

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Pram, Christen.; samlede og udgivne af K.L.
Rahbek.

Titel | Title:

Christen Prahms udvalgte digteriske Arbeider

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : J. Hostrup Schultz, 1824-1828

Fysiske størrelse | Physical extent:

5 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52,-102

8°

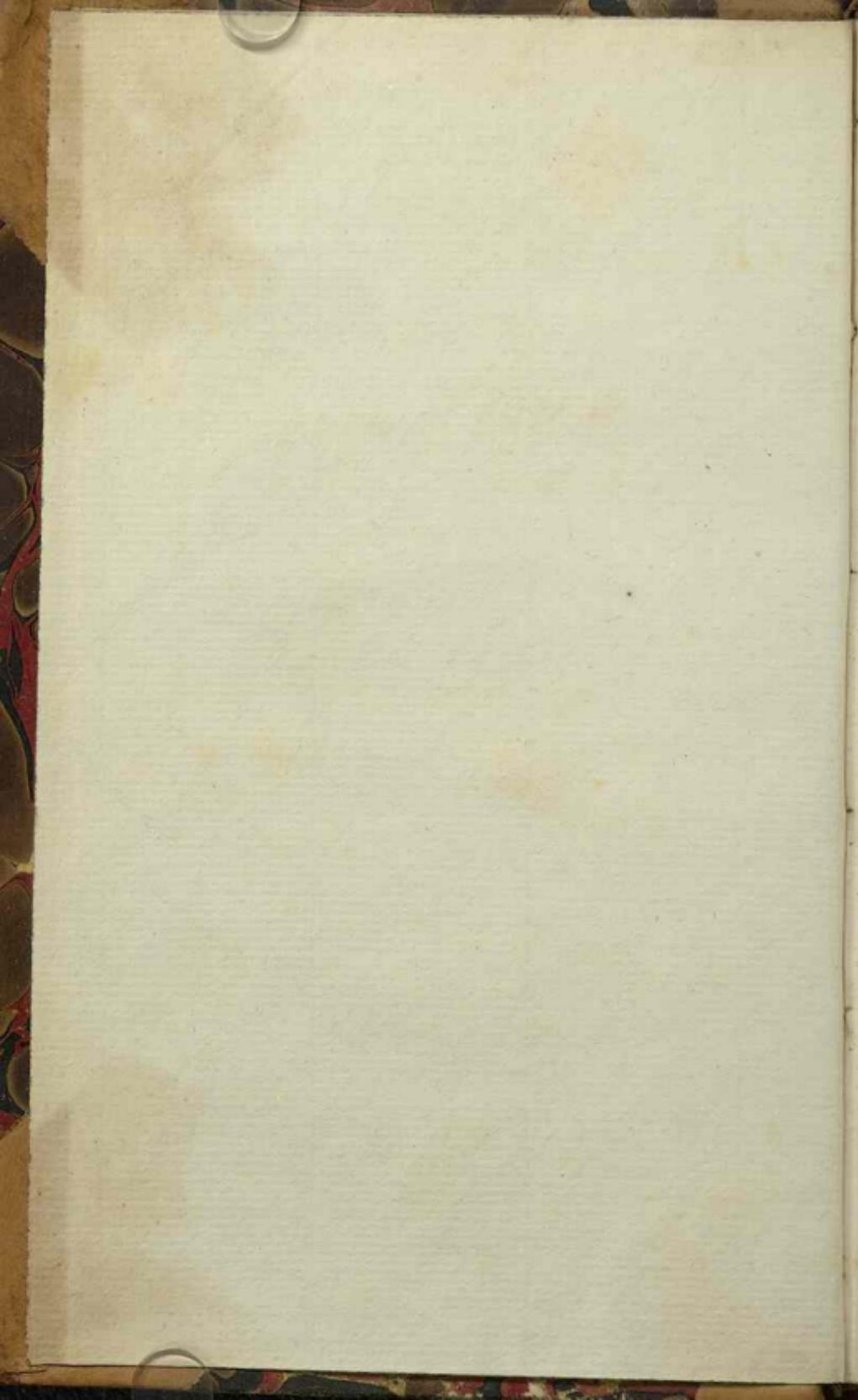
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023278708

Sage Goods

Christen Prams

udvalgte

Digteriske Arbeider

samlede og udgivne

af

R. L. Rahbek,

Professor og Theaterdirecteur, M. af D.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Første Bind.

Kjøbenhavn.

Trykt hos og forlagt af Directeur J. Høstrup Schulz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1824.

1987 G

R

Dannerkongen
Frederik den Sjette

Baaren 1784

allerunderdanigst

tilegnet

af Forfatteren.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Hymne til Baaren.

1784.

Hil dig, o Baar! som kjærlig Haand udstrækker
Mod Nordens Egn, og dæmper Vintrens Magt!
I medens du velgjørende opvækker
Vort Kolde Nord, iført din grønne Pragt,
Og blomsterklædt den Rigdoms Skat udbreder,
Hvormed du blid bepryder Land og Kyst,
I medens du udvikler, tilbereder
Vor Sommers Fryd, vort Haab til gyldne Host,
Skal Sangeren udlokke høie Toner
Af Harpens Stræng, til Philomeles Sang;
De lyde sødt, og Nordens Millioner
Med opvakt Hu anhøre Strængens Klang!
Og Du, o Prinds, som de henfarne Dage
Af Livets Baar, saa virksom, viis hendrog;
O maatte Dig min Harpes Lyd behage,
Belønnet da dens gyldne Stræng jeg slog.

Hvor rædselsfuld, o Vaar, af Vintrens Slummer
 Opvakte du ei nys hin sydlig Egn,
 Du meldtes der ved der ukiendte Kummer,
 Forsærdelser og grumme Varselstegn.
 Af Dybene ubrusled rædsom Torden,
 Og Stæder faldt ved underjordiske Stob,
 End dundre de, endog til fjerne Norden
 Udbreded' sig den Taage, hist frembrod;
 Dens dunkle Sky om ny Ulykker ahner,
 Kun seet blandt os, ei felt ved nordlig Strand;
 Forsærdet bad man Himlen om Orkaner;
 Men nei! og nu faldt Vintrens Grumhed an.

Zemblaist Storm da Hagl og Sne medbringer,
 Betynget laae med dem forsteenet Jord,
 Den barske Frost foer frem paa Stormens Vinger,
 Og Hungren bleg forkynchte langsoint Mord.

Du kom, o Vaar; din Aande losner, smelter
 De Vintrens Baand; du aabner standset Flod,
 Opsvulmet den hjerghoie Bolger vælter,

Og intet staer dens Boldsomhed imod.
 Det flakte Land, som dybe Sneee indhyller,
 Forvandler du til vilde Ocean,
 Wildt bruser den, og alting grumt bortslyller,
 Ei Magt, ei Kunst dens Rasen standse kan.
 Hist eensom staer en Hoi; en straatakt Hytte
 Dens Isse bør, bid flygter Folket hen,
 Ras nu, o Strom! din Bold vil intet nytte,
 Hin Hoi er tryg, din Bolge naer ei den.
 Af stigende selv bid du grum forfolger
 Beengstet Flok; paa Hyttens svage Tag
 Forgjæves den undflyer de grumme Bolger,
 Alt er det skjult, alt knust med rædsomt Brag.
 O Skræk! omsonst hin Moder bange savner
 Gisklumpen hist; omsonst hun bringes kan
 Til fjerne Bjerg; thi der opvakt hun savner
 Sit halve Liv, sit Barn, sin elskete Mand;
 Hun skuuer vidt omkring; hist svømmer Manden,
 Forgjæves hun udstrækker kraftlos Arm,
 Et ømt Farvel tilraabe de hinanden,
 End samles de, og døe ved føelles Barm.

Udmattet blev til sidst Naturens Brede,
 Og Strommens Vold nedskyldt Egn forlod;
 Nu sank igjen til fordum vante Bredde
 Af aabne Dal nys der udbredte Flod.
 Og Sand og Gruus bedækker døde Ager,
 Om gavmild Høst alt Haab forsvundet er,
 Det fulle Dynd udaander Sygdoms Plager,
 Kun Nogenhed udspilet Die seer.
 Det skimter blot de sønderrevne Banker,
 Og dunkle Spor af det, som pryded dem;
 Forvildet der bortslygtet Landmand vanker,
 Og leder om de Vrag af fordums Hjem.
 Den knuste Kjol, og sønderbrudte Maste
 Af stolte Skib, bestemt til fjerne Havn,
 Hvor Skov stod før, hvor nylig Bolgen raste,
 Erstatter ei bedrovet Bondes Savn.
 Hint Konstens Værk, der fast, som Mordens Gjelde,
 I Secler alt har spottet Tidens Magt,
 Nedbrudt, o Vaar, ved dine Strommes Vælde,
 Henligger nu i Dynd med al sin Pragt.

Og medens du med Rædsel oversvæver
 Hvert Naboland, og hyder Skræk og Død,
 Livsalig du dit blide Nasyn hæver
 Mod vores Nord, befrugter Jordens Skjed,
 Fremlokker Fryd, mildsmilende forjager
 Hvert Glimt af Frygt, udstroer det glade Haab,
 Opliver Alt, og Norden dig modtager
 Med hellig Fryd og høie Glædesraab.

Og Vintren selv, saa grum i hine Lande —
 O lader os med Fryd erkjende det!
 Var os ei barsk, det Mismod selv skal sande;
 Du kom, o Baar! og ben forsvant, hvor let!
 Hvor uformært din Straale nu bortsmedter
 Den kolde Sne! hvor yndigt alt fremgroer!
 Alt længe nu vor Bonde glad omvelter
 Med skarpe Plov den rigdomsvangre Jord.
 Af stormfrit Hav du længe har bortaandet
 Det Isens Baand, som hærdet Bolge bandt,
 Og uden Bold og Brag oplostes Baandet,
 Det mørktes ei, da oplost det forsvant.

Det stolte Skib sig nu paa Bolgen bryster,
 Som hyler ei ved fiendske Stormes Slag;
 Med vinget Sil det søger fjerne Kyster,
 Stolt bærer det vort hæderfulde Flag.

Som Vaaren er, o Prinds! den Vaar, som fryder
 Vort Fædreland, saa er Din Alders Vaar,
 Saa herlige de Glæder, den udgyder,
 Saa blidt det Haab om det, der forestaaer.
 Lig Ageren, Du villig saaes modtage
 Den gyldne Sæd; ei var Dit Bryst tillukt,
 Ei blot dens Blomst alt nu i Vaarens Dage
 Forlyster os; alt sine vi dens Frugt.

Som blide Vaar nys traadbe frem i Norden,
 Saa træder Du, o Prinds! med Virksomhed
 Paa Banen frem. Ei hundred rædsom Torden,
 Ei afbrød Storm og Lyn Naturens Fred.
 Nei venlig, blid den kom, den alt opliver
 Med stille Kraft, og milde Straalers Ild;

En munter Wind, ei Storm, den for sig driver,
Og Vintrens Kuld forjog dens første Smil.

Naturens Vaar! imedens du forynger
Den glade Jord, og pryder afklædt Skov,
Dens muntre Thor med høien Røst besynger
Din Herlighed, godt lyder der din Lov.
Fra Kyst til Kyst med Millioner Stemmer
Udbreder sig, velkomne Vaar! din Priis,
Landmanden glad bag Plogen ei forglemmer
Dens Lov, som mild bortsmedted Vintrens Kis.

Hæv dig min Sang, at ikke du allene
Skal savnes her, hvor Alt er Sang, er Lyst.
Bryd vøldig ud, begeistrede Gamene,
Og virksom Fryd opfyldte nu hvert Bryst!

Dog hvad er Sang? kun da vi værdig prisē
Din Gunst, o Vaar! kun da du føles blid,
Naar muntre vi med virksom Daad bevise
Vort Hjertes Fryd, og bruge gyldne Tid.

Til Virksomhed opfordre Vaarens Dage;
 O Landsmand, lyd den elskelige Øst!
 Belønnende du skal dens Søbhed smage
 I Sommers Fryd, og i den rige Høst.
 Ja Virksomhed er Vaarens Bud; dens Glæder
 I døsig Blund og Sovn ei nydes kan,
 Og han, hvis Pris med Vaarens jeg udbreder,
 Til Virksomhed opfordrer Nordisk Mand.

Og hvis du ei den gyldne Tid bortsover,
 Men bruger den til Gavn med nyttig Flid,
 Dig Vaaren da og han med Tryghed lover
 En gavmild Høst, hver Aarstid skjøn og blid.
 Thi hvad! om end en Tordensky oprinder,
 Om vældig Storm og Hagl ledsager den;
 Dyrk Agren vel, Uveiret snart forsvinder,
 Og dobbelt skjøn staer gyldne Sæd igjen.
 Dog trives bedst ved Solens blide Straaler,
 Og yndig Dug, og sagte quæg som Regn,
 Den lagte Sæd, skjøndt den et Uveir taaler,
 Tidt føldte det endog meest haabfuld Egn.

Thi byd, o Vaar, den sorte Storm og Torden
 At vige bort, at unde Landet Fred,
 Byd Sommeren at vederqvæge Jorden,
 Og styrk vort Haab om Narets Frugtbarhed!

Og Du, o Prinds! vort Nordanens Fryd og Ere,
 Ei længer blot dets glæderige Haab!
 Velkommen Du, som blide Vaar, os være!
 Tag huld imod Dit Nordanens Fryderaab!
 Skjen er Din Vaar; velgjørende den kommer,
 Og vækker Liv, og Munterhed, og Lyst;
 Alt straaler nu Din Alders blide Sommer,
 Alt øine vi med Fryd Din gyldne Høst.

O at det Folk, Din Alders Vaar har glædet,
 I Blomst, i Vært, i Frugt, som yndig Dal,
 Maa vore til; Du har os da beredet
 En Sommertid, som yndig vorde skal,
 Som skinnende med varig Glands skal pryde
 Det glade Land; o det behøver kun
 At dyrkes vel, for uafbrudt at yde

Nok, meer end nok, for virksom Dyrkers Mund;
 Det kan, det vil af rige Skjød fremdrage
 Lyksalighed til drætig Stræbens Løn,
 Prinds, længe nyd en saadan Sommers Dage!
 Hver vorde Dig velsignet klar, og sejøn!
 Sol selv den Fryd, Din Virksomhed udbreder,
 Dybt sole Du de Kaar, Du sejønker os,
 Da skal Dit Bryst fornemme sande Glæder;
 Hvad er mod dem mistænkte Digters Roes?

Men Lærkens Sang forletter Bondens Moie,
 Og gjør hans Dag ved Ploven mindre lang;
 Saa Phœbi Kunst, o Prinds! Dit Sind forneie,
 I modig Stund! saa høre Du min Sang!

C. Pram.

S n d h o l d:

Side.

Vaaren, Hymne tilegnet 1784 H. M. Kongen	III.
Tortale til mine tilkommende Skrifter	1.

Oversættelser efter græske og latiniske Digte:

Hero og Leander efter Musæus	7.
Leander til Hero efter Ovid	21.
Hero til Leander efter Samme	31.

Originale Serioider:

Philippa til Erik, Priisdigts	41.
Philippa til Erik	57.

Dramatiske Digtninger:

Lagertha, et dramatisk Forsøg	65.
Lagertha, et pantomimisk Sørgespil med Sang	89.
Sange af Balletten Telemak	103.
Olindo og Sophronia, en Opera	107.
Prolog til Skuespillet Negeren	171.
Prolog ved dets tredie Forestilling	177.
Negeren, Comedie i fem Optog	183.

Fortællinger i Prosa:

Hørgen, en Dosmers Levnetsbeskrivelse	347.
Hans Kruuslop	402.
Harun Alraschid og Moabdar	435.
Harun Alraschid og hans Wizir	443.
Hamed	446.
Til Læseren	461.

F o r t a l e

til mine tilkommende Skrifter.

- Da Pieriden vinked første Gang,
Ført ved Horazes Haand, min Geist til Sang,
Og lagde i min Haand Kitarren; loenge
Jeg frygtede uvant, at slaae dens Strænge.
5 Men buldrende kom Mimers Høre frem;
Nat fulgte, tykke Sky indhylled dem.
Følt hvinede i Skyen drukne Skjalde,
For vilbt ved Lurens hule Lyd at kalde
Einheriar til Dands; end vildere
10 Deutonske Barders mange tusinde
Barbarisk rused frem — De stolte skrige
Selv Phoebus frem, og hver pierisk Pige,
Som skingrende de tumle vildt omkring
I Bardietens tunge Kjempesving.
15 Som under Skul af Egens tøtte Grene
Den unge Hyrde troer sig tryg og ene;
Den Gloite, nys han skar af Bækkens Rør,
Hvis Lyd han frygtsom aldrig prøved før,
Prams Skrivter. 1 Deel. (1)

Uovet Læbe første Gang berører;
 20 Men før han selv dens første Tone hører,
 Frembryde hist fra Skoven pludselig
 Valdhornets Skraal, og vilde Fægers Skrig.
 Forvirret Larm opfylder Stilheds Egne,
 Adspredt er Hjorden, Tummel allevegne,
 25 Opjaget hyler Uglen, Skovens Dyr
 Gaae brolende omkring; Dryaden flyer,
 Som smiled nys til Hyrden; Floiten kaster
 Han bange hen, og bort fra Tumlen haster;
 Saa falbt Kitarren urort af min Haand;
 30 Held mig, at Skæk betog min svage Hånd,
 At ei bachantisk rasende jeg ilte,
 Som hine, frem blant Sværmen, og ei spildte
 Camenens Gave blant Minstrellers Skrig!

O maatte end min Sang behage dig,
 35 Du Phoebi Ven,*) som først i vores Norden,
 Ei dovet ved teutoniske Barders Torden,
 Med fra Parnasset kom med stolte Trin
 Med Kransen i din Haand for vor Tullin.
 Ei skingred vildt hans Kitars ødle Tone
 40 Hoi var hans Sang, men mild og skjøn hans Krone;
 Vi undrende ham hørte, Mange gaae
 Begjærlige ham kronet frem at gaae,
 Og beilede til hin phoeboisk Gre,
 Hvortil kun Du dem Neien kunde lære.

*) Behøver jeg vel at nævne vor Carstens? — Pr.

45 Jeg veiled med; o gav Camenen mig
Det Held, engang en Krands at flette Dig!

Jeg dybt henrykt ved disses ædle Stemme
Camenens Rost end syntes at fornemme.

"Sog, sagde hun, din Kitar frem igjen,

50 "Den lyde ædel i din Haand og reen.

"Ledsag dens jævne Lyd med Sang; den røre

"Et vild og tom blot minnevante Dre!

"Den trønge ind i din Elisas Bryst!

"Selv Phoebus høre dig engang med Lyst!"

55 Jeg søgte, fandt den, og Elisas Hierte

Bifaldt den Sang, mig Pieriden lærte;

Tilgiver, J., som kiende Kitar-Klang

Ledsaget af ublandet ædel Sang,

Tilgiver saa Elisa, om den lyder

60 I Schytens Haand end ei, som Phoebus byder!

Thi Venner! J., som svoret har med mig

Hver broslende Minstrel en evig Krig,

Vi kjempe vil; maaſkee vi end kan jage

Barbariske Folk til eget Land tilbage.

65 Men om, af om den sorte Tid er nær,

Naar Carstens, du, og J ei ere meer,

Som stærke vaage end for Phoebi Hæder,

Da voldsomt Mid vort svage Chor adspreder,

- Da Barberne istemme Seiers Skrig,
- 70 Og Phoebus flyer, hver Muse skjuler sig,
O da, selv da vil jeg i Stilhed røre
Den umisbrugte Stræng, og du skal høre,
Elisa! milb dens stille Harmonie.
- Ta selv naar Bardeseklet er forbi,
- 75 En Digter om, som Du, af Stov skal drage
Philippas Brev, Latgertas, Heros Klage;
En hjerlig Pige skal endda engang
Med Zaarer kysse den min gamle Sang.
- Men du, hvis Smil min Aand til Sang opliver,
- 80 Hvis Smil Veilebning, Mod, og Løn mig giver,
Som høit til Pindi Top oploftet mig,
Hver Sang, jeg synge skal, er ofret dig.

Oversættelser
eftersom
græske og latinske Digte.

卷之三

卷之三

Hero og Leander,

efter Musei græske Original.

Om Lygtens Skin, som ledte Elskenen,
Trots Mat og Storm, igjennem Vølgen hen
Til Sestos Bred, skjult Elskovs Fryd at nyde
Ved Hero's Barm, Camenens Sang skal lyde.
5 Sodt lyde den om Elskendes Uttraa,
Om Favnetag, som ei Aurora saae.

Jeg hører Elskenen bland Havets Vølger,
Jeg Lygten seer, hvis Straales Glimt han følger,
Som, tændt af Hero, af hans elskete Brud,
10 Til Abydos frembær Cytheres Bud:
Den Lygte, Amors Billed', som fortjente
At Zeus den hist til evig Stjerne tændte,
Dg Amors blide Stjerne kældte den,
Fordi dens Skin veileded' Elskenen,
15 Til Skjebnen, grum, urørt ved Hero's Sukke,
En trolos Wind dens Straale bød at slukke.
Ak! den blev slukt. Kom, lær mig Klagesang,
Syng, Muse, syng Leanders Undergang.

- Nær Abydos er Sestos; Havet spiller
 20 Dem tæt forbi, og Bølgen dem adskiller.
 Men Amor væbned' sig; strax foer med Til
 Til begge ned den alt for sikkre Piil.
 Dybt saaret blev den skjonne Hero's Hjerte,
 Leanders kjekke Bryst erfoer dens Smerte;
 25 Sin Elskete lig, var han i Abydos,
 Hvad Hero var i Sestos, Egnens Røes.
 Men Du, hvis Gud engang den Egn betræder,
 Spørg efter Sekler end om disse Stæder;
 "Hist," skal man svare dig, "var Taarnets Gud,
 30 "Dets, i hvis Top en kjerlig Hero stod
 "Med Lygten; hist, hvor stedse Bølger hylte,
 "Der var det, de Leander overfylte;
 "Hist ligger Abydos, der steeg han ned,
 "Forvoven ved sin Hero's Kjærlighed."
- 35 Skjøn Hero var, som Kjærligheds Gudinde,
 Af Guders Byrd; til Cypria's Præstinde
 Hun viet var. Et Taarn paa Havets Bred
 Var helliget den Skjønnes Ensomhed.
 I skumle Taarn den Edles Tid henrinder,
 40 Et samles hun til Dands med froe Veninder.
 Hun frygter, og med Skjel det svage Kjøn;
 Naar ynde Piger vel en mere Skjøn?
 Men daglig hun for Venus Offer tønder,
 For Amor selv den Skjønnes kydske Hænder

45 Udeste tit paa Altret Offerdrik;
Dog ak! hun ei hans sikre Piil undgik.

Nu kom den Fest, som Kjærligheds Gudinde
Bod her til sit og sin Adonis Minde
At helliges. For at bivaane den,
50 Den muntre Ungdom rundtom flyer herhen,
Det virakfulde Libanons Indbygger,
Som danser glad i muntre Skoves Skygger,
Og Phrygeren, og hin Hæmonier,
Og Cyprens Skjonne sees forsamlet her.
55 Mindst savner Festen sine Nabo-Stæder,
Hint Abydos og Troas, ved dens Glæder;
Thi ei Gudinden blot dem vinker frem,
Men Festens unge Skjonne lokke dem;
Tit Festens Navn den muntre Elskeer laaer,
60 Naar af sin Elske fært han den bivaaner.

Lig Maanen, naar mildsmilende den staer
I Øster op, til Templet Hero gaaer;
Den Rose, Soel og blide Vaar udklækker,
Er mat mod den, som Kindens Sne bedækker;
65 I Sindon er hun klæd, du troer at see
En Nose i hvert Led fremspirende;
De fylde hendes Skridt; nyskabt fremiler
En Flok af Gratier, saasnart hun smiler;
Tre kjendte kun Oldtidens Sangere:

70 Af Hero's Nine fødtes tusinde.

O aldrig før, og aldrig meer, Gudinde!

Dit Alter sikk saa værdig en Præstinde,

Saa skjøn blant Jordens Piger, dig saa lig;

Du seer i hende kun en anden Dig.

75 Hver Ynglings Barm paa Hero's Unde skjønner,

Kun hendes Glands see Gestens unge Sønner,

Hun alles Ønske er; hun gaaer, enhver

Med Sjel og Die er, hvor Hero er.

Torundret En blant Mængden da udbryder:

80 "Jeg Sparta saae, hvor Skjønheds Bælde nyder

"Udmærket Priis; ei saae mit Die der

"Den Undighed, hvis Glands jeg skuer her.

"En Gratie jeg seer, mit Die trættes,

"Torundret, henrykt, det dog ei kan møttes.

85 "O! kun et Dieblik ved Hero's Bryst!

"Saa doer jeg glad, ei ønsker Guders Lyst.

"Men tor ei Ønsket til din Hero stige;

"Giv, Cypris, giv mig dog din Hero's Lige!"

Saa var hans Ord; hans Tanke alles var:

90 Enhver, skjont skjult, sit Saar i Hjertet bar,

Men du, Leander! mindst den Konst du kjendte,

At dolge Luen, som i Hjertet brændte.

Ei sogde du at vende bort den Piil.

Du folde dybt ved Hero's første Smil.

95 I Diet først sin Lue Elskov tænder,

Hoit slaaer hans Bryst, snart ogsaa der den brænder;

Thi Elskovs Flugt, sig du, som hænder den,

Er Pilens Fart mod den ei tung og seen?

Men Diet Veien er, det først modtager

100 Den Ild, som snart forvolder Hjertet Plager.

Undseelig Frygt betog hans Sjel; han stod,

Hans Hjerte skjål, bortflygtet er hans Mod,

Halv Steen han staaer, men Hjertet Elskov hæver,

Han fatter sig med stromtet Mod, og hæver.

105 Med sagte Skridt han hen mod Hero gik,

Og skued' undrende, med stjaalne Blik.

Forsørse er en Elskers tauze Mine;

Hun seer, forstaaer Leanders tauze Mine.

Glad første Gang ved folte Undighed,

110 Hun ofte slaaer de blanke Mine ned,

Med Træk, som ei bør Elskeren nedtrykke,

Hun aabner dem. Leander, løs din Lykke,

Fat Haab, og meer end Haab, hun elsker dig.

En lønlig Stund Leander onsker sig,

115 Og Dagen bort til Vestens Egne iles,

Men hist i Øster Nattens Stjerne smiler,

Dens Slør indhyller alt. Haab føder Mod,

Og for Præstinden nu Leander stod.

Taus, med sin Haand den Skjønnes Haand han tager,

- 120 Suk er hans Sprog; den Rosenhaand hun drager
 Med slet forstillet Vrede hort igjen;
 Leanders Die seer Forstillelsen.
 Med dristig Arm han nu sin Hero leder
 Til Templets helligste og skjulte Steder;
- 125 Med bange Skridt Præstinden følger med,
 Som mod sin Billie fort, og, kjelen vred,
 Hun taler truende: „Ulykkelige,
 „Vær klog, fly, lad et daarligt Onske vige!
 „Frygt mine rige Frenders Hevn; du seer,
- 130 Jeg Cythreas Ulter viet er;
 „Fly, qvæl alt Haab, glem disse vilde Dromme!“
 Saa truer hun med Ord, som Piger somme;
 Den kjelne Truen hørte Elsken,
 Glad til sin Fordeel han fortolker den.
- 135 Ei Skjønhed let bevæbner sig med Truen,
 For Amor alt med Fordeel har brugt Buen.
 Og paa den ny Cytheres Barm han nu
 Forvoven trykkede sin Mund. „O! du“
 Saa talte han „Gudinde for Gudinder!
- 140 Athene, Cypris, thi min Sjel ei finder
 „Blant Dødelige Navn for dig!
 „O lykkelig og trefold lykkelig
 „Den, som frembragde dig, til Jordens Smykke!
 „Men hør min Bon, og svar, bestem min Lykke.
- 145 Du dyrker Cypria; lyd hendes Bud,
 „Gudinden ynder meest en kjelen Brud;

- "Hun ynder dig, men med fordoblet Glæde
 "Hun dig skal see sit Tempel at betræde,
 "Ifald du gjør en Elske lykkelig.
- 150 "Kom, Elskede, see, Hymen vinker dig;
 "Modtag hans Baand; og, hvis dit Bryst tilbeder
 "Gudindens Lov, og Elskovs Undigheder,
 "D tag mig da, som Træl, tag mig som Mand,
 "Nok, tag mig kun, som Amors Gave, an.
- 155 "Han tog mig, fanged' mig, som før i Tiden
 "Merkur med gyldne Stav betvang Alciden;
 "Til Omphale, som Træl, blev Helten bragt;
 "Mig bringer ei Merkur; i Lænker lagt,
 "Mig sender Elskov dig. O du maa kjende
- 160 "Hin Atalante's Kaar; hoit elskede hende
 "Meclanion, men stolt hun ham forskjod;
 "Da vredtes Cypris, hun i Brede bød:
 "For sin Forkudte Pigen saaes at brænde.
 "Frygt, Elske, Cypris Brede at optænde!"
- 165 Saa var hans Ord; han i det bløde Sind,
 Trods Hero's Stræben, blander Elskov ind.
 Blusfærdigt Blik hun stum mod Jorden vender,
 Og Rosen blussende i Kinden brænder.
 Den spæde God berører Stovet let,
- 170 Tit hæver hun sit Slør, tit falder det;
 Kort, halv hun overtales, men hos Piger,
 Som overtales, Lavshed alting siger.

- Hun føler nu den sode bittre Piil,
 Og ulmende i Hjertet Elskovs Ild;
- 175 Leanders Skønhed Pigen's Sjel forvirrer,
 Og, mens mod Jorden hendes Hje. stirrer,
 Leanders er, optændt af Elskovs Lyst,
 Fast heftet ved den elskete Hero's Bryst.
 Omsider taler hun med yndig Stemme,
- 180 Og en blusærdig Taare ei kan hemme:
 "O! hvilken Orpheus lærde dig sin Konst?
 "Eil Klippen selv du taler ei omsonst.
 "Bee mig! De vrede Guder hid dig sendte.
 "Dog spilst din Tale er. Hvad tor du vente?
- 185 "En ukjendt Fremmed, du, min Kjærlighed?
 "Nei, Hymens Baand er ei for os, thi vred
 "Min Fader vil dets Knude sonderrive.
 "Som Fremmed du i Sestos vilde blive!
 "Men haaber du at skjule Kjærlighed?
- 190 "Bagtalelsen er elsket; Rygtet veed,
 "Trods Lavshed, Alt, og svæver allevegne.
 "Men selv dit Navn, som dine Fædres Egne,
 "Mig end er ubekjendt. Mit Navn du veed;
 "I Taarnet hist, som er mit Opholdssted,
- 195 "Jeg med min Pige boer. Der Stormen hyller,
 "Og Bolgen truende mob Muren skyller.
 "Min Fader bød: forladt og eensom der
 "Ei Ungdoms muntre Fryd mit Hje seer,
 "Ei Nabopigers Dands; de lange Nøtter

200 "Der Stormens høse Rost mit Øre trætter." —
 Her standsed' hun, og taug, blev dobbelt rød,
 Og skjulte Kinden, og hvert Ørd fortrod.

Med saaret Bryst Leander vil udgrunde,
 Hvorledes han sit Saar helbrede kunde,
 205 Thi Amor, selv erfaren, altid var
 Omhyggelig for dem, han saaret har.
 Hans Pile saare, men hans Haand helbreder,
 Han for Leander Lægedom beredet,
 Som sukkende om sider saa udbrod:

210 "For dig, min Elske, gjennem Havets Skjod,
 "Det bruse end med Ild, jeg glad skal ile.
 "Trods Bølgen, ved din Barm jeg søger Hvile,
 "Og agter Havet ei, ei Stormens Dyft.
 "Din Elske skal hver Nat til Sestos Kyst
 215 "Fra Abydos, af Bølgen vædet, svømme,
 "Og trodse Hellesponts de vilde Strømme.
 "Naar Matten kommer, du en Lygte tænd
 "I Taarnet ligefor; der seer jeg den;
 "Da er jeg Amors Skib, dit Lys den Stjerne,
 220 "Som leder det; jeg paa den Fart kan gjerne
 Undvære Mattens blanke Orion;
 "I Havnen møder mig min Elsketes Haand,
 "Men vogt dig vel, at ei de fiendste Vinde
 Udslukke den; jeg uden den vil finde
 225 "Min Grav i Bølgens Skjod, og ei naae Havn.

"Du kjender ei endnu din Elskers Navn:
"Leander — din Leander du ham kalde!"

En skjult Forbindelse de saa aftalte,
Og natlig Kjærlighed. Med Mund og Haand
230 Bekræftet blev et helligt Egtebaand.
Leander svømme skal til Sestos Bredde,
Og Hero skal ved Lygten ham veilede.

Men Tiden byder; tvungne skilles de
Nu første Gang. Til Taarnet ilede
235 Præstinden; han opmærksomt Die kaster
Til Taarnet hen, og gjennem Bolgen haster.
Med Længsel drage begge Natten hen;
For begge synes Dagen dobbelt seen.
Omsider Dagens Stjerne meer ei lyser,
240 Kun Elskeren ei tavse Mat inddysser.
Leander staar med længselfyldte Sind
Bed Havet, søger Lygtens blege Skin,
Og Hymens tavse Wink; i Mattens Taage
Han stirrer med opspilte Vinelaage,
245 Og Hero viser Lygten. Elskeren
Bed Straalens første Glimt var reven hen;
Hans Sjel var idel Ild; men Stormen lyder,
Den tunge Bolge op mod Strandens bryder,
En Gysen strømmer gjennem alt hans Blod,
250 Men kjek han selv sit Bryst indgyder Mod:

"Streng," sagde han, "er Elfov; Havet truer;

"Men Hav er Vand, mit Bryst er fuldt af Luer.

"Brænd, Hjerte, brænd, frygt ei for Havets Magt,

"Flam høit, og vær mod Bolgen uforsagt!

- 255 "Er Cypris ei af Havet fød? Jeg følger
"Gudindens Bud; hun jevner Havets Bolger."

Han sine Klæder ræk paa Havets Kant

Afførde sig, dem paa sit Hoved bandt,

Fra sandig Bred sig udi Bolgen kasted,

- 260 Og stræbende mod Lygtens Straale hasted,

Selv Styrmand, Roer, og Skib. I Taarnet staar

Hans Brud med Lygten; bange Hjertet slaaer,

Naar kjælvende hun Stormens Pust fornemmer,

Hun med sin Klædning varsom Lygten gjemmer,

- 265 Til træt Leander naær den onskete Havn.

Bed Taarnet er han i sin Hero's Gavn,

Thi ved dets Der sin Brudgom hun omarmet;

Hun aandelos og frossen ham opvarmer,

Hans Haar, hans Krop aftørre, salver den

- 270 Somfruelig med Bellugt, og nu hen

Til kydske Seng sin Brudgom hun ledsgager.

Med Møie end Leander Vande drager:

"Min Brudgom!" siger hun med kjærlig Rost:

"Vaagn, elskete Brudgom, ved din Hero's Bryst,

- 275 "Som holder dig i sine kjelne Arme;

Vaagn, ved min Barm at finde Liv og Varme!"

Saa taler hun; af Elskovs kjelne Gud
Til Liv opvakt, omfavner han sin Brud.

Og nu — var Hymens Fest, sejønt uden Krandse,

280 Og glade Hymners Lyd, og muntre Dandse;

Begeistret Sangers Harpe ei blev rørt,

Og ingen Lyd af muntre Ungdom hørt,

Ei Hymnæer af den gamle Fader

Og Moder sjungne ud; men Venus lader

285 Tredobbelts Mat indhylle Festens Fryd,

Og vifter rundtom bort alt Spor af Lyd,

Og over Hymens Kjøde Natten hvilte,

Ei saae Aurora, da hun tidligst smilte,

Ham i sin Hero's Gavn. Til Abydos

290 Han svømmer alt, al Vølgens Bold til Trods,

End aandende den skjulte Hymens Glæder.

I Templets Dragt til Ultret Hero træder,

Om Natten Brud, om Dagen Mø. "O drag,

"Drag snart forbi, forhadte lange Dag!"

295 Saa begges Ønske er; de skjule noie

Den sode Elskovs Fryd for Dagens Die.

O sod var deres Fryd, men ak! hvor fort!

O hurtig ile Glædens Dage bort!

Men Vintren kommer, paa dens kolde Vinger

300 Den barske Storm, og Hagl og Frost medbringer,

Og flynger Havet hoit, og pidser vred

Den dybe Grund, hvorover Bolgen gled,
Vildt tumles sorte Skib, og Jorden ryster,
Og bange Styrmand flyer til sikre Kyst.

- 305 Men ei forfærder Havets Brede dig,
Behjertede Leander! Frygtelig
Er dig ei Lygtens Glands, som ad dig vinker;
Forræderse den endnu fra Sestos blinker.
Ulykkelige Hero, burde du
- 310 Ei frygtsom gjemt forførte Lygte nu,
Til milde Himmel aanded' stille Vinde?
Med Kjærlighed dig Skjæbnen vil forblinde.
Leander! fly, ei Elskovs Takkel seer
Du hist; nei, Parcens falske Vink het er.
- 315 Nu hersker Nat, og alle Stormens Høre
Nedstyrte sig paa Havet; tunge ere
Mod Havets Bred de høie Bolgers Stod.
Leander end betroer sig Havets Skjod;
Med Kængsel han til vante Vartegn skuer;
- 320 Paa Bolge Bolge dynges, Ulting truer,
Og Hav og Himmel blandes; grumt til Krig
Har alle Himlens Storme rustet sig.
Mod Sondens Hær drog fort en Hær fra Norden,
Mod Vesten kæmper Østen; hele Jorden
- 325 Staar skjælvende; med hule, barske Røft
Ham Bolgen knuse vil mod slagne Kyst.

Han stræber dog, og mange spilde Bonner
Til Cypris og til Havets Gud udstønner;
Og Boreas anraaber han; men nei!

- 330 Al Bon er spildt, og Parcen røres ei.
Oprørte Hav fremvelter Bolgedynger,
Ny Bolge sig paa knuste Bolge slynger.
Udmattet var tilsidst den stærke God,
Og sidste Kraft den trætte Arm forlod,
- 335 Det beske Vand i aabne Strube flyder,
Og nu, begrædte Elsker, grusom lyder
Den hule Storm, den slukker Lygten ud,
Med den er Liv og Elskov slukt. — Hans Brud
Bekymret staer i Taarnet, fra det Hoie
- 340 I Mørket, bange, med aarvaagent Die,
Hun stirrer frem blant bolgeslagne Skær.
Aurora kommer; end ei Hero seer
Sin Elskede, seer Lygten slukt, og folger
Bidtskuende med Angst de hvide Bolger,
- 345 Som hylende rundtom sig velte frem;
Forvirret hun end søger ham blandt dem.
Men snart, af Klippen knust, hun død ham finder
Ved Taarnets God, og Dag og Lys forsvinder.
Audsplittende sin Klædning om sin Barm,
- 350 Hun skyrter ned i sin Leanders Arm.

Og Skjebnens Had udmattet nu maa hvile,
Da Døden selv ei kunde dem adskille.

Leander til Hero,

ester Ovid.

Din Abydener dig sin Hilsen sender;
 Han sender den, thi Havet oprørt er.
 Men ynde Guderne et Bryst, som brænder
 Af Elskov, blot hans Brev du nødig seer.

5 Dog de mig ynde ei; thi hvi forbyde
 De mig, at ile over kjendte Vand?
 Sort Himlen er; hoit vrede Bolger lyde,
 Selv krumme Kjol dem neppe trodse kan;
 Kun een, en dristig Sømand, Farten vover,

10 Han bringer blot mit Brev, ak ikke mig!
 Men, for at see ham fare vorsom over,
 Den hele By ved Havnen samler sig.
 Min Fader end vort skjulte Baand ei kjender,
 Og maa ei kjende det, jeg derfor skrev.

15 "Gaae" sagde jeg "min Hero's smukke Hænder
 Modtage dig; gaae, lykkelige Brev!
 "Ja hendes Læber dig maaskee skal røre,
 "Maar med sin hvide Tand hun bryder dig."

O hvi kan Hero mine Ord ei høre?
 20 Uovet Haand slet tale vil for mig.
 Hvor meget heller maatte den ei svømme,
 Og stræbsom bringe mig til Sestos Strand!

Den bedre skifte er blant Havets Stromme;
Dog, den min Følesse fortolke kan.

- 25 Mig syv aarlange Nætter saae at vaage,
Og lytte her paa Havets hæse Røst;
Thi Sovnen flyer de trætte Vinelaage,
Mens Længsels Sorg opfylder grum mit Bryst.
Paa Klippen sidder jeg; omsonst forsøgte
30 Jeg did at flye, hvor Tanken iler hen;
Den ønskte Straale fra min Hero's Lygte
Jeg søger da, og troer at skimte den.
Tre Gange jeg har kastet mine Klæder,
Tre Gange jeg et spildt Forsøg udstob;
35 Jeg var for svag mod Stormens Voldsomheder,
Og vældig styrted' Bølgen mig imod.

Men hvorfor, vildeste blant grumme Vinde!
Forkynder du mig Feidebud? thi jeg,
Og ikke Havet, soler dig som Fiende:
40 Hvad var du, hvis du kjendte Elskov ei?
Kold er du, Boreas, men kan ei sejule,
At du jo selv har følt actæisk Ild. *)
Siig, var du bleven rolig i din Hule,
Om den dig da var bleven spørret til?
45 Hav Medynk med mig nu, tril Bølgen sagte!

*) Boreas fortelles at have bortført Drithyia, den athemisiske Konges Erechthei Datter.

Og Stormens Gud skal mildt beherske dig. —
 Spildt er min Ven; du brøler, vil-ei agte
 Mit Smertesraab; din Ræsen spotter mig.

O havde jeg dog nu dædalisk Vinge,
 50 Endskjont icarisk Strand jeg nær mig har!
 Jeg udstod alt, naar jeg mig maatte svinge
 Hen over Havet; intet Fare var.

Mens Storm og Hav alt Haab mig vil betage,
 Jeg tænker paa vor Elskovs første Tid.
 55 Nat var det, o hvor sødt at see tilbage!
 Da først jeg elskende mig voved' bid.
 Jeg iled', Frygt med Klæderne jeg lagde,
 Med stærke Arm jeg ploied' milde Hav,
 Og skjælvende mig Maanens Skin ledzagde,
 60 Som villig mig paa Veien Folge gav.
 Jeg skuued' op til den: "Vær mild, Gudinde!
 "Tænk" sagde jeg "paa Latmos, paa din Ven!
 "Endymion dig sødt i Tanke rinde!
 "Min sejulste Elskov, mildt sku ned til den!
 65 "Du vilde for en Dødelig nedstige;
 "Frit tales Sandhed: jeg, en Dødelig.
 "Jeg elsker en Gudinde, ei en Pige;
 "Nei, kun Gudinderne er Hero lig.
 "Mæst Eypria og dig er hun; o twivler
 70 "Du, Cynthia, du selv da hende see!

- "Som, naar solvstraalæt du paa Himlen smiler,
 "De mindre Stjerner staae fordunklede,
 "Saa for min Hero Jordens Skønne vige;
 "Selv Cynthia saae feil, saae hun det ei."
- 75 Saa, eller næsten saa, jeg om min Pige
 Da talede, og foer min vaade Bei.
 I Havets Speil blid Luna's Straale spilte,
 Rundt om var tause Nat som Dagen klar;
 Med sagte Lyd svagt Bolgen om mig trilde,
- 80 For Resten dybt al Lyd indslumret var.
 Kun Alcyone hørde jeg at Elage,
 Jeg veed ei hvad, om forbums Kjærlighed;
 Jeg reiste mig i Vandet, saae tilbage,
 Var træt, saae frem, saae Gestos Kjære Bred,
- 85 Og Lygtens Glimt. "Mig venter Hero efter;
 "Saa brænder" sagde jeg "min Elstovs Glod."
 Og i min Arm jeg folte nye Kraester,
 Mig syntes, Bolgen selv blev mere blod.
 Jeg folde da ei Havets Kulde mere,
- 90 Den dæmper blev ved Ilden i min Barm;
 Jo nærmere jeg saae mig dig at være,
 Des stærkere blev din Leanders Arm.
 Men ræs jeg folde Kraesterne tiltage,
 Saasnart du saae mig; thi dit Syn gav Mod.
- 95 Selv svommende jeg vilde dig behage,
 Min Svommekonst for dig jeg prale lod.
 Med Moie holdt din Amme dig tilbage

- Fra mig og Havet; o jeg saae dig der;
 Din God var vœdt, da hun dig maatte drage
 100 Fra Bredden, som du saae mig svømme nær.
 Med Favnetag og Kys du mod mig hasted';
 Hvad er mod sligt al Havets Farlighed?
 Om vaade Elske du din Kaabe kasted',
 Din egen Haand mit vaade Haar afvred.
 105 Det øvrige — du Taarn og Nat! kun eder
 Betroedes det, og, tavse Lygte, dig;
 Men vil du tælle Nattens skjulte Glæder,
 Paa Hellespontens Tang først Tallet stig!

- To mindre Tid vi før vor Elskov nyde,
 110 Desmere sparsom vi den bruge maae,
 Maar med sin Glands Aurora vil frembryde,
 Og hendes Stjerne vi alt see opstaae, *)
 Med tusend Kys afbrydes kjærlig Klage:
 "Snart, med forvirret Sil, gaaer Tiden hen!"
 115 Saa minder Ammen os; jeg hort maa drage,
 Og hasted hid til skumle Hjem igjen.

- Med Taarer skilles vi; jeg Havet prøver,
 Og til min Elske seer, saa langt jeg kan;
 O tro mig, ræs til dig jeg Bølgen clover,
 120 Men flyder fra dig lig skibbrudne Mænd.
 Og twivl ei; Havet helder vist til eder,

*) Lucifer, Morgenstjernen.

Men steilt det gaaer fra Sestos hid igjen.
 Min Fodeby for mig har ingen Glæder,
 Og, følsomt! nødig lever jeg i den.

- 125 *Vee mig! et Baand os begge sammenbinder!*
O! hvi skal dog et Hav adskille os?
Teg kun hos dig, hos mig du Glæde finder;
Dig binder Sestos, mig mit Abydos.
Nedslaget er mit Sind, naar Bolgen hviner;
- 130 *En Wind — hvorlidet — mig skal trykke ned!*
Mig kjende nu de plettede Delphiner,
Teg troer, at Fisken selv min Elskov veed.
Teg kjender nu den Wei, jeg skulde tage
I Bolgen, som om Hjulet grov mig den;
- 135 *At ingen anden var, lod før min Klage;*
Men nu, at Storm endog tilslutter den.

*Hoit raabende gaaer athamantiske Bolge, *)*
Og velter vred selv ind i trygge Havn;
Saa synes mig, jeg seer den at forfolge
 140 *Hin Helle, af hvis Dod vort Hav sik Navn.*
O blot dervedets Bolger altid vare
Bekjendte nok, og Sømands Skræk vor Kyst,

*) *Athamanitidos aquora*, Helle's ponten, af Helle, Athamas's Datter, som der faldt ned af den gylgne Broder, paa Reisen igennem Lusten tilligemed Phryxus, sin Broder, og druknede.

Om de endog den svage Svommer spare,
Og bringe ham trygt til sin Elstes Bryst.

145 Jeg Phryrus selv misunder; thi ham bragte,
Trods Farlighed, dog gyldne Væder hen;
Hans Skib jeg ønsker ei; tril Bolgen sagte,
O Storm! min Arm skal snart adsplitte den.

Jeg uden Konst skal svemme trygt henover,

150 Og selv jeg Skipper, Skib, og Styrmand, er;
Jeg uden Arcton og Helice vover
Min Fart; til hine Stjerner jeg ei seer.
En anden see til Kronen, Andromede,
Og blank parrhasisk Bjørn ved folde Nord!

155 Jeg uden Bachi Brud *) mig skal veilede,
Hvor uden dem tit glad og tryg jeg foer.
Et andet bedre Lys mit Nie skimter,
Min Elskov ei ved det iblinde gaaer;
Jeg Oceanets Grændser, hvor det glimter,

160 Trods konstige thessalske Argo, naaer.

J Svommen jeg Palæmon overvinder,
Og ham, som blev ved Troldoms Urt en Gud; **)
Thi, hvis min stærke Arm jeg trættet finder,
Og kan dens Kraft ei holde Farten ud,

165 Jeg siger til min Arm: "Sød Løn dig venter,
"Snart slynger jeg dig om min Hero's Bryst;"
Strax iser den, og rask fin Løn indhenter,

*) Ariadne.

**) Glancus.

- Som hin, der strider i olympisk Øyst.
 Kun Kjærlighed jeg til min Fart tilbeder;
- 170 Du Stjernen er, som trygt veileder mig.
 O bliv, sjøndt mere værd olympisk Hæder,
 End længe her! hvis ei, tag mig med dig!
 Saa nær dig, sjeldan, fort jeg dig maa favne;
 Gaaer Bolgen fort, mit Hjerte sorgfuldt er;
- 175 Ei bredt er Sundet, men hvad kan det gavne?
 Afstilt ved smale Sund, jeg dig ei seer.
 Jeg veed ei selv, om jeg ei heller vilde,
 At, langt fra dig, jeg langt fra Haabet var;
 Meer voldsom er min Elskov nær sin Kilde;
- 180 Jeg sjeldan dig, men stedse Haabet har.
 O næsten jo min Haand hen til dig rækker,
 Med Zaarer tit jeg seer hen til din Strand;
 En Tantalus jeg er, som gridst sig strækker
 Førgjeves ud, og ei naær Flodens Vand.
- 185 Min Kjærlighed blot Havets Vink skal følge,
 Ei Stormens Tid skal see mig lykkelig;
 Hvad er ustadigt vel som Wind og Bolge?
 Paa Wind og Hav mit Haab skal grunde sig.
 Dog end det Sommer er; hvad blir min Skjebne,
- 190 Naar Plejas og Booten Havet slaaer?
 O Elskov vist mit Bryst med Mod vil væbne,
 Dog dristig jeg mod Vintrens Vælde gaaer.
 Dog Lovtet skal ei fjerne Winter gjelde;
 Snart skal du see det fyldt, snart see din Ven;

- 195 Ei længe hører jeg paa Stormens Bølde,
Før jeg forsøger paa at trodse den.
Da Bølgen blid mig hen til dig skal føre;
Hvis ei, skal sorgfri Død indhylle mig,
Og da — o denne Bon skal Stormen høre,
- 200 Til Sestos Strand den bringe skal mit Liig;
Din Taare flyde skal, og paa mit Hjerte
Du lægge vil din Haand; "Jeg voldt din Død"
Du sukke vil — Her volder jeg dig Smerte;
Tung er den Spaadom, mig af Pennen flod;
- 205 Tilgiv! den er forbi; men Bølgen hviler
Ei end — o beed med mig Neptun om Fred!
Kun fort; thi snart jeg til min Hero iles;
Og, er jeg der, saa blive Stormen ved!
Der skal mit Skib forønskte Landbred finde;
- 210 Hvor er min Stavn saa tryg, saa vel, som der?
Der rolig, glad, jeg spotter Nordens Vinde;
Der langsom jeg og seen til Farten er.
Ei dove Bølge der mig mindste Klage
Afperse skal, ei Havets hule Røst;
- 215 Ei Stormen blot mig holder der tilbage;
Din kjære Arm mig lønker til dit Bryst.
Maar Stormen kun tillader, skal jeg ile
Hen til min Hero; Lygten ei forgjet!
Lad ved dit Bryst mit Brev i mit Sted hvile!
- 220 O maatte jeg kun snart afløse det!
-

Hero til Leander,

efter Samme.

- Du mig ved Brev din kjære Hilsen sendte,
Leander; kom! først da blir Hero glad;
Den Tid er lang, hvori vi Glæden vente;
Jeg elsker ei taalmodig; men forlad!
- 5 Vor Elskov lige er, men jeg den svage;
O Mod og Styrke findes kun hos Mænd!
I Sinds som Legems Kraft staae vi tilbage?
Tøv fort endnu, saa synker Hero hen.
I nu ved Jagt, ved Landbrug nu fordrive
- 10 Den lange Tid; nu Statsanliggender,
Nu Kæmpepladsen eders Sind kan give
Forandring nok; I ride hist og her,
I Fuglen Snarer, Fisken Kroge sætte;
Bud Druens Saft I dysse Griller ned.
- 15 Var jeg end mindre varm, jeg mangler dette;
Jeg har til Tidsfordriv blot Kjærlighed;
Dg den, den bruger jeg; mit Hjertes Flamme
Selv du, min Elskete, ei giengelde kan.
- Nu taler jeg saa flittig med min Amme
- 20 Om dig, og hvad dig holder fra vort Land;
Nu over Havet stirrer vredt mit Øje;
Med dine Ord jeg taler Bølgen til.

Nu seer jeg Bolgerne gaae mindre høie,

Og troer, du kunde komme, men ei vil.

- 25 Min kjære Gamle Taarerne, som rinde,
Aftorrer; Stromme Graad du mig har voldt.
Saa jeg dit Spor paa Havets Bred vil finde,
Som om dens Sand saa let sit Præg beholdt.
For Bud fra dig at faae, til dig at skrive,
30 Jeg spørger tit om Bud imellem os;
Hvor kysser jeg de Klæder, som forblive
Hos mig, naar du gaaer bort til Abydos!

Naar med kierkomne Nat sig Dagen ender,

Og Stjernens svage Straale blinker ned,

- 35 Jeg hurtig da i Taarnet Lygten tønder,
Som skal veilede dig til Sestos Bred.
Bed Rok og Teen forsøger saa din Pige
At dræbe en og anden modig Stund;
Du spørger, hvad jeg imidlertid kan sige?

- 40 O kun Leanders Navn er i min Mund!
"Nu, Amme! mener du, min Elske tover
"Endnu i Nat? mon Frygt ham sinke kan?
"O dette Dieblik maaskee han prover,
"Trods vagtsom List, at fly forhadte Land."

- 45 Hun nikker da, skjønt ei mit Haab hun sandet,
Men hendes gamle Hine lukke sig.
Jeg bier lidt: "O elskede Leander,
"Nu kommer du, nu bærer Bolgen dig."

Jeg gribet Denen, snoer den nogle Gange:

50 "Nu er han dog det halve snart forbi."

Saa seer jeg ud, jeg beder sagte, bange:

"Jevn, stille Wind, jevn min Leanders Sti!"

Saa hører jeg en sagte Lyd sig svinge

Forbi mit Øre; strap du for mig staer;

55 Saa svever Matten hen paa langsom Binge,

Til Sovn mig, træt af Graad, inddysset faaer.

Maa skee ugjerne, Grumme, men du sover

Lit ved mit Bryst, endskjont du borte er;

Thi nu jeg seer, hvor du dig til mig vover,

60 Nu vaad jeg dig i mine Arme bær,

Nu, som jeg pleier, vaab jeg dig bedækker,

Og frossen varmer dig ved dette Bryst,

Og nu jeg dig mod Morgenroden vækker,

Igjennemtrængt af Elskovs hele Lyst.

65 Bee mig! thi fort og svigfuld er min Glæde;

Du flyer med Sovnen fra din Hero's Barm.

O naar skal jeg ei meer dit Tab begræde?

Maar ikke blot dig drømme i min Arm?

Hvi maa jeg føge dig hver Nat forgjeves?

70 Skal jeg ei meer min sene Svommer see?

Sandt, skækkelig nu hoie Bolge hæves;

Men sidste Nat var jo dog mildere.

Hvi brugde du ei den, og vented' ikke

Til næste Nat en mindre gunstig Vør?

- 75 Vel, du kan komme alle Djebliske;
 Men sidste Nat var bedre; den var før.
 Snart, siger du, kan Winden blive sagte;
 O naar du iles, lober snart den Bei;
 Her, synes mig, du Stormen kan foragte,
 80 Her i min Favn, her rører den dig ei.
 Jeg hørde da saa rolig Stormen hvine,
 Og aldrig bad om stille Bolge meer;
 Før hørde du den selv med rolig Mine,
 Og nu med Frygt du over Havet seer;
 85 Jeg mindes jo, du kom, og Bolgen brække'd
 Grumt, næsten grumt som nu, mod Sestos Bred.
 "Lad, min Forvovne," raabde jeg forskrækket,
 "Mig ei begræde denne Tapperhed!"
 Saal kunde dog det høie Mod bortflygte,
 90 Hvormed du før, trods Ulting, svømmend' hid!
 Dog heller vær som nu, see ei min Lygte;
 Kom først herhen, naar Storm og Wind er blid.
 Kun bliv den samme, elst mig, som du skriver;
 Vor Ild til Afske ei forvandle sig!
 95 Den Tanke mere Frygt end Stormen giver;
 Den: om din Kjærslighed blev Winden lig.

Om jeg er ogsaa værd saa megen Fare,

Om Moien større var end al dens Løn,

- Og om vi Thracerinder ikke vare
 100 For ringe for en Abydeners Son:
 Det var min Frygt; men, tænkte jeg, jeg foier
 Mig bedre efter dig end nogen Brud,
 Om til den Rang en Anden du ophoier,
 Og slukker Liv hos mig og Elskov ud;
 105 O heller doe end prove denne Smerte!
 Dim Trossab jeg ei overleve vil.
 Men troe dog ei, jeg twivler om dit Hjerte!
 Nei intet, intet ledte mig hertil.
 Men Kjærlighed er frygtsom; Hero brænder
 110 Af Kjærlighed, og ei sin Elske seer;
 O lykkelig er den, som klarlig kjender
 Sin Elskers Brode, og ei frygter meer.
 Et Skin og Sandhed er i Smerten lige,
 Et Skin er Qval, naar Sandhed lønlig er;
 115 O kom du dog, og var det ei en Pige,
 Men Storm, men Fader, som op holdt dig der!
 Men var det; troe mig, Smerten vist mig qvalte.
 Er du saa hørdet, at du vil min Dod?
 Dog falske Billeder sig for mig malte;
 120 Du kom, du kom, hvis Stormen ei forbød.

 At Bolgen hylende mod Landet bryder;
 Begsorte Sky har hemmet Dagens Skin.
 O det er Helles Moder, som fortryder

Sin Datters Død, og sit steenhaarde Sind.*)

125 Hun vist, forvandlet til en Havgudinde,

Er vred, for Havet Navn af Helle bær;

Det foier ei den kjelne Elsterinde,

Det drukned' Helle, mig det grusomt er.

Grindred' du, Neptun, de fordums Dage,

130 Du med din Storm mod Elskov ikke stred.

Er det ei Digt, saa see endnu tilbage

Til Circes og din Thro's Kjærlighed,

Og til Laodice, og Amymone,

Medusa, som end ei forvandlet var,

135 Gelseno, Abymone, Alcyone,

Og fleer, som du med Omhed elsket har.

Sang hine Digtre sandt, o ei forbyde

Du Elskov, du, som selv har kjendt dens Magt!

Iaabne Hav lad dine Storme lyde,

140 Bor trænge Sø til Stilhed blive bragt!

Ei ringe Strid din hoie Bølde sommer;

Med Skibe du og Glaader binde an!

Du let forfærde kan min unge Svømmer,

Kun ringe Pris din Magt det bringe kan;

145 Han er af ødel Byrd, dog fra din Fiende,

Ulysses, ei hans Fædre stamme ned;

*) Ino, Athamas's Dronning, Hesses Stifmoder, for hvil Skyld hun tilligemed sin Broder maatte flygte fra Athenen.

Spar min Leander, spar hans Elsserinde!
Han svømmer, alt mit Haab jo svømmer med.

- Nu spretter Lampen, thi ved den jeg skriver;
150 Endnu engang; o god den Spaadom er!
Min Amme nu frisk Vin til Ilden giver;
"Godt" figer hun "i Morgen er vi fleer."
O lad os blive fleer, kom, end min Klage,
Kom du, mit Hjertes ene, blide Lyst!
155 Kom, Amors Flygtling, til din Leir tilbage,
Kom, Elskede, og hvil ved dette Bryst!
Af Havet fød, skal Cypria tilsmile
Dig Helsb, saasnart hun dig paa Havet seer.

- Jeg vilde selv tit gjennem Bolgen ile,
160 Men dette Sund vort Kjen ei gunstigt er.
Af Helles Dod det jo benævnes vilde,
Hvis Broder frelst her foer, og foer igjen.

- Maafee du frygter, at du kom forsilde
Bort fra min Barm, ifald du kom herhen.
165 Hvad, om vi mødtes midt i Havets Stromme,
Og mødende et Kys i Bolgen tog!
Vi kunde hver til sit tilbage svømme;
Det var kun lidt, men meer end intet dog.
At kan da og den feige Frygt forsvinde,
170 Som hos mit Kjen saa hyder Elskov Trods?

Tungt soler jeg, at Elskov er dens Fiende.

Det sommer eber, som er nægtet os.

Bed Colchos Bred kun eengang Jason lander,
Strax paa hans Skib Medea bringes ud;

175 Gengang saae Sparta Trojas Alexander,

Hans Bytte blev spartanske Konges Brud.

Tit kommer du, men flyer, naar Dagen rinder;

Hvor mængen Kjol blev knust, du svømmer hen;

Men hør, foragt, du Bølgens Overvinder,

180 Dens Brede saa, at du dog frygter den.

Tit knuste Storm det Skib, som Konsten bygde:

Du tor din Arm meer stærk end Aaren troe;

Du prover just, hvad andre Somænd frygte:

At svømme, ak, saa endes Skibbrud jo!

185 Men ønsker jeg, at du mig nu skal lyde?

O god du kjek mit Raad ei agte maa!

Mei kom, du stærk igjennem Bølgen bryde!

Og i min Arm du træt skal Hvile saae.

Men hvad! saa tit jeg over Havet skuier,

190 Forfærdes jeg, og, ak, og jeg har drømt

Nu sidste Nat, o Drem, endnu jeg gruer,

Jeg havde dog ei Øfringen forsømt;

Slukt Lampen var, og Matten halv forsvundet,

(Da er en Drem just af Betydenhed)

- 195 Min Treen faldt ned, hvorpaas jeg havde spundet,
 Og slumrende jeg ned paa Puden gled.
 Saa syntes mig, jeg saae hen over Vandet,
 Og en Delphin saa tydelig jeg saae;
 Den svommed frem, men da den kom paa Sandet,
- 200 Jeg skued' ned, og død og stiv den laae. —
 Du gruer for en Drøm, vil du vel sige;
 Nok, vor dig ei, for Havet stiller sig.
 Spar, om ei dig, saa dog din elskete Pige,
 Hvis hele Verden jo hviler blot paa dig.
- 205 Dog, jeg har Haab; det skal ei lønne vare,
 For Stormen tier; o kom da herhider!
 Imidlertid — du maa endnu ei fare;
 Lad Hero's Brev formilde kiedsom Tid!
-

Orginale Heroider.

Philippa til Erik.

(Præstevigt.)

卷之三

卷之三

Forfatterens Forerindring.

Erik af Pommern, vor store Margareta's Søstersøn og Efterfølger i Regjeringen, havde til Gemalinde Philippa, en Datter af Englands Konge, Henrik den Ottende. I hans Krig med Hansestæderne beleirede disse Kjøbenhavn. Kongen var selv borte. Hans Ekelte Dronning samlede Folk, opmunstrede, anførte dem, og afslog Beleiringen. Opmuntret ved denne Lykke, udrustede hun 75 smaa Skibe, besatte dem med 1400 Mænd, og gik med disse mod Fienden til Stralsund. Men Lykken vendte sig. Fienden havde faaet hendes Ankomst at vide, og overlegen slog hendes for ringe Magt. Den svage Konge ophidsedes; han mishandlede Heltinden paa den stændigste Maade, saa han derved endog blev hendes for tidlige Fosters Morber. Derpaa blev hun sat, eller gik, i Vadstenas Kloster i Sverrig, hvor Sorgen ikke længe efter dræbde hende. Det er fort førend hendes Død, hun der forestilles at have skrevet følgende Brev til sin uværelige Gemal.

Digteren har troet sig berettiget til at forædle Hi-
storien ved nogle Foranbringer, Anakronismer o. s. v.
Han behøver vel heller neppe at undfylde Philippa's
Maleri over Vadstena, uagtet Læseren maaſke kan kjende
dette Sted forbeelagtigere; helſt i Falb det maatte an-
mærkes, at hun kom derhen om Efteraaret 1429, og dø-
de endnu samme Vinter. Hvilket Elysium ſkulde desuden
ikke hendes Forfatning have gjort hende til en Drf!

Engang endnu, og, vil du, aldrig mere,
Graadpletet Brev Philippa sender dig;
Det sidste Gang min Kummerstolk skal være;
Forkastes det, hvad Haab er da for mig?
End har jeg Haab, din tro Philippa's Klage,
Kun kjendt af dig, dit Bryst bevæge skal.
Dem, som saa tit holdt for mit Brev tilbage,
O hindre dem, Gud, du som seer min Nval!
Ja min Gemal! det smelte skal dit Hjerte,
At vide det, din knuste Dronning leed;
Ei hørde du end føle vil min Smerte,
Og tænke paa vor første Kjærlighed.
Thi hidtil du min Skjebne heel ei kjender,
Hvad man endog derom beretter mig;
Min Kjærlighed, som uformindsket brænder
For dig som før, den træst fordølges dig.
Bist ikke du, nei begges sledske Fiender
Er det, som mig din Gunst berøvet har;
Selv havde du gjort deres Anslag Hindrer,
Om al min Nod dig ei forborgen var.
Og er den det, velan, saa bør du vide
De Nvaler, jeg, for dig ulykkelig,

Afskilt fra dig, her uden Haab maa lide;
 Hvad Stromme Graad jeg her har følbt for dig.

Du borte var; en fiendtlig Hær omringer
 Dit faste Børn, hin Formuur for dit Land;
 Du borte var, du Frækheds Undertvinger;
 Os truer Alt, hvad vældig Fiende kan.
 Hvad Nedning da, hvad Raad var da at tage?
 Fortvivlelsen indgød den Feige Mod;
 Jeg voved' selv i Ledingsfærd at drage,
 Og flokkevis falbt Fienden for min God.
 Kort, Staben blev ved min Anførel redbet,
 Og Fiendens Mod ved vores blev forsagt;
 Din Dronnings Bryst med mandig Fryd blev glædet,
 Da hun for dig nedbøjet sic hans Magt.

O havde du seet din Philippa stride,
 Den spæde Arm bestænkt med Slagnes Blod,
 Og Skjold i Arm, og Sværd ved svage Side,
 Og Spyd i Haand, i alle Miner Mod:
 Du havde selv ei kjendt den kjelne Pige,
 Som første Gang, i blanke Harniss klædt,
 Med Zittren saae dig Vanen at bestige,
 Hvor Heltene i glade Lystkamp stred;
 Som bange skjælv, saa tit hun maatte høre
 Din Kobberhjelms og Pandrets grumme Brag;
 Som Sværbets Blink med Skræk ansaae; hvis Dre

I Krigsmusik fandt ingen Tid Behag.
 Men nu var hun af Elskovs Vælde hærdet —
 Jo den endog Heltinder hanne kan —
 Ved den gik hun mod Fienden usorserdet,
 Ved den holdt hun imod hans Unfald Stand.
 Held fulgte mig; hvorhen jeg Vaaben vendte,
 Fløj Døden frem, og modig Fiende faldt;
 Jeg Striden ei, kun Seieren jeg kjendte,
 Og Lykken blid mig fulgte overalt.

Forjaget var dit Riges frække Fjende,
 Og flygtet bort fra blodbestænkte Rygter;
 Stolt vilde jeg paa Havet overvinde
 Hans sidste Magt, optændt af Stridelyst.
 Men tænk dog ei, at Seir og Stridens Gre
 Var det, som da til Kampen kaldte mig;
 Jeg tænkte blot, hvor kør jeg vilde være
 For Heltens Barm, hvis jeg blev Helte lig.

O jeg var stolt, den Gang min Stavn sig hæved'
 Paa Bolgens Ryg, og ud af Havnens gled;
 For ingen Storm din Krigerinde hæved',
 Men høit tilsidst steg min Forvovenhed.
 Jeg satte da med Iver Fienden efter,
 Og trodsed' Strid og Storm og Sværd og Hav,
 Og glemde saa, at Himlen nægted' Kræfter,
 Om den mit Kjen end Mod til Striden gav.

Jeg Fienden fandt — dog vilde jeg formere
 Din Brede nu, grum var dens Bitterhed;
 Man slog min Magt, tabt var min vundne Gere;
 At du det alt, desværre, noksom veed.
 Nu jeg tilstaaer, at du mig svag maa falde,
 At Kjekhed ei opflamme bor mit Kjøn;
 Med Bon jeg vil for dine Fodder falde:
 Tilgiv, tilgiv, hør din Philippa's Bon!
 O det, jeg leed, forsone bor den Brode,
 At jeg, for Ejek, af Iver revet hen,
 Til Strid for dig har turdet Fienden mode,
 Du glemme vil, nei du vil hædre den.
 Stolt er mit Haab: vist selv du havde været
 Mit Mod, hvis du mig havde seet i Strid;
 Vist ikke dig, nei Trølle har det været,
 Forrædere, som bragde mig herhid.

Jeg saaret var, halvdød jeg maatte flygte
 For Fiendens Bold; man bragde mig i Land;
 End tænkte jeg, for modig til at frygte,
 Paa dog med Held at grieve Fienden an.
 Alt færdigt er, vort Folk har samlet Kræfter,
 Og stærk paa ny skal Flaaden lægges ud;
 Jeg rede staaer at sætte Fienden efter,
 Da jeg fra dig saer hint det grumme Bud.
 Som Tordnens Røst i Hjeldets trygge Dale,
 Naar ingen Sky dens Ankomst varslet har,

Saa løb for mig din sendte Djeneres Tale,
 Som, sagde han, sin Herres Bud frembar.
 "I Kongens Navn, saa var hans Ord, hold inde!
 "Bred byder han dig legge Sværdet ned,
 "Bred byder han dit stolte Mod forsvinde,
 "Han trættet er ved din Forvovenhed.
 "Han fordrer nu, hvis du dig tør forsvare,
 "Bed mig dit Svar: Maar gav han dig sin Sag?
 "Maar bod han dig, at prove Stridens Fare?
 "Maar fordred' han dig frem blant Vaabenbrag?" —
 "D! raabde jeg, min Eriks Fare kaldte;
 "D nok for den, som Kjærlighed opbød;
 "Jeg var hans Brud" — her Smerte Stemmen qvalte,
 Jeg segned' ned, man saae mig an som død;
 Alt var mig Drom, jeg yttred ingen Klage,
 Thi knusende bedøved' Smerten mig;
 Men nu frembrød den grummeste blant Dage —
 Dog — er hver Dag ei siden denne lig?
 Al Stridens Skræk, og Saar, og blodig Moie,
 D fligt var let; min Erik, tænkte jeg,
 Belønnende skal med erkjendtligt Die
 Philippa see — og Smerten føltes ei;
 Men nu, da du din Dronnings Iver lønner
 Med Hab og Havn; da jeg, forskudt af dig,
 Ei tør, ei kan opsende spildte Bonner
 Til Himlen meer, som vred forkaster mig;
 Og da den Skat, du lagde ved mit Hjerte,

Det dyre Pant paa følledehs Kjærlighed,
 Død bragdes mig, qvalt af sin Moders Smerte:
 Tænk disse Kaar, sjælv, Erik, sjælv derved!
 Dog, noie du den Oval, mit Hjerte saarer,
 For første Gang af min Fortælling veed;
 Alene tænk, og see de Stromme Saarer,
 Jeg her forladt har offret dig, og græd!

Jeg bragdes da, man sagde, ved din Brede,
 Langt bort fra dig, herhid til Sorgens Hjem;
 Ei mine Folk vil denne Vold tilstede —
 Dit Navn var brugt, og selv jeg stillede' dem.
 Hvad hjalp det mig, at man mig først fortalte,
 At min Gemal var selv min Jammer nær?
 Man grusom mig den Tankes Godhed qvalde,
 "Bred, sagde man, han uforsonlig er."
 Men var det saa, for dig jeg gjerne vilde
 Nedkastet mig, om du endnu var vred.
 "Nei, tænkte jeg, min Graad jeg ei skal spilde,
 "Han end med mig vil faae Medlidenhed.
 "Bil han mig end fortørnet fra sig stode,
 "Dg dræbe mig med sine Dines Ild,
 "At see ham blot, vil dog min Oval forsøde,
 "Døe for hans God, ei bittert blive vil."
 Jeg ydmyg bad, om end for dig at stilles,
 Men Bon og Graad og Alt forgjeves er;

Jeg ubonhørt fra min Gemal maa skilles,
Og aldrig dig, af aldrig, siden seer.

Jeg bragdes hid. Naar Sorger Hjertet nage,
Selv Glædens Egn er rædsom, Dagen mørk.
O tænk da mig, tænk dette Hjertes Plage,
Og kast et Blik hid til min føle Ørk!
Her Sorgen boer, og hersker allevegne,
Men fremmed er min Egn for Jordens Lyst;
O Syn for mig, som kændte Glædens Egne,
For Themsens Bred, nys Danmarks blide Kyst.
Her himmelhøit sees nogne Klipper kneise,
Snefurede, langt over Skyens Gang;
Fra Toppen ned er lange Dages Reise;
Den krumme Dal er travrig, øde, trang;
Ei Middags Sol Tusmørket her adspredet,
Man neppe den bag Fjeldets Isse seer;
Ei yndig Elv de golde Marke væder,
Men alt er Is, som aldrig smeltes her;
Min skumle Ørk med Vaar og yndig Sommer
Ei barske Frost og Storm afverlede;
Ny Vinter her ved Vintrens Ende kommer,
Og Dalen selv er skjult med evig Sne.
Ei Skov, ei Busk, ei Urt er her at finde;
Her ingen Fugl istemmer munter Sang;
Her hyle fun de barske Nordens Vinde;
Mod korte Dag er Natten trefold lang.

Hvor vidt mit Syn den øde Straækning folger,
 Det finder her kun Vintrens Tyranni;
 Det skimter blot den fjerne Peters *) Bolger,
 Som flye med Gil min føle Egn forbi.
 Selv sjeldne Spor af Mennesker det søger
 Førgjeves her i Dødens mørke Land;
 Men Rovdyrs Hyl blant Klipperne forøger
 Dets Rædsomhed, hvis den forøges kan.
 Jeg hist og her de faldende Ruiner
 Af mangen Borg og Gravsted bliver vær,
 Imellem dem fordoblet Stormen hviner;
 Men dyrket Land Vadstenas Egn ei har.
 Dybt fra en Braa, som Fjeldeklinter sjule,
 Den brune Muur af Klostret kiger frem;
 Meer ligner det en rædsom Røverhule,
 End himmelst Freds og stille Andagts Hjem.

Hid bragdes jeg. Hvad Trost, at mig omgiver
 En Flok, som ei kan glemme det, jeg var!
 O deres Ynk min Smerte kun opliver;
 Af fordums Glands jeg nu kun Byrden har.
 Jeg Dronning var, det blotte tomme Minde
 Tilovers er, al fordums Glands til Trods;
 Thi naar fandt vel en Dronning en Veninde?
 Fortrolighed har Himlen nøgtet os.
 Fortrolighed, som tit den Usles Kummer

*) Vadstenas ligger ved Peter-Søen.

Forlindret har, og døvet bitre Harm,
 Tit dysset blid de tunge Nag i Slummer,
 Og gydet Fred i den Forladtes Barm.
 Hver bliver tav; mit Diekast udbreder
 Mit Hjertes Sorg paa, hvad det vendes til;
 Mig ingen seer, hvis Die Graad jo væder,
 Jeg aldrig her blev vaer en trostfuld Smil.
 Saa hæver sig op over blide Dale
 I Vaarens Luft den sorte Torden-Sky,
 Og Glæden strax nedsynket er i Dvale,
 For muntre Dyr med Frygt til Husen flye.
 Stum flagrer da du, Skovens Sangerinde,
 Til Nedets Ly langs Jordens øengstet hen,
 Tunget sukke da for muntre Vestenvinde,
 Halv salmet, lukt, staer nu selv Lilien.

Her er en Plads, som Have skulde hede,
 Hvis Solens Kraft oplivde Jorden her;
 Men den, som Alt, indhyller Vintrens Brede,
 Og rædsselfuldt dens kolde Nasyn er.
 En Grotte der, som malet Lov bepryder,
 Et Mindestegn om Stedets Nogenhed,
 Tungfindighed en rolig Tilflugt byder,
 Og dette er din Dronnings yndte Sted.
 Naar Natten frem af sorte Leie triner,
 Hid, kjed af mit, jeg lønlig lister mig,
 Da vilst og følt omkring mig Stormen hviner,

Dens Broen her er dobbelt gyselig.
 Da Veterens de tunge Bolger hyle
 Mod Fjeldets God i uophorlig Strid;
 Og true grumt, at ville overskylle
 Min føle Egn, og vældig styrtes hid.
 Da lyde hist i græsselige Toner
 Bjerguglens Raab, og griske Mordyrs Skrig;
 Halv ønsker jeg, da Blod dem kun forsoner,
 At deres Tørst sik Læskelse ved mig.

Min Sorg betog vor spøde Datter Livet;
 Jeg hendes Stov herhen har med mig bragt;
 Her har jeg det et eenligt Gravsted givet,
 Der hviler hun i Fred for Skjebnens Magt.
 Hvor helligt er mig dette Sted! Jeg knæler
 Her tit for ham, som styrer Ulting, ned.
 Du seer, o du, som mine Taarer tæller,
 Hvor mange jeg har føldt paa dette Sted!
 Og tit med No du her min Andagt lønner,
 Tit slumerer her min Sorg og Jammer ind;
 Tit har du hørt et saaret Hjertets Bonner,
 Og, ak kun kort! skabt Lise for mit Sind.
 Min Aand jeg her med vaagne Drømme trætter,
 Min Erik nu, nu hin min Dræbte seer;
 Jeg sværmede henderiver lange Nætter
 Med Tankers Strid og tomme Billeder.
 Jeg skimter Haab, snart seer jeg det forsvinde,

Nu kommer hun, som Livet sit af dig,
 Som Engel hun sin elſte Morderinde
 Indbyder da til himmelsk No hos sig;
 Men Taarer har jeg ſeet i hendes Die:
 Dænk, Engle ſelv med Taarer ſee til mig!
 Og du..... dog nei, min Engel fra det Høie
 Har ogsaa ſagt, jeg elſtes end af dig.

Saa drømmer jeg, til Stormens Stod mig vækker,
 Og vækker strax inddyſſet Sorg igjen.
 Naar ingen Sky den aabne Himmel dækker,
 Og ingen Storm igjennemſtrømmer den,
 Jeg ſidder da i Groten, intet røres,
 Og rundt omkring er Alt ſom Døden tyſt,
 Kun ſjeldne Suk af qvalte Storme hores,
 Som blande ſig med Sukke af mit Bryſt.
 Som naar engang Naturen ſkal hendaane
 I evig Nat, naar intet meer er til,
 Saa dødt er Alt, kun Nattens blege Maane
 Seer til mig ned, men mørkt er mig den Smil.

Hvor tumler da mit Sind blandt sorte tanker,
 Indholden du dog af dem alle er,
 Hvorvidt mit Sind end ſværmede omvanker,
 Det ſværmer ei, hvor Erik ei er nær.
 Saa ſeer jeg dig, bevæget ved min Plage,
 At Straffe dem, ſom hertil bragte mig,

Saa kommer du, at hente mig tilbage;
 Teg seer dig da, og troer at høre dig.
 Ved mindste Lyd, som Vinden da frembringer,
 Teg lytter strax; "o der, der kommer han!"
 Men, forte Fryd, du flyer med Lynets Vinger!
 Min sode Drøm mig let betages kan.

Teg tænker da, forlad, jeg saa kan tænke!
 "Har man sagt sandt? o mon han harer mig?
 "D mon min Sorg ham nu ei meer kan kranke?
 "D tænker han paa en Ulykkelig?
 "En mere skjøn mit Savn maaſkee erstatter?
 "Sødt hviler han i hendes bløde Arm!
 "Nu taler man om mig med haanlig Latter!
 "Nu spotter man min magtesløse Harm!
 "Nei, tænker jeg, og straffer hine tanker:
 "Du sorgende endnu erindrer mig;
 "Teg bragtes hid, og du, du letted' Anker
 "Til Ørlogsfærd — da seired' konstig Svig —
 Og siden, da jeg borte var — ja siden —
 Kort sagt, jeg vil, at du uskyldig er,
 Saa venter jeg at finde dig i Tiden;
 Men ak den Tid, o er den dog ei nær!

Dog al min Øval var ringe, let at bære,
 Ifald jeg dig kun vidste lykkelig;
 Belsignet den og sed mig skulde være,

Hvis bedre Held den kunde skaffe dig.
 Men nylig man det grumme Bud mig bringer,
 At Frækhed vandt; fra Tronen styrtet ned
 Man min Gemal landsflygtig nu paatvinger
 I ukjendt Braa en ham uværdig Fred.
 O min Gemal, o kan du ei foragte
 Philippa saa, at Hjelp af hendes Haand
 Selv synes dig ei værd at eftertragte,
 Kom skjult herhid, fornye de gamle Baand!
 Dog kun dit Navn behøver du at skrive,
 Og disse Ord: din Erik elsker dig;
 Og Kjærlighed mig Vinger da vil give,
 Til Albion jeg flyer, og kaster mig
 For Kongens God; han elsker høit sin Datter,
 Til Kamp for dig hans Magt tilrede staaer;
 Jeg end maaskee dit Tab dig da erstatter;
 Sødt skal vi da forglemme disse Kaar.

Men har du lært, ved Tronen at betræde,
 Hvor svag dens Glands, hvor tomt dens Intet er;
 En lønlig Braa for os har rolig Glæde,
 Ukjendt af den, som Sceptrets Byrde bør.
 Til lønlig hid, du Modstand ei vil finde;
 Saa flye vi bid, hvor Tryghed vinker os;
 Du ved mit Bryst foragte skal din Fienbe,
 Og glad i Fred din Skjebne byde Trods.
 Og har man end sagt sandt, og har dit Hjerte

Engang afladt sin Kjærlighed for mig;
Velan, mit Bryst dig at tilgive lærte;
Else mig paa ny, og jeg er lykkelig!
Ja fandt du end i fremmed Arm de Dyder,
Som mangle mig; else, skul din Kjærlighed;
Det man ei veed, man jo dog ei fortryder,
Jeg elsker dig, naar jeg ei noget veed.
Kort, giv mig end din Kjærlighed tilbage;
En Deel deraf, kan jeg den heel ei naae!
Endnu jeg glad velsigner al min Plage,
Hvis jeg som Min dig kun omfavne maa.

Philippa til Erik.

Forbandelse, og alle Nanders Brebe
 Omringe dig, hvor du dig vender hen!
 Hvert Sieblik dig være fuldt af Nvaler,
 Og alle Elementer plague dig;
 5 Ifald du ei ved første Blik kan kjende
 Den Haand, som skriver dette Torden-Brev,
 Saa slut dig til, du Grumme! af min Hilsen,
 At det fra din Gemal Philippa kom;
 Fra den Gemal, som dine Grusomheder,
 10 Ummenneske! har bragt i disse Kaar,
 Fra den Gemal, som maa tilstaae den Skjendsel,
 At have brændt af Kjerlighed til dig;
 Fra den Gemal, som for den eene Brode,
 For dig, Barbar! at have vovet Alt,
 15 Betale maa med Helvede paa Jorden,
 Med uhørt Nval, og Ulyksalighed.
 Tit før jeg har fra disse Jammers Egne
 Dig skrevet til om min Elendighed;
 Og slog dit Bryst af Medynk blot, som Bjørnens,
 20 Saa havde jeg tit før bevæget det.
 Men kan du ei, Steenhjertede! bevæges,
 Saa skjelve, skjelve skal du ved min Nval,
 Og er der Mennesker end til paa Jorden,
 De, naat du bøver, smelte skal i Graab.

- 25 Thi viid: mens du, du sorteſte Misbæder
 I ſjendig No, — midt i Vellysters Skjed,
 Hidt kjeſdom myrber dyrebare Dage,
 Tid, ſom du ſkylder Millioners Vel,
 Saa fidder jeg, fordi jeg vilde vovet
- 30 At trøede til den Pligt, du efterlod,
 Fordi jeg ſtreed, dit Rige at forsvare,
 Og kjemped for dit dyrebare Folk;
 Saa fidder jeg her mellem Sverrigs Klipper,
 Og dybt, dybt synket i Elendighed
- 35 Udhylter vildt mod Himlen ſpilde Klager,
 Og ſtonner høſe Raab fra knuste Bryst.
 Thi end engang, hør, du blant Dodelige
 Meest Grusomme, og hører mig, I Folk,
 Som ſaae mit Mod, og at jeg ſtreed for Eder,
- 40 Og vilde døe med Fryd for Eders Held!
 Og hører det, I, end uſodte Secler!
 Ja ſelv I Jordens Guder hører mig!
 I Danmark var i lykkelige Dage
 En Konge: Erik var Tyrannens Navn.
- 45 Kjekt var hans Folk, og ſtort og høit og ødest,
 Og værdt det Held, det for i bedre Old
 Saa tidt erholdt af vældig Skjoldungs Hænder:
 Men han var blod, vellystig, ubanſt, feig —
 Dog elſkte ham blodbjertede Philippa,
- 50 Og fandt Kun Held i det, at elſke ham.
 Med Bælde da kom Dannerrigets Fiende;

Snart knuset er den svage Konges Magt;
 Philippa stred, og slog dem, atter stred hun,
 Og maa til sidst udmattet vige dem:

- 55 Da (naar steeg for tyrannisk grusom Bælde
 Til et saa høit, til et saa skjendigt Maal?)
 Da bragtes hun, til Lon for det, hun voved,
 Til skjendigt Fængsel til Badstena hen.
 Tyrannen selv nedstyrtes fra sin Trone
- 60 (Saa styrtes hver Tyran, som ligner ham)
 Nu blues han end ei ved at hendrage
 I nedrig Fred et ørersvært Liv —
 Og Vanheld selv ham ei har kundet lære,
 At skjonne paa Philippas Kjerlighed.
- 65 Og troer du nu, jeg fængslet i min Celle
 Bør der min Oval i nedrig Rolighed?
 Nei lig den Fugl, hvis Mage Skytten føldte,
 Jeg svever her omkring blandt Klipperne.
 Hvor Stormen raser mest blandt Betrens *) Bolger,
- 70 Og hviner vildest hen ad Fjeldets Ryg,
 Hvor Matte-Ravnen bygger helst sin Nede,
 Og synger helst sin gyselige Sang;
 Hvor Ulvens Røst imellem Mattens Skygger
 Med Bjørnens vrede Brod forener sig,
- 75 Der boer jeg — der er det, at din Philippa
 Hendriver helst den lange Vinter-Nat.
 Thi jeg har fundet Nordens vilde Storme,

*) Badstena ligger ved Veter-Søen.

- Og Bølgen, og bemooste Marmor Fjeld,
Og Natte-Ravnen, og de vrede Ulve,
80 Og vilde Bjørne, mildere end dig —
Med dem omgaaes jeg venlig — thi de see mig,
Og hyle, naar de din Philippa see.
Men dog — hvi flye de mig? hvi sørderribe
De ikke det af Smerte fulde Bryst?
- 85 Åk mindes du den Dag, jeg sidst dig favned,
Da slagen jeg fra hin forvorpne Strid
Blev bragt for dig. — Ei af de mange Wunder,
som skjulte mig for dig, jeg halvdød laae,
Nei jeg laae qvalt ved Torden af din Stemme,
- 90 Og saa den Tid blev stæbet bort, som død —
En fiendtlig Hær mig ikke kunde følde,
Men dog jeg faldt, saa snart jeg saae dig vred.
O jeg forblindede! — o jeg tilbad dig,
Tilbad dig — trods din vilde Rasenhed —
- 95 Den kjere Skat, du ved mit Hjerte lagde,
Hvori mit glade Haab med himmelske Lyse
Et Billed af den elste Erik skued,
Din Grusomhed mig nu berovede.
Død laae hun, dræbt af dig, af dig sin Fader,
- 100 Spildt var min Sjels det inderlige Haab.
Jeg trykker hende død til dette Hjerte
Mig syntes, dig jeg saae i hendes Træ —
Dog kunde jeg undskylde dig — dig Grumme!
Endda jeg ej begreb, hvor fort du var.

- 105 At jeg halvdob, syg, saaret bort maa jages
 Hid til min Ørk, til Sorgens Opholdssted,
 Det var mig let, men bort fra dine Nine
 At rives — dette var min ganske Qval —
 End var mit Haab: "Hans Bredes første Lue
- 110 "Er grum — han snart tilbage falder mig;
 "Og naar han da skal see, hvor grumt han handled,
 "O dobbelt kjer vil jeg da blive ham."
 Saa trostet foer jeg hid, og vented længe
 Med kjerlig Længsel, at du til mig kom;
- 115 Og havde du da kommet, trods din Brode,
 Trods al den Qval, du havde voldet mig,
 Du havde dog mig været meer velkommen,
 End om en Engel kom fra Himlen sendt.
 Ah men du kommer ei — jeg aldrig siden
- 120 Min Konge, dig, min grumme Erik seer.
 Hvad klager jeg — og kom du nu endogsaa,
 Ha! kunde jeg endogsaa flye dig nu? —
 Og kunde jeg forhindre mig den Glæde
 At trykke dig op til min knuste Barm! —
- 125 Jo Konge jo, jeg er ei meer den svage,
 Den kjelne — bløde — ikke Qvinde meer —
 Den før af Elskov smægtende Philippa
 Er nu forvandlet til en Furie —
 Blant Klipperne, lig Nordan's forbums Rota,
- 130 Jeg svæver om kun efter Mord og Død —
 Alt Liv er mig forhadt — i Rovdyrs Selskab,

Som brose i min Udørk efter Blod,
Nedfælder jeg alt det, som nyder Livet,
Og rundt om mig skal herske idel Død.

- 135 Ei Epheu selv maa strække gronne Arme
Venstabelig omkring den gamle Egg —
Drab er min Lyst, som din — jo! kom, besøg mig,
Godt passe vi, hvis Lyst er Grusomhed. —
Kom kun, Tyran — og er du selv forvandlet,
- 140 Velan! Philippa end er Brud for dig —
Du finder ei den samme, du før elſte;
Nei paa en nogen Fjeldtind sidder jeg;
Graae, troer jeg, er alt de før brune Lokker,
Thi hele Sekler har jeg levet her;
- 145 Opreiste trodse de al Stormens Vælde;
Vildt kaste sig indfaldne Hines Blik —
Og de af Tjorne sonderrevne Klæder,
De flagre frit omkring for Stormene —
Og dybe Ur af græsselige Wunder,
- 150 Af Wunder, som jeg sit i Strid for dig,
Bedække det indfaldne, gustne Ansigt,
Hvis blode Træk du før saa tids tilbad. —
Ja kom, og som du selv blodtorstig, grusom
Wil jeg endnu med Fryd omfavne dig —
- 155 Med Fryd? — Hvorfor — hvorfor kan jeg ei tænke
Den Tanke, at omfavne dig, Tyran,
At jo det tomme Ord — at Fryd skal hænge
Sig stedse uadskillelig derved —

Nei kom ei — kom ei nær ved mine Egne —

160 Jeg har adspurgt min Sjel — den hader dig.

Og havde jeg, da Haabet endnu levde,

Mit sorte Fængsel funnet gjennembrudt,

Da havde jeg, trods Gotha-Rigets Længde,

Trods Havets Bolger, som adskille os,

165 Tit løbet iilsom over alle Bjerge,

Og svømmet over Havet hen til dig.

Saa tids den sjeldne Sovn mit Hje lukte,

Saa ilede min Sjel da hen til dig —

Fri løber jeg nu her omkring i Fjeldet

170 Og aldrig løber jeg dog hen til dig.

Og kommer Sovn paa mine Dienlaage —

Og aabner for min Sjel sit Fængsels Dør,

Ei flyer den hen til dig — nei den kun leger

Med Dødens ønske kjere Billeder —

175 Og seer den dig i blant de sorte Skygger,

Blant Nattens frygtelige Billeder,

Let flyer den dog fra dig — og vilde flye dig

Igjennem Millioner Verdener —

Kom derfor ei — kom aldrig til de Egne,

180 Som skjule den dog for saa kjere Brud —

Lad mig i No, her mellem mine Klipper

Udhvine Resten af min piinte Sjel —

Thi halv er den alt flygtet bort fra Jorden,

Fra Ulyksaligheders Opholdssted.

185 Og naar jeg her i en af Klippens Rifter:

Udgivet har min kummertrætte Aand,

- Saa vil jeg svøbt i giftig Svoel-Taage
 Og syvfold Mat engang besøge dig —
 Og end engang skal du da see Philippa
- 190 I Dødens frygteligste Skikkelse.
 Da skal du vaagne ræsende, og hyle,
 Og uophørlig hyle ud mit Navn —
 Og naar du uden Ro da gjennemvandrer
 Min grumme Egn, og din Philippas Spor,
- 195 Da skal jeg lade syvfold Gjenlyd svare
 Blant mine nogne Klipper paa dit Hyl. —
 Tilsidst skal du afmægtig engang standse,
 Og see i Klippens Brudd Philippas Navn,
 Og ved dens Fod den Grav, som snart skal skjule
- 200 Det Stov, som end af mig tilovers er —
 Da skal du sidde paa min Grav og tænke
 Paa mine Plagers lange Kroniker —
 Og da skal fra den grumme Eriks Dic,
 Da først en hjerlig Taare trille ned —
- 205 Og skeer det, o fra Dødens mørke Rige
 Vil jeg da skeue frem og elsker dig —
 Og havde jeg et Glimt af Haab tilbage
 Til, at dit Bryst end havde Hølelser —
 At det end kunde røres ved min Klage,
- 210 Jeg elsker dig nu meer end nogen Tid;
 Men nei — min sidste Gnist af Haab er ude —
 Paa Jorden er for mig nu ikun Øval; —
 Den ene Trost, jeg har endnu tilbage,
 Er den sig nærmende fierkomne Død.

L a g e r t h a ,

et dramatisk Forsøg.

Bed mig, ved mig, som her for Eder knæler
 Med frydfuld Tak, for I mig bragte hid,
 Med Bon om Eders Hjelp til at udføre
 En Eders fulde Bistand værdig Hevn.

Frem mine Skjoldmøer, Kampens kjække Døtre!
 Frem, kommer, iler frem til Hoitids Dands,
 Til Hildurs Leeg, til Lystighed og Glæde!
 O seer dog, deeler dog min Fryd, og dandser,
 Som jeg, som den lyksalige Lagertha.

Undet Oprin.

De Forrige. Resten af Skjoldmøerne, som
 stige i Land, og medbringe Lagerthas to smaa Sonner.
 Lagertha, som med kjendeligen paansdt Munterhed løber
 dem i Mode, omfavner dem nogle Hiebliske med inder-
 lig Smhed, medens Skjoldmøernes Pantomime udtrykker
 deels Krigerglæde, deels taus Bestyrkelse over Lagerthas
 Sindsopør. *) Dette vinder snart Overhaand over den
 morderlige Smhed. Hun vender sig fra Børnene,
 og vedbliver).

O festlig er os denne Dag, thi vider,
 At jeg har fundet ham, som jeg har søgt,

*) Maaskee ei allene dette kunde ledsges med Musik, men
 endog en Deel af det foregaaende, og efterfølgende, at
 hvad Lagertha har at sige. Dog absolut nødvendigt er
 dette vel ikke. Det beroer paa Componistens Dom.
 Denne Musik kunde maaskee gøres nogensledes virkelig
 sandsynlig, naar Krigerinderne, der kunde formodes at
 medbringe Krigsinstrumenter, virkeligen medbragte nogle
 deslige, lempede, saa godt man vidste, efter Tidens
 Kostume.

Som jeg, og som hans Børn saa ømt begræd,
Min Regner, som jeg søgte, har jeg fundet.

Mig var han flygtet fra — — men her opdaget
Han Thora, Heroths Kongelige Datter;
Og hun er skøn, og kjælen, og elskværdig;
De skønne gyldne Løkker ere Lænker,
Hvormed saa glad sig Helten hilde lod.
I Dag, i Dag er deres Bryllupsdag —
Den gamle Fader strækkes Regners Rygte;
Af Frygt betvungen loved' han ham Thora
Til denne Dag; men han har samlet Magt,
Forenet vældig Nabomagt med egen,
Og just i Dag, i Thoras skønne Arme,
Han overfaldes og betvinges skal,
Og Hela, Hela vorde skal hans Brud. —

Men jeg, men vi, skal frdle den Trolose,
Forst følde Thoras Fader og hans Mænd,
Og frdle Regner — derpaa træder jeg,
Jeg frem for den Trolose, med mit Sværd
I Høire — disse to *) ved venstre Haand — —

Hvad! hvorfor hviler nu den glade Dands?
Hvad strækker Kampens feirrige Døttre?

Kom, ældste Søn af Regner, du er spæd,
Dog bør din spæde Arm forsøge Spydet
Til Frelse — o til Frelse for din Fader,

*) Børnene, som hun atter omfavner med Omhed og Hestighed.

Hvis Bryllupsfest det er i Dag.

(Hun røkker ham et Spyd.)

Men du (til den anden)

Før spæd til end at svinge lettest Glavind,

Du Regners Frelse dog bivaane skal.

Belan! frem, styrter frem til gladen Dands,

Til Høitidsbands paa Regners Bryllupsdag.

Tredie Optrin.

(En Sal i Heroths Slot udenfor den egentlige Bryllups-Sal. Heroth og nogle svenske Krigere.

Heroth.

Er alting færdigt?

Nogle af Krigerne.

Alting.

Heroth.

Al den Omhu,

Som jeg besoel, anvendt for ei at robe

Det skjulte Baghold for Lagerthas Brudgom,

Og for hans Mænd?

En af Krigerne.

Fra Hlidsekhalf Odin selv

Med Møie skal opdage dem og os.

Heroth.

Vel! Timen nærmer sig. Mit Vink I kjende.

Den nærmer sig, den frygtelige Stund,

Da Troleshed skal hevnes, da vi skal
 Befrie os fra en Ven, hvis Vælde truer
 Med Overmagt — Men tys! Han kommer — bort —

Fjerde Optrin.

Regner.

Saa skjøn, saa skjøn ei Balders kjælne Nanna,
 Ei nogen af Gudinderne i Wyngulf.
 Ei Elskovskaberinden Sjofna var,
 Ei Freja selv saa skjøn, som Regners Thora.
 Og dog — i Dag — hvi svæver just i Dag
 For Regners Dine Billedet af hende,
 Som jeg forlod — og reent forjager Thoras.
 Selv naar den Skjonne hviler ved mit Bryst?
 Lagertha! — hvi forfører mig blot Lyden
 Af dette Navn? — Jeg flyede dig, skjøndt du,
 Skjøndt ogsaa du var skjøn — o meer end skjøn —
 Bar ødel, modig, viis, og evig trofast;
 Men skinsyg og mistænksom mod din Regner.
 Din Regner! Din!

(Af og til komme enkelte af de skjulte Krigere frem, men vige tilbage, sørækede for Synet af Regner, og af ham ubemærkede. Nogle af Regners egne komme, gribe de der vorthængte Skjolde og hensatte Spyde; blandt dem Guttorm.)

Femte Opchin.

Regner, Guttorm, flere danske Krigere.

Guttorm.

Dit Skjold, dit Glavind, Regner!

Teg troede, det var derfor, du gik bort
Fra Høitidsgildet. Du har da ei seet,
Hvor Heroths Kjæmper, hemmelig som du,
Sig snege bort fra glade Høitidsgilde,
Og lumiſt forsamle sig her rundt omkring?
Til Vaaben, Konge!

Regner

(uden at merke paa Guttorms Ord.)

Din? ha var hun din!

Hun er forladt, forladt den tro Lagertha!

Guttorm.

Til Vaaben, Regner! Du med dine Mænd
Uvæbnet ellers vies ind til Odin.

Regner.

Mit Sværd er rustnet fast i Skeben, Guttorm!
Ha, som om ogsaa det var bleven vædet
Af hendes Taarer, af Lagerthas Taarer,
Da hun til Afſkeed væded' disse Kinder
Med kjærlig Graab, den modige Lagertha!
End brænder den, ha uafvættelig
Den brænder denne Kind med nastrandſte Flb;
Den klæber flammende ved disse Fingre.

Selv Thoras Elskovs Taarer ei formaae
 At slukke denne Brand. — Men hvi til Vaaben?
 Guttorm.

Teg har alt sagt det, skjulte Stridsmænd samles
 Rundtom.

Regner.

Hun kommer, Regners skjonne Thora!
 Bort, bort!

Sjette Oprin.

Thora. Regner.

Thora.

Min Regner flyer sin Brud, sin Thora,
 Flyer Festens Bulder. — Men jeg flyer som du
 Den vilde Sværm; ei den er Fryd for mig;
 Nei her ved Regners Barm er Festens Fryd,
 Og evig varer den i dine Arme.

Regner.

Ved Thoras, ved den skjonne Thoras Hjerte
 Er Fryd. O hvad er vilde Glæders Skrig,
 Og hæse Skjaldes Qvad til fulde Bæger,
 Mod Lyden af den kjelne Thoras Stemme?
 Hvad Festens Pragt mod mindste Glimt af dig?

Thora.

Her klæber sig ved Regners Bryst hans Brud,
 Hans omme Brud, som ønsker intet mere,

End aldrig, aldrig derfra bort at rives.
 Dog sukker dette Bryst, endogsaa her —
 Og skjeler ikke her, som hist i Salen,
 En lumse med Elsøvs Glæder ukjendt Skare! —
 O saae du ei paa 'alles Nasyn hist
 En skummel Uro, Evang, som imod sagde
 De stoende Lykonskningsskrig? — du git,
 Og dobbelt hvisled' hemmelige Ord
 Rundtom fra Bænk til Bænk; og ak! du sukker —

Regner.

Miskjend ei Regners Suk, tilbedte Thora!
 Mit Hjerte kjender ingen Frygt — fun Elsøv —
 Kun Elsøv fylder denne Barm.

Thora.

Men hor!

Til vilde Skrig, til hoie Baabenbrag,
 Hin Hvislen, og den dove Hoitidsbulder
 Forvandler sig. Min Regner!

(Baabenbrag, Lyd af Sværde og Skjolde, Raab og Bulder
 bliver kjendelig.)

Syvende Optrin.

Gutterm. De Forrige.

Gutterm.

Tag dit Glavind!

Her er det; hist er Strid. Til Kampen, Skjoldung!

Regner.

Til Kamp! mod hvem?

Guttorm.

Din Thoras Faders Mænd,

Og skjulte Væbnede, som folge dem,

At rive Thora bort fra Regners Barm;

Og hundred' mod enhver af os.

Thora.

Ha mig,

Ha ogsaa mig et Glavind! For min Regner

Skal denne spøde Arm ei være svag.

Bort, bort med Skjoldet, jeg er Regners Skjold.

Regner (for sig selv.)

(Min Thora selv forvandlet til Lagertha!)

Du Spøde gaaer til Kamp! du er mit Skjold!

Belan! mit Glavind skal mit Skjold beskytte.

Ottende Optrin.

Bryllupssalen.

(De faa Danske ere nu overfaldne af de langt talrigere Sveniske, og have draget sig sammen i Bryllupssalen. Svenkerne ere færdige at omringe dem, hver for sig, og at knuse hver enkelt imellem Skjoldene. De af Bryllups-gjesterne, som ingen Deel have i Striden, løbe omkring i øengstlig Forvildelse. Regner med et Par af hans Folk, og Thora, mere død end levende, ved hans Barm, komme ind, kjempende mod en heel Flot Forrædere, Heroth blandt dem; man hører ham, hvis hans Stemme kan høres i den almindelige Stridsbulder, raabe:)

Hid vender Sværd og Glavind, Spyd og Ører —
 Her er han, her Tyrannen. Knuser ham!
 Først ham, først ham; og er han end en Trold,
 Og har han høret sig for Spyd, saa quæler,
 Saal knuser ham imellem Eders Skjolde —
 Hid! hid!

(Man anfører ham fra alle Sider; men han forsvarer sig med
 Vælde. Thora flynger sig ved hans Barm.)

Thora.

Bort — bort Forræderslot — Mit Bryst
 Er Regners Skjold — o gjennemborer det!
 Men staaner ham, min Regner —

Seroth.

Feige, Svage!

Dem begge — ha dem begge — er hvert Spyd,
 Hvert Sværd da dovet? — o min egen Arm
 Skal gjennembore dem med fælles Stød —
 Doe! —

Gutterm

(Der har hugget sig ud igjennem en Skare, som omgav ham.)

Nidding! Faer til Nastrand —

(Han gjennemborer ham.)

Regner.

Gutterm, holdt,

Holdt — han er Thoras Fader.

Seroth.

Ha jeg doer —

O myrder, knuser, hevner — ha jeg doer —

Thora.

Min Fader, grumme, elſte Fader! Gudet!

(Hun regner over sin Faders Lig. Svenskerne styrte sig nu, efterat Tummelen ved Heroths Falz nogle Diebliske er sagtnet, over Regner, som i det inderste af Salen med Bælde hugger om sig, og følder Adskillige. Stridens Tummel vorer til det høieste.)

Niende Optrin.

(De Forrige. Lagertha og hendes Skjoldmør med nedslagne Hjelme, stridende, drivende for sig dem, som have sat sig imod deres Indbrud ved Indgangen. De slaae sig til de Danskes Parti, og gjøre blandt Svenskerne et Nederlag, fra hvilket de omsider maae bortdrage sig; bortslæbende de døde og saarede, blandt dem Heroth, — Regner, Lagertha, de Danse, og Skjoldmørne forfolge de Flygtende. Thora uden Sands, reven fra Regners Barm, som midt i Striden endnu omfavner hende, er eene tilbage.)

Tiende Optrin.

Thora,

som vaagnende af en Dvale.

Hvor er han? hvor? ha! ei ved dette Hjerte!
 Ei ved din Thoras Hjerte! O man sled dig
 Herfra, og sonderrev det. Alt forsvandt
 For dette Syn. Jeg vaagner op, og hvor?
 I Nastrond, Ulyksalige! i Nastrond,
 Thi Regner, thi min Brudgom er her ei —
 O han er føldet — Helten overmandet

Thora.

Han faldt — din Thoras Fader faldt i Kampen,
 Og død laae Thora ved sin Faders Bryst!
 Men var hans Spyd ei loftet mod min Regner,
 Som staante ham? Min Regner selv blev frelst;
 Og Thora lever atter for sin Brudgom.

Regner.

Fuldbendte være da vort Bryllups Nædler,
 Fornyede dets Glæder lyde atter;
 Hvad dem afbrod, for evig være glemt!

Thora.

Før evig glemt ved Regners elskete Barm.

(Man sætter sig ved de igjen i Orden bragte Borde. Mufl; Dands.)

En Skjald synger.

Hvad vandt den Kloge

I Ledingsfærd?

At stor ham kalde

De hæse Skjalde;

At feige srygte

Hans store Rygte;

Er al den Zaage

Hans Straaben værd?

En anden.

Men saaes han svinge

Det tunge Spyd,

Kun for at bringe

De Bundne Fryd;

Og naar han iiler
 Fra Stridens Barm,
 Og trættet hviler
 Ved Ærmerlig Barm ;
 Hans Mø ham lønner
 For stiftet Gavn,
 I rafte Sønner
 Fornytes hans Navn.

Chor.

Naar Helten iiler
 Fra Stridens Barm,
 Og trættet hviler
 Ved Ærmerlig Barm ;
 Hans Mø ham lønner
 For stiftet Gavn,
 I rafte Sønner
 Fornytes hans Navn.

En Skjald.

Den elste Mage
 Bidt fra hans Borg,
 Skal blid forjage
 Hvert Spor af Sorg.
 Glad seent han reiser
 Til Valhall hen :
 Men herlig kneiser
 Hans Bautasteen.

Chor.

Naar Helten iiler
 Fra Stridens Barm ic.

En Skjald. *)

Snart skal hensvinde,
Bortvisne, falme
Med brudne Grene
Det Træ, som eene
For fiendstke Binde
Ustjermet staaer.

O saa forsvinde
De mørke Dage
For Elfov's Fiende,
Naar Fjerlig Mage
Dem ei omgjærder.
Hun værner, hærder,
Mod Kummers Pile,
Med Elfov's Smile
Hans Glædes Raar.

Chor.

Naar Helten iler
Fra Stribens Larm ic.

Dands.

Trettende Oprin.

Lagertha og et par af hendes Skjoldmøer blande
dem med i Dansen, endnu stedse med nedslaaet Hjelm.
Hendes Børn sjules assides blandt nogle af de andre
Skjoldmøer. Hun træder omsider frem, endnu uden at
blotte Ansigtet.

*) Imiteret af Sæmuuds Edda. See Havamaal i Sandvigs
Oversættelse S. 75 og 76.

Lagertha.

Mens Ulting aander muntre Hoitidsfryd
 Til Helten Regners og den skjonne Thoras
 Foreeningsfest, tilstede man en Skjoldmø,
 Ukjendt med kjelent Hvad i bløde Tonet,
 For Helten og hans stridbevante Folk,
 Saa godt hun kan, at hædre med sin Sang
 Den hoitidsfulde Dag.

Regner for sig selv.

Lagerthas Røst!

Skal Ulting da fornye Lagerthas Minde?

Thora.

En Sang for Regner! O den er velkommen.
 Merk er din Tale; men du loved' jo
 En Sang for Regner, syng, ukjendte Skjoldmø.

Lagertha.

Stolten Skjoldmø drager i Ledingsfærd;
 Ei randt hende Elfov i Sinde;
 Hun havde hørt Klager baade fjern og nær,
 Som aldrig git af hendes Minde:
 "Jeg havde en Elffer; al troløs var han;
 "Men Hevn følger blodig den troløse Mand."

Omsomst saa mangen Kjempe bold
 Sin Hu til hende lod stande;
 Hun ingen fandt værd, sig at give i Bold;
 Hun frygted', for sildig at sande:
 "Jeg havde en Elffer ic.

Stolten Skjoldmø seirer i Ledingsfærd,
 Gjør mangen Kjemper til Skamme;

Engang med en Ungersvend brød hun Spær,
En Kjemper af Asernes Stamme,

Høit lyder Rygtet om Kjemperens Daad;
Og selv hans Vælde hun prøved'.
Og kun at afværgje uskyldiges Graad,
Det sagdes, han Hærværk udøved'.

Han beiled' i Bintre, han beiled' i tre;
Høist vor'de hans vældige Rygte.
Han vidste, sig ædel og trofast at tee,
Og vandt, hvad han drabelig sogte.

"Stolten Skjoldmø! du give din Kjemper sin Haand,
"Han den har fortjent, og paaskjønner.
"Du være hans ved uløseligt Baand,
"Og al hans Daad du belønner."

Sin Haand ham stolten Skjoldmø gav,
Med den hun gav ham sit Hjerte!
Fast Baandet var knyttet: grum rev han det af;
Sønderrev det elskende Hjerte.

"Jeg havde en Elster, af trolös var han!"
Saa lod den Elskendes Klage:
"Men Hevn folger blodig den trolose Mand;
"Skjøndt seent, den sig ei skal unddrage."

De spæde Sonner hun tog i Gavn;
Sit Sværd hun gjorded' om Belte.
Saa foer hun ham efter fra Havn til Havn,
Og blodige Taarer hun faldte.

Hun fandt ham. End føled' hun Kjerligheds Glede;
Men Hevn fun dens Euer ernørte,
Hun saae sine elskede Sonners Død —

Saa sank hendes Sværd i hans Hjerte,
 Jeg havde en Elske, ak troless var han,
 Men Hevn folger blodig den troløse Mand,

Den Skjoldme, som troløse Helt bedrog,
 Den Elskeinde, som optændt af Hevn
 Sin Elske søgte, og ham fandt —

(Hun tager Hjelmen af.)

er jeg —

Er jeg, den ulyksalige Lagertha —
 Og den troløse, som bedrog Lagertha,
 Er du — er Regner. — Her er dine Sønner —
 Dem, du forlod med mig — Til Steen forvandlet
 Jeg seer dig — Længe var jeg ei. forstenet,
 Zaalmodig længe jeg min Skjebne bar.
 Men nu med Stromme Graad fortørredes
 Om sider Livets Kilde i min Barm;
 Og jeg blev Steen som du. — Dog faldt mit Syn
 Endnu paa dette Sværd, hvormed saatidt
 Lagertha fordum stred med dig — for dig —
 Og Hevn oplivede paany Lagertha.

See dine Born — de længe trøstede mig;
 I dem, saa tænkte jeg, har jeg min Regner
 Engang igjen — saa modige, saa ødle,
 Saaskjonne, som han var. — Men han blev trolos.
 Nei — ingen kjerlig Brud skal Regner meer
 I dem forraade, som han mig forraadte.

Betragt dem, grumme! see dit eget Billed!
 See! de er skjonne, der er intet Spor
 Af Troloshed i deres rene Træk.

Saa var der heller ei i deres Faders,
 Og dog han trolos blev, mod dem og mig —
 Nu — du er deres Fader; møet din Sjel
 Med at beskue dem — men jeg er Moder,
 Jeg var din Brud, og jeg vil frølse dem,
 Tilkomende Lagerther vil jeg frølse
 Fra Regners Lige. — Nyd dit Værk, o Regner!
(Hun løfter Spydet, for at gjennembore dem. Thora kaster sig imellem.)

Thora.

Nys var jeg Regners Skjold; jeg er det end.
 Først mig, først mig. Til hans — til disses Bryst
 Er eene Veien gjennem Thoras Hjerte.

Lagertha.

Du elsker Regner, Ulyksalige!
 Du elsker ham endnu, sjøndt du seer mig,
 Skjøndt du hans Born, hans hele Brode seer!
 Kan jeg, o kan Lagertha hadde den,
 Der elsker ham, ham, som saa inderlig
 Jeg elsked' selv? — Men ogsaa du, o Thora,
 Du engang, som Lagertha, vorde skal
 Forladt — forladt. — Og dersom eengang disse
 Skal ligne ham, de skyldte Livet — nu
 Saa ramme Høynen dem, som deres Fader.
 Frem Ulyksalige! dig bydes end
 Den Hæder, du fortjener ei: at prove
 En mandig Dyst. Du eller jeg skal døe.
 Dit Sværd —

Regner.

Ei mod Lagertha skal det drages.

Her er mit Bryst, stod til; jeg har fortjent det,
 Hvis — see, o see min Thora — hvis det kan
 Fortjene Døden at tilbede hende,
 Som Nannas Balbur, Freias Odin vilde
 Tilbedet, og brudt svoren Trostak for.

Lagertha.

Ha! næsten kunde din Lagertha selv
 Frikjende dig; dog ogsaa Thoras Omhed
 Du engang skal forglemme, som Lagerthas.

Du drager ei dit Sværd! Ha at jeg ei
 Kan troe din stolte Vægring modlos Feighed,
 Jeg kunde med Foragt da glemme dig;
 Foragt dog mindre bitter er, end Had —
 Men jeg er stolt som du; og skjont jeg hader,
 Med Had, som det, hvormed jeg hader dig,
 Et Liv, du mig har fyldt med Mastronds Qvaler,
 Saa vil jeg trodse alle Mastronds Qvaler,
 Og hærdet modig byde dem min Isse.

Lev da, Trolse! ogsaa jeg skal leve;
 Men jeg, men min Medbeilerinde, begge
 Vi hevnes skal; med mere grusom Hevn,
 End med uværdigt Blod, vi hevnes skal.

Kom, skjonne, ødle Thora! følg Lagertha,
 Fly den Trolose! fly, kom langt fra Regner
 At glemme ham. Til, fly i mine Arme.

Thora,

(som længe omfavnede Børnene, og siden er sjunket hen i en ubevægelig Følesløshed, vaagner forvildet, som af en Drøm.)
 Fly — Thora fly — Ha det var kun en Drøm.

Jeg vaagner op — saa svag. O hold mig, Regner,
O hold din Brud! — o vist! det er af Dandsen
Paa hendes Bryllupsdag — og jeg har slumret,
Og drømt — O Drøm, som al min Sands forvirrer.
Min Fader veltende sig i sit Blod,
Og Spøgesser, som svæved' rundt omkring mig —
Og Kampens Rota med sin grumme Mine —
Og med sit Glavind mod min Regners Barm!
Det var en Drøm, min Regner — kun en Drøm!
Chi vor Foreenings end ufochte Frugter,
Min Regners Born løb til mig —

(Hun farer op, da Børnene grædende omfavne hendes Knæ.)

Hvad? endnu;

Hvad Drøm endnu — hvor er jeg — kommer — kommer!
Forsvarer mig imod den grumme Rota!
Der er hun —

(Hun sver Lagertha, som med Smhed og Taarer nærme sig hende. Hun seer det, og standser bestyrtset.)

Hvad? — endog paa Rotas Kinder
Nedrusle Taarer? — Rødsel! — ha omfavn mig,
Og fly, o Rota — selv du bød mig flye —
O frels mig, frels mig, frels min Regners Sonner.

Ha! jeg er svag — ei dig, ei dig, o ødle!
Jeg folge skal. Mig vinker kjerlig Freia —
Til Gubers lyse Hjem — tilgiv mig — fly —
Jeg dør.

(Hun hensegner, omfavnet af de grædende Børn, i Lagerthas Arme.)

Regner.

O! grusomt hevnes Troldshed.

L a g e r t h a.

Et pantomimisk Sørgespil blandet med Sang

af Balletmester Vicenzo Galleotti

Versene af C. Pram.

I stedet for at bringe forangaaende Drama i dets oprindelige Form paa Skuepladsen, forenede Digteren sig med vor berømte Balletmester Galeotti at omdanne det til en Ballet, hvis saakalde Program man har troet at burde meddele her, ikke blot for de deri værende pramske Sange, hvoriblandt det tyrtæiske Skjaldeqvad, der i sin Tid var paa Alles Læber, som i Alles Hjerter, men og fordi vor Digters Haand umiskjændelig spores saavel i hele Programmet, som især i Forerindringen dertil.

R. R.

Personerne:

Regner Lodbrot, Konge i Danmark.

Lagertha, norsk Krigerinde, Kong Regners Dronning.

Hereth, Underkonge i Østgothland.

Thora, hans Datter, Kong Regners Brud.

En af Kong Hereths Hærførere.

En af Kong Regners Hærførere.

Kong Regners og Lagerthas tvende Born.

Danske Krigere.

Gothiske Krigere og Høfmaend.

Norske Skjoldmøer.

Gothiske Sruentimmer i Prinsesse Thoras Folge.

Skuepladsen er paa, eller uer ved Kong Hereths Borg i
Østergothland.

Ei uden inbhyllet i, og blandet med en Mængde Fabler, har Oldtiden bevaret Grindringen om sine mærkværdigste og største Mænds Billeder og Bedrivter. Kun saaledes tjende vi Nordens berømteste Helts og mægtigste Fyrstes, den Regners Historie, som almindeligen nævnes med Tilmavnen Lodbrok. Det, som deraf er taget til nærværende Skuespil, er følgende:

En Nabosørste havde med Overmagt mishandlet en Deel af Norge, dræbt dets Konge Sigurd, Kong Regners Farfader, og tilligemed ham Mængden af hans Stridsmænd, og især voldeligen behandlet det Kjøn, som, endog i hine krigerriske Tider, almindeligen ei befattede sig med Vaaben. Norden opvakte Nordens Mør til at forsøge Vaabenenes Brug.

Regner, denne navnkundige Konge over Danmark og Norge, hvis Tapperhed ei alene gjorde ham siben til Overherre i hele Norden, ogsaa paa hin Side Østerssen, men mægtig endog paa den britiske Ø, og hans Vaaben frystedes lige til Constantinopel og paa Middelhavets Kyster, erfarer neppe disse i Norge udøvede Voldsomheder, førend han begiver sig dit, for at standse dem og hævne sin Farfaders Drab.

Lagerha, en Tomfru af ødelste Byrd, havde samlet et Antal af hendes Kjøn, og ved sit Erexempel, sin Tilskydelse og sin Anfsørel opflammet deres Mod; væbnede og modige ere de nu i stand til at møde den fremmede Vælde. For at kunne aldeles tilbagedrive og tilintetgjøre den, glædede sig ved nu at kunne forene sig med Heltens Kong Regners Krigere; og kun forenet med og styrket ved dem, er Regner i stand til ved en fuldkommen afgjørende Seier at tage Havn over den voldso:ime Fiende. — Anfsørinden opvakte Alles Opmærksomhed og Forundring, især Regners. Hans Føleller for Heltinden blev ikke ubesvarede. Hun blev hans Brud. Han levede adskillige År med hende i Goulandal i det Trondhjemiske, og beherskede derfra sine Stater.

Men nu drager Kong Regner ud paa nye Toge. Han besøger en af sine Underkonger, Kong Heroth i Østergoth-

land, Dennes Datter, Thora, den Skjønneste af Nor-
bens Skjønne, gjør et saabant Indtryk paa Heltens mod
Skjønheds Bælde ei stærke Hjerte, at han glemte Lagertha,
og — nu blev ogsaa den skjønne Thora hans Brud.

Nu, siger Historien, gjør en Deel af Kong Regners
sydligere Undersætter en Opstand, der bliver saa alvorlig,
at Kongen maa opfordre mægtig Undsætning fra de ham
tro blevne Lande. Lagertha glemmer den hende tilførsede
Hornærmelse, iler med sine feiervante Skjoldmør fin Tro-
løse til hjælp, og tilkjæmper ham over Oprørerne en al-
deles fyldestestgjørende Seier.

Det synes ikke at fornærme den ansorte historiske Sand-
hed, om man antager, at Lagertha, urolig over sin Ge-
mals længe forgjeves vente Gjenkomst, ahnende maaßee
hans Trolosshed, beslutter med endeel af sine Skjoldmør
og med sine Børn at opøsøge ham; at den oprørskie Konge
er netop den Kong Heroth, til hvis Datter han beiler;
at denne ei tor give sin mægtige Overherre et fornærmede
Afslag, men at han alligevel føler sig fornærmet, og tilli-
ge misundelig over hans Overmagt; at han derfor beslut-
ter, at betjene sig af Bryllupshøtidens Sikkerhed, for at
overfalde ham og befrie sin Datter for denne Brudgom,
sig for en misundt Herffer. Antager man da, som her er
fejet, at Lagertha lander nær ved hans Borg, underrettet
om hendes trolose Gemals nye Forbindelse, just paa Bryl-
lupsdagen, saa er det naturligt, at hun i sin fornærmede
Elskovs fulde Eidenstab beslutter at tage en rædsom Havn;
men endog historisk sandt, at hun derimod, opdagende et
mod ham opspundet Forræderi og Oprør, vender sine Va-
ben mod hans Fiender, med en ædel Sjæls Høimodighed
glemmer al egen Forbittrelse for at staae ham bi mod Rid-
dingsanfalb, og handler saaledes, som i nærværende Skue-
spil forestilles.

Første Optog.

(Skuepladsen forestiller en Bjergegn ved Østgothlands Kyst. Paa den ene Side ses Porten til Kong Heroths Borg; paa den anden i nogen Afstand en Vig af Havet.)

Naar Skuepladsenaabnes, høres fra Borgens festlig Gleedes Lyd; man fjerner blandt Festsangene de Ord:

Dannerfyrsten leve!

Leve hans Brud!

Langt borte seer man et Skib nærme sig, af hvilket Lagertha og hendes Folge af Skjoldmøer stige i Land bag ved Klipperne. Hun træder frem. Lyden af de Ord, hun hører, af de Sange, som opfylde Borgens og Landet, og Synet af den Borg, hvorfra disse Sange for Dannerfyrsten og hans Brud lyde, førte hendes Opmærksomhed, og vække hos hende forstående Afnelser. Hun vinker sine Skjoldmøer at træde frem, og følge med hende til Borgens, da Sangen bliver endnu tydeligere.

Over Hav, over Ø,

Fra Havn til Havn

Over Fjeld, over Dal,

Lod Regnners Navn.

Ham quad hver Skjald;

Om ham saa glad

Til Freia bad

Hver Nordens Mø,

Men ham, saa stor,

Saa kjæk, saa fljen,

Kun den favreste Mø

I hele Nord
Er værdig Lon.

Leve Regner, leve Thora!

Leve Fyrsten og hans Brud!

Bed enhver fornyet Lyd af Regners og Thoras Navn,
voxer hendes Lidenstab. Hun standser; Lidenstabben bliver
til yderste Forbitrelse, til Fortvivelsens Raseri. Stot-
tet paa sin Landse grunder hun saaledes paa fornærmet El-
skovs Hevn.

Hendes twende Born, som med de øvrige af Skjold-
møerne komme frem, gaaer hun i denne Lidenstab imøde,
hun omfavner og trykker dem med Inderlighed til sin Barm.
Af Høitidschorene lyder imidlertid atter Regners Navn.
Paa dette gjør hun de Spæde opmærksomme; ved Lyden
af Thoras Navn, og

Leve Fyrsten og hans Brud!

vender hun sig med Ømhed til dem; man seer hendes Mi-
ner sige dem med ømmeste Smerte: "Elskede Born, I
have ingen Fader mere," og undertrykket af Kummer staaer
hun nedbøjet, hældende sig paa Landsen, medens Bornene
grædende omfavner den i Sorg hensegnende Moders Knæ.
Men i det hun reiser sig med et Blik mod den Borg, hvor
Regner fuldbyrder sin Trolosshed, optændes paa ny den
bittre Lidenstab, og hun sværger Hevn over hendes troløse
Gemal. I Forbitrelsens Raseri seer hun igjen paa sine
Born, og seer dem i den tilvoxende Alder troløse, som de-
res Fader. "Nei, sige hendes Gebærder, det skulle I ikke
vorde; ingen tilkommende Lagertha skulle I gjøre ulykka-
lige, som jeg det er," og hun hæver Landsen for at gjen-
nembore dem. Skjoldmøerne holde Stødet tilbage. Øm-
favnende hendes Knæ bebe de uskyldige Smaae med oploft-
tende Hænder den fortvivlede Moder om Livet. Krigerin-
derne forestille hende hendes Grusomhed mod hendes egne
elskede Born. Hendes Lidenstab gaaer over til Ømhed,
Landsen falder hende af Haanden og hun slutter de græden-
de Born til det moderlige Bryst. — Endnu gjentages
Choret: "Leve Regner og hans Brud!" og rivende sig los
fra Bornene, griber hun atter Landsen og løber rasende til
Borgen. Skjoldmøerne holde hende tilbage; "hvad vil du,
Fyrstinde?" spørge de. "Gjennembore med dette Spyd
den Troloses Hjerte, svarer hun, drage ham ved det knuste
Hoveds blodige Haar gjennem Staden, til Rædselsstu for
alle Troløse."

Skjoldmøerne gjøre hende imidlertid omsider opmærksom paa, at just dette Sted er tilberedt til festlige Lege; at man nærmer sig, og at hun skjult oppe mellem Klipperne, kan med egne Øine se, hvad der foregaaer, og da bestemme sig. Hun antager dette Raad, giver Skjoldmøerne Bink at følge sig, og de gaae samtlige, at skjule sig i Fjeldet.

Kongerne Regner og Heroth, med Prindsesse Thora, hendes Mør, og begge Kongernes Folge af Danske og Gothen komme frem fra Borgens Port. Folgeskabet modtager Kong Regner med

Chor.

Bekommen hid! hil dig, du Kampens Son!

Din Lod er stor, misundelig og skjøn,

Meer end Lovsangs Hæder,

Guders Saligheder:

Balkyrien Thora er Heltens stolte Lon.

Nu Sang, og Dands, og glade Sanges Lyd

Om Regner og Thora, om Skjønhed og Vælde,

Tilraabe Sletter og Dale og Fjelde:

Leger, og dandser, og gjenlyder Fryd!

Kong Heroth befaler krigerske Lege at anstilles. Det
sker. Regner er i hver den Seirende. Thora krandses
Seireren; og hver Gang istemme de Danske og Gothenne:

Seier! o Seier! din Ven du ei sveeg

I drabelig Leeg.

Hil dig, Danrigets Fyrste, du er

Din Thora værd.

Når Legene ere til Ende, giver Kong Heroth Besaling til Dandsen. Krigerne og Thoras Mør dandse. Regner og Thora udtrykke deres gjensidige Omhed i en Dands med hinanden. — Fnysende af Elskovs Harme vil Lagertha, som fra Fjeldet seer derpaa, bryde frem, og hevne sig: men endnu holdes hun tilbage af hendes Folge. — Synet af det elskende Pars Henrykkeser udbreder lidenskabelig Deeltagelse blandt samtlige de øvrige. De gaae tilbage til Borgen gjentagende, med Jubel, Choret:

Over Hav over Ø
Fra Havn til Havn, o. s. v.

Eagertha ved Forbitretelsen bragt til det yderste fornyer den Ged, hun har svoret, at hævne sig blodigen. Hun drager Bisseren af sin Hjelm ned over Ansigtet, lige-saa hendes Følge, og nu iile ogsaa de ind i Borgen.

Undet Optog.

(Stuepladsen forestiller en stor gothisk Sal, prydet med Trophæer. Midt i Salen et Alter bestemt til Brudevielsen.)

Præsterne, og nogle af Kong Heroths Hovedsmænd har denne Konge her hemmeligen ladet forsamle, for ved Præsternes Myndighed og Overtalelser at fuldbringe den Sammenrottelse mod Kong Negner, hvorefter han og hans Mænd midt iblandt de nu allerede begyndte Bryllups-Hoitideligheder skulde oversfaldes, og tilhobe myrdes. Heroth selv staaer paa Luur for at mærke paa hans Krigeres Stemning. Forst naar han derom fornemmer sig betrygget, træder han frem, og mottager de Sammensvornes Ged.

Præsterne.

Asathor byder:
Bæver! ablyder
Tordenens Gud!

Krigerne.

Nævner, nævner
Tordnerens Bud.

Præsterne.

Asathor byder:
Hævner, hævner,
Hævner, og værger
Gothalands Hæder!
Sværger, sværger!

Krigerne (med stille Forførdesse.)

Vi sværge.

Præsterne.

At hevne, at værge
Heroth og Eder,
Guder og os.

Krigerne.

Vi sværge, vi sværge.

Præsterne.

Saalønge Regner
Ei følbet segner,
Han og hans Skarer,
Saa sveeve Farer
Om Gothlands Hæder,
Dets Konge — Eder —
Dets Guder — os.
Men I adlyde,
Og kjække byde
Al Nædsel trods?

Krigerne (forenende Spidsen af deres Sværde paa Alteret.)

og Præsterne.

Vi sværge, vi sværge,
Bud Afathors Hammer,
Bud Alterets Flammer:
At hevne, at værge
Vort Gothalands Hæder,
Vor Konge, og Eder,
Og Guder og os.
Og ei at hvile,

Før vældig Regner
Ved vore Pile
Nebfældet segner;
Hans Blod skal flyde;
Vi dertil byde
Al Rædsel trods.

Neppe er saaledes Sammensværgelsen fuldbendt, førend Musikken forkynder Brudeparrets Ankomst. Kong Heroth lader de Sammensvorne gjemme Sværdene i Skeden, og gaaer med munter Mine sin Svigersøn sog Datter imøde. — Han fører dem til Alteret, og Bielsen gaaer for sig.

Heroth | byder Høitidsglæderne begynde. Krigerne, Fruentimmerne, Ungdommen ere enige til, med gladeste Munterhed, at deelstage deri, da pludseligen de Sammensvorne, ansørende de svrigre Gother, anfalde Regner og de Danse. — Overræsede Hjæmpe disse med underfuld Bælde; men efter den tappreste Kamp ere de nødte til at vige for det overlegne Tal.

Lagertha med sine Skjoldmør kommer. Denne Undsætning fornær Striden. Man hører, medens disse Kampe vare, snart de Danse, snart Skjoldmørne, snart og Gotherne, opmunstre hver deres egne Medstridende i afbrudt Chor:

Bryder ind! — styrter frem! — Asathor bød.

Hugger blindt! — trods'er Alt! — Seir eller Dod.

Kong Heroth falder. Gotherne flygte, bortslæbende hans Lig. Lagertha og de Danse forfolge dem.

Thora løber i Forsærdelsens yderste Bildelse hid og did, fulgt af sine Damer, og Ungdommen. Synet af hendes dræbte Fader, tilligemed Angsten for at miste hendes elskede Brudgom overvelder den ulykkelige Prindsesse. Hendes Kræfter forsvinde. Hun segner i hendes Folgerinders Arme.

Tredie Optog.

(Skuepladsen endnu som i andet Optog.)

Ved Kong Regners Omhu er Prinsesse Thora vækket af sin Afmagt. Man seer endnu hendes kjærlige Angst for, at han er saaret, hvilken forsøges ved at see hans Rustning blodstænket. Hun trøstes ved at blive underrettet om, at det ei er af hans Blod, men Blod af de Forrædere, som saa barbariske overfaldt ham.

De seirende Danse vende tilbage, medbringende fangne Gothen, uben Vaaben og Hjelm. De komme med Seiersang:

Som Helte fra Leire

Vi stride og seire.

Leve Regner! leve Thora!

For at adsprede hendes forskjellige voldsomme Sindsbevægelser, Rædselen over hendes Faders Tab, og den ligesaa vældige Glæde over hendes Brudgoms Frælse, befaler Regner, at Festglæderne og Sangene skulle igjen begynde, og de fangne Gothen straffes med at være Bidner dertil.

Regner, Thora, de danske Høvdinge og nogle af Thoras troe Folge sætte sig ved de gjenoprettede Borde. Dansene og Sangene fornyes. En Skjald istemmer følgende Dvad, hvis Omqvæd gjentages i Chor af den hele Forsamling:

Saa glade vi drage det lynende Sværd,

Og Seir eller Død vi skal vinde,

Maar Fædrelands Farer til Ledingsfærd

Os fordre mod Fædrelands Fiende.

Vi sjungende seire, vi sjungende døe:

Leve Fædreland, Konge og Mø.

Choret gientager.

Vi sjungende seire, vi sjungende døe:

Leve Fædreland, Konge og Mø.

Saa glade vi drage det lynende Sværd,
 Naar Danrigets Hæder mon falde,
 Et Dannemands Navn den Nidbing er værd,
 Som ei glad i slig Kamp monne falde.
 Vi sjungende seire, vi sjungende døe;
 Leve Sædreland, Konge og Mø!

Saa glade vi drage det lynende Sværd
 For Edlingen, Sørsten hin gjeve,
 At føldes for Ham er Hædersfærd,
 Som for Ham at kjæmpe og leve.
 Vi sjungende seire, vi sjungende døe:
 Leve Sædreland, Konge og Mø!

Saa glade nedlægge vi dræbende Staal,
 Naar først det tilkjæmped os Freden.
 Nu hoit lyde Danmarks og Regners Skaal!
 For Kampen lod; nu lyde Glæden!
 Hoit dundre vort Kvad over Fjeld, over Sø:
 Leve Kong Regner, leve hans Mø!

Dertil drikkes af gyldene mjsdfyldte Horn.

Sangen og Dandsen afbrydes ved Lagerthas og hens des Folges Unkomst. Hun fremstiller sig med Landsen i Haand, og nedslagen Visier. — Regner (som ligesaalidet nu kjender hende, som han kjendte hende før i Kampen, da hun ei heller da lod sit Ansigt tilsyne) reiser sig, og løber hende imode medaabne Arme for at takke hende for den Undsætning, hun saa vældig gav ham; men med stolt Afsærd støder hun ham tilbage, og giver ham at forstaae, at han nu har at kjæmpe med hende. Regner drager sit Sværd, og lægger det for Lagerthas Fodder, til Beviis paa, at han ei vil bruge Vaaben mod sin Belgjørerinde; han stiller mod hende sin ubevæbnede Barm, og til-

byder hende uden Modstand at gjennembore den. — Lagertha seer stift paa ham, tager ham ved Haanden, fører ham nogle Skridt frem med sig, oploftster Bisieren paa sin Hjelm, og lader ham i den ham ubekjendte Skjoldmøs gjenkjende sin forladte Lagertha. — Regner, som lynslagen af dette Syn, dækker sit Ansigt med sine Hænder, og vover ei at løfte Vinene mod hende. — "Har du end glemt din Lagertha, figer ham hendes Blit, saa i det mindste gjenkjende du dit Aftkom," og hun fører til ham hans to spæde Sønner, som flynge sig med barnlig Ømhed og Banghed om hans Fødder. Endnu stedse staær Regner som forstenet. Derved endmere forbittret river Lagertha Børnene bort. "Ei engang dem vil du kjende. — Belan! De ere dine Sønner; de ligne dig. De ere sjonne. Der er intet Tegn til Trolosched i deres Træk. Gaa var der heller ei i deres Faders. Og dog blev han trolos. Jeg vil frælse dem fra at vorde dig lige. Tilkommende Lagerther vil jeg frælse fra dine Lige. — Ryd dit Værk, o Regner!" — og hun hæver Landsen for at gjennembore dem. Men alle løbe til, og Thora undbrager Børnene fra det dræbende Stod. — Regner vaagner ved dette Syn.

Lagertha opfordrer ham til at bestemme sig, enten at vende tilbage med hende, eller blive hos Thora. — Striden mellem de gamle Følelser og den ny Erkjendtlighed for Lagertha, Ømheden for hans Børn, og hans brændende Kjærlighed for Thora, rase i hans Barm. Tilbøieligheden for den ømme Thora vinder Seier, og han griber hendes Haand. "Ogsaa hende, sige alle Lagerthas Bevægelsser, skal jeg altsaa redde for den Elendighed, snart som jeg at vorde forladt," og hun hæver Landsen for at støde den i hans Barm. Ogsaa nu forsøge hendes Skjoldmøer at tilbageholde hendes Kæsenhed; de drage ham bort, fjule ham mellem sig; men hun forfolger ham, opdager ham. Tummelen bliver almindelig. Thora løber at afsøde Stødet af hendes stedse hævede Landse; og da det omsider falder, for at gjennembore ham, kaster Thora sig saaledes i Beien, at det, mod Lagerthas Willie, dræbende rammer hendes Barm. Thora segner, døbeligen saaret, i Regners Arme. Skjoldmøerne og hendes Følge stimle omkring.

Da Lagertha seer, at hun har dræbt Thora, dæmper Fortvivelsen over denne Ulykke hver anden Følelse i hendes Bryst. Hun staær nu selv som forstenet, støttet paa sin Landse. —

Regner, bragt til Raseri, træder hen mod Lagertha,
med knusende Bebreidelser i alle Miner; og af den hele,
med Rædsel og Kummer opfyldte Forsamling lyde i sørge-
lige Toner de Ord:

Thora, vor Thora, vor Regners Brud,

Vee os! — den Fromme! — see hendes Blod.

Trosteslos kaster Lagertha sig for den døende Thoras
Fodder, flyer hende sin Landse, og beder hende at stille sig
ved et Liv, som fra dette Dieblik er hende for stedse for-
hadt. Ved sine Folgerinders Hjælp reiser Thora sig, taber
af sin Haand Lagerthas Landse, omfavner Lagertha, tilgi-
ver hende sin Død, og vinker hen til sig den ulykkelige Reg-
ner, som styrter frem til hendes Fodder.

Afmægtig gribet hun endnu hans Haand, og beder
ham tilsværge sig at opfyldre hendes sidste Begjering; dette
besværger Regner. Nu paalægger Thora ham, at vende
tilbage med Lagertha; at elske sine Born, at tænke paa
hende. — Han valler — Hun samler sine sidste henseg-
nende Kræfter, tager ham ved Haanden, minder ham med
Omhed om den nylig gjorde Ged, at opfyldte hendes sidste
Billie. Nu lover han at opfyldte den. Thora samler i sin
Haand Lagerthas og Regners Hænder, og omfavner dem
værelviis. Deres tvende Smæae trykker hun med Hestig-
hed til sit gjennemborede Bryst, og doer i sine Folger-
inders Arme.

Af Forsamlingen høres udsukke følgende Ord:

Thora, den fromme, den hulde, er død —

Thora — er død.

Regner og Lagertha omfavne endnu Thoras Lig; af
Forsamlingen staar enhver nedsjunken i Sorgen over den
omme Thoras Død, udtrykkende sin forskellige Medfo-
lse med Regner og Lagertha, og Dækket falder.

S a n g e

af

Balletten Telemach paa Calypbos D. *)

Chor.

Velkommen, o velkommen være
Til Glædens D, Ulysses Son!

2 Den Fryd, dig i sit Skjød at bære,
Selv Glædens D i Dag skal lære,
At vorde dobbelt blid og skjøn.

Aller.

Velkommen, o velkommen være
Til Glædens D, Ulysses Son!

1 Forviist fra vore Kyster,
Er alt, hvad ei forlyster;
Kun Blidhed, Spog og Glæder
Har Adgang, trives her.

3 Her evig Vaar beklæder
Lyksalighedens Egne;
Dens Fodspor allevegne
Med Blomstre prydet er.

Chor.

Velkommen, o velkommen være
Til Glædens D Ulysses Son.

*) De af Digteren til anden Act af denne Ballet forfattede Sange, synes her passeligt at finde Sted.

Arie.

Her stedse Bækkens Surren
 Blandt glade Fugles Sange
 Og Duens kjælne Kurren
 Opfylder Lundens Gange,
 Som dunkle gamle Egge
 Med kjølig Skygge dække,
 Hvor Zephyretter lege
 Blandt Floras Blomsterhække,
 Mens skjulte Fauner skotte
 Fro til Dryaders Dandse,
 Og selv i dunkle Grotte
 Dem flette friske Krandsse.

2 Saalinde vore Dage
 I evig nye Kjæder
 Af Spog og Dands og Glæder
 Med fro Afverling hen.

3 O! glad deeltage
 I disse Kjæder
 Af Spog og Glæder
 Calypsos Ven!

Chor.

Velkommen, o velkommen være
 Til Glædens O Ulysses Son.

Arie.

Dit Vink, o Prinds! — og, dig at fryde,
 Naturen selv det skal adlyde,

Selv fjerne Old i vore Sange
 Fremstaer fornyet paa dets Bud.
 Dit Vink! — og Lunden skal forsvinde;
 Giganterne skal her oprinde,
 Og selv Olympens Guder bange
 Mod dem i Strid skal drage ud.
 Paa Pelion skal Ossa dynges
 Og Fjeld paa Fjeld mod Skyen flynges,
 Til Zeus med Tordenstraalens Blink
 Tilintetgjør dem. — Paa dit Vink
 Skal Zeus paa ny for dig fremtræde,
 Og om sin Semele tilbede;
 Og Offer for hans Junos Brede,
 Men Moder til hin Glædens Gud,
 Hun doende skal ei fortryde
 Den Fryd, hun stolt endda skal nyde,
 At hun var eengang Jovis Brud.

Arie.

Endnu dit Vink — og Trojas Rue
 Du i vor Sang fornyet skue,
 Og hver en hine Heltes Dyst.
 Ved Sangens Trylleti dit Die
 Din store Fader selv skal folge,
 Til gjennem Kamp og blodig Moie
 Ham hid til sidst forsonet Bolge
 Henbragte frelst til Glædens Rygt.

O Prinds! see Glædens Døtre hige
 Kun til den Fryd at glæde dig.
 Vi troe os dobbelt lykkelige,
 Ved her at see dig lykkelig.

Chor.

Velkommen, o velkommen være
 Til Glædens D, Ulysses Son!
 Den Fryd, dig i sit Skjed at bære,
 Selv Glædens D i Dag skal lære,
 At vorde dobbelt blid og stjen.

Velkommen, o velkommen være
 Til Glædens D Ulysses Son!

Olindo og Sophronia,
en Opera,

forfattet til Skuepladsens Brug i Aaret 1785.

Personerne.

Aladin, Sultan.

Clorinde, en persisk Heltinde.

Ismen, øverste mahomedansk Præst.

Nicephor.

Olindo, hans Son, Aladins Yndling.

Sophronia, Ismens Datter.

Hassan, en af Aladins Krigsoverster.

En mahomedansk Præst.

Chor af Christne.

Chor af mahomedanske Præster.

Aladins Stridsmænd.

Perser i Clorindes Følge.

Skuepladsen er i Jerusalem.

Indholdet af dette Syngestykke er taget af Tassos befriede Jerusalems anden Sang. Baron Croneck har oversamme Emne gjort et Sørgespil paa tydste Vers. Med bedre Held synes Mercier deraf at have udarbeidet et fransé Sørgespil i Prosa. Denne fandt det anstodeligt, hvor stillet end Fabelen, saaledes som Tasso fortæller den, synes til et Skuespil, at føre paa Skuepladsen en Handling, til hvilken et Mariebilledes Vortrøvelse, som det er i Tassos Fortælling, var Grunden. Mere anstodeligt vilde dette sikkertigen være for Fransmænd end for os; ikke desmindre har Forfatteren troet, heller at burde beholde Merciers Forandrings, der dog intet forandrer i Hovedsagen. — For ikke at antastes for Plagiat, vil man forud anmælde, at man til dette Syngespil har taget meget af Merciers smukke Drama; men ikke desmindre søgt, saavidt muligt, mere at holde sig til Simpliciteten i den italienske første Original; af hvilke man har, indtil Udtrykkene endog, stræbt at beholde saa meget muligt.

Forfatteren har overhovedet meget mere ønsket, at forestille Tilskueren ved Merciers Hjælp, en taalelig Copie

af Tassos sjønneste Arbeide, end ved taabelig stolt Originalitet villet vove, mere, end han fandt høist fornødent, at fremstille i det Sted sit eget.

For Vellydens og den større Bequemmeligheds Skyld til Vers og Sang har han beholdt det italienske Navn Macon, istedet for Mahomet, eller Muhammed.

Første Optog.

Skuepladsen er paa Zions Bjerg, imellem Ruinerne af det gamle Tempel. Der ere nu de undertrykte Christnes Gravsteder. Derfra er Udsigt over Bjergene udenfor Jerusalem.

Første Oprin.

De Christne. Det er i Dagbrækningen. De have her henvaret Natten med Klager. De ere adsplitte imellem Gravene og Ruinerne. Kun faa sees paa Skuepladsen. Mange forestilles omvankende længer borte paa Bjerget. Imellem dem ere Olindo og Sophronia.

Chor.

End engang bestraaler
Dagen Zions Steder,
Seer dets salgne Hæder,
Seer dets Fienders Bold ;
Længe, længe taaler
Zions, Dagens Herre,
At hans Folk skal være
Gru som Fiendes Bold.

At forgjeves lyber
Vores hitte Klage !
At forgjeves flyder !
Her vor Smertes Graad !

Naar skal du oprinde,
 Herlige blandt Dage,
 Da vort Folk skal vinde
 Zions Bjerg tilbage,
 Som vanhellig Fiende
 Grum har undertraad?

Andet Oprin.

De Forrige. Nicephor, som er kommen ind under Slutningen af foregaaende Chor.

Nicephor.

O Salem! hvor forandret er du nu
 Fra den Tid, Aladin med Gunst anherte
 Mit Raad til Fred, til Mildhed mod vort Folk!
 O her, endogsaa her,
 Hvor Helligdommens truende Ruiner
 Og mangen Martyrs Grav
 Hoitidelig indbyder Sorgens Ven,
 Og hvor den døde Eansomhed
 I Mattens Skygger Salems Folk forsamler,
 Selv her mit dunkle Syn forgjeves søger
 Gen fordums Ven,
 Et Asyn, som jeg saae i hine Dage!
 At har Ismen det ganske Folk udryddet?
 Men hvad! en Fiende her! selv her en Speider,
 Som lytter paa de Undertryktes Klager!
 Hvor rolig triner han blandt Gravene!
 Hvor stolt blandt disse truende Ruiner!

En fiendtlig Kriger! og endda saa ædel,
Hans Mine trods'er, spotter ei vor Sorg.

Tredie Opdrin.

De Forrige. Olindo.

Olindo.

Og du henslumer i din Fryd, Olindo!
I Elskovs Drømme, medens dine Brodre
Det Folk, som kjender ei, — som frygter dig —
Som du fornærmer ved at vise dig,
Som mistroer — hader dig, o medens det
I Graad hensmelter — og du dvoeler her —
Hist komme nye Fiender. — Bore Hære
Bag hine Bjerger langtsomt nærme sig.
Du fængsles her. Hist skinne Helstene,
Paa hvilke Salems Frelse hviler.

Brødre, seer det Banner,
Som vort Folks Tyranner
Snart nedfælde skal,
Tiler, at anraabe
Ham, som bød os haabe,
Som vil ei vort Falb.

Chor.

Du, som i det Høie
Rigers Skiebner veier!
O du vilde bøie
Maadesuld dit Die

Olindo.

O kjend din Søn, din elskede Olindo
Min Fader, elskede, begrædte Fader!

Nicephor.

Min Søn! min Søn! o dette svage Syn,
Af Zaarer svækket, skjulte mig den Fryd,
At det var dig. Mit Hjerte sagde det.

Men denne Dragt — Tilgiv min bange Twivl —
Hvad Fællesskab, min Søn, med vore Fiender?

Olindo.

Din Søn vandt Gunst hos vore Fienders Herffer,
Han elskte dig; At han har troet, som jeg,
At Graven skjulte dig —

Nicephor.

At grusom endtes
Hans Gunst mod mig — men iil, fuldend min Frygt.

Olindo.

Frygt ei! For vel indprented' du min Barm
Den hellige Erbodighed,
Jeg skylder mine Fædres rene Lære,
Til at jeg kunde glemme den, og dig.
Erkjendtlighed jeg skylder Aladin;
Men hans Besgjerninger bevoeged' ei
Din Søn til Troloshed mod dig og Himlen.

Nicephor.

O du, som hjalp mig før min Sorg at bære,
O hjelp mig nu, at bære denne Fryd.

Mægtig Blodets Stemme taler

I din Faders knusste Bryst;
 Men at tro du holdt i Gre
 Dine Fædres rene Lære,
 At du Fromheds Præg bevarer
 Mellem Fiender, mellem Farer,
 O hvor sødt hvert Spor af Dvaler
 Svinder bort ved denne Lyst!

Olindo.

Det er dig, o elskete Fader!

Som igjen omfavner mig;
 Dig, som tidlig dette hjerte
 Lyft til dine Dyder lært;
 Dig, hvis Kummerpræg indgyder
 Dobbelts Agt for dine Dyber;
 Dværgsom Graad mit Ansigt bader,
 O din Son er lykkelig.

Begge.

Himlen naadig vil kun saare,

Før at give Trost;
 Dobbelts sår er Glædens Saare
 Før et saaret Bryst.

Nicephor.

O jeg har fundet dig, min Son!

Jeg nød hos Aladin den Gunst, du nyder;
 Men den Gang leved' ei vort Folk i Strid
 Med hans. O! Gren, Himlen byder dig,
 At flye — Hjert vore Hære nærme sig,
 Snart Striden skal igjen nære Salems Porte.

Olindo.

Du byder mig, at flye, at stride mod
 Min Ven og din, o det er Aladin.
 Han troede dig i Graven; kun Ismen,
 O kun Ismen den Edle har forblindet;
 Kun han vor Fiende er, han har belønnet
 Min Faders Arm — o Fryd at hævne dig!

Nicephor.

Ogsaa dig kan Svaghed blinde,
 Ogsaa du er Menneske;
 Vogt dig, at din værste Fiende
 I dig selv du ei skal see.
 Undfly Faren, mens du kan;
 Daaren kun for intet bæver,
 Kun, hvor Viisdom Strid udkræver,
 Der trods Faren, strid som Mand!

O det er farligt, elskede Olindo,
 At nyde Gunst hos den, at elsker den,
 Som hader, strider mod, forfolger dem,
 Du skylder meer end Livet, om du kunde,
 Fly Aladin — vær hans, vær dine Broders Ven!
 Strid ei; thi Trolosched mod Venstabs Pligter,
 Den fordrep Himsen ei, og ei dit Folk.

Olindo.

Dit Raab, dit Bud er Visdom, ødle Faber!
 Du troer mig svag — velan, men dog udkræver
 Det Styrke, mandig Kraft at flye.

Nicephor.

Olindo!

Dit Die heftes stift paa hine Grave.

Olindo.

Velan! For dig bor intet være skjult.

Den Evne, Aladins Velgjørenhed

Mig gav, at lindre mange Brødres Kaar,

Gjor mig mit Ophold her til hellig Pligt.

Dog holder end eet Baand mig her tilbage;

O du har engang elsket, beste Fader!

Nicephor.

Den ædelste blandt alle Jordens Dottre,

Og du! bliv ved, min Son! hvem elsker du?

Olindo.

Min Fader, fremmed inden Salems Mure,

Maaskee ei kjender den Sophronia,

Hvis Fromhed, hvis tilbedelige Dyb

Allene Himlens Bredde vist forsoned,

Om den var svoret over Zions Egn.

Jeg var uværdig Navnet af din Son,

Iwald jeg ei tilbad den rene Dyb

I min Sophronia.

Mit Hjerte brænder; men dets rene Luer

Fortære det i Løndom. Af hun veed

End ei, hvor inderlig mit Hjerte brænder,

Og, af! maaskee endnu hun aldrig saae mig.

Nicephor.

Sophronia; jeg mindes dette Navn,
Melissas, min Venindes Datter!

Olindo.

O see! der kommer hun, o! Vaaren lig,
Med Blomster at bestroe sin Moders Grav,
Som daglig hun med sine Taarer væder.
Men jeg skal flye — velan — selv denne Gang!
Jeg da ei meer den Himmeliske bør stue,
Og svække meer det alt for svage Mod.
I Morgen samles, flye vi med hinanden;
Farvel! min Fader.

Fjerde Optrip.

Nicephor. Det omvankende Folk. Sophronia,

Nicephor.

O han veed da ei,
At hans Sophronia en Datter er
Af hin Forræder, af vor svorne Fiende!
Og selv maaſkee hun veed det ei.

Sophronia (hestroer Graven med Blomster.)

Smukke Blomstre, snart I blegne,
Visne, døe paa dette Sted!
Ne, som I kan jeg ei segne
Her til varig Hvile ned;
Eders Stov I snart skal blande
Med det Stov, som her er gjemt!

Kun til det med Graad at vande,
 Himmel vred har mig bestemt!
 Flyder, Nemods Zaarer! flyder
 Her paa Trostens Tempel ned!
 Blomstre, som jeg sanked', pryder
 Det forønske Hvilested.

Nicephor.

Sophronia! tillad en fremmed Ven,
 Som fra din Ungdoms spæde Dage
 Dig ei har seet, at byde dig den Trost,
 Som Vensteb, som en tung Erfarenhed
 I Lidelser, i Modgang, og i Trængsler,
 Maaskee ham Evne gav, dig at meddele.

Sophronia.

Erværdige, modtag mit Hjertes Tak!
 Du byder Sorgen Trost, o men dit Kasyn
 Forkynder ei, at du er Dødens Bud,
 Du var da blid lig Sommeraftenen,
 Din Pande bar ei Sorgens dybe Turer.

Nicephor.

Ta Døden, Døden er den sande Troster,
 Elskværdige! dog er Taalmodighed,
 Og Haab, og ædel Kjælhed rig paa Trost.
 Vor Hær, som nærmer sig, vil snart med Held
 Afsløse vore Brodres Lænker.

Sophronia.

Endog belønket Slaves Sjel
 Kan sole Dydens rene Glæder.

Nicephor.

Åk, men for den, som seer sig Æral,
Er Alting, Alting Bitterheder.

Sophronia.

Den, i hvis Hjerte Dyden boer,
Er glad og fri, trods Baand og Lænker.

Nicephor.

Åk tadt gav Svaghed efter for
En nedrig Boldsmands skulde Rænker.

Begge.

Den, i hvis Hjerte Dyden boer,
Er glad og fri, trods Baand og Lænker,
Åk tadt gav o. s. v.

Sophronia.

O Fremmede, og veed du ei,
At hin Ismen, nu vores svorne Fiende,
Var engang elsket blandt vort Folk, tilbedet,
Som Dydens og vor Læres ødle Folk?
Og veed du ei, at den Olindo,
Hvis Mine spaer den Edelmodighed,
Den Sld, den Trofasthed, den rene Dyd,
Var fod blandt os,
Og at han nu er vore Fienders Ven,
Tyrannens Speider hos de undertrykte?
O mange har forladt os; selv den Beste,
Den Edelste er svag for Overmagten.

Nicephor.

Og skulde selv Olindo, selv min Son —

Men nei; jeg læste i Olindos Hjerte
Den ædle Sandheds rene Sprog.

Sophronia.

Du er hans Fader, ædle, fromme Olding!
Tilgiv; min Hensigt var det ei at saare
En Faders Bryst. Maaskee — ak at jeg havde
Bedraget dig, og mig; ak var han trofast —

Den Hær, som hist sig nærmer,
Kan vore Lænker bryde,
Hist, snart, som vor Bestjærmer
Vil Himlen vise sig;
Kun at vort Folks Udvalgte
Tyrannens Bud adlyde;
At Svaghed Dyden qvalte,
Den Tanke dræber mig.

Femte Optin.

De Forrige. Saraceniske Soldater,

Saracenerne.

Fly, vanhellige Skare!
Fly! sig Aladin nærmer.

Folket.

Dybrens hulde Bestjærmer!
Bions Fiende sig nærmer.
Himmel! naadig du spare
Dem, som haabe til dig.

Saracenerne.

Iler, Trælle, hortviger!

Aladin Zion bestiger,

Skjælv, o Trælflok! og viig,

Folket.

Zions vældige Herre!

Bor Beskytter du være!

Af, din Fiende bestiger

Zions hellige Bjerg.

Saracenerne.

Trælflok, lydig du vige!

Jil, hans Brede afværg.

Folket (wigende.)

Af, forgjeves lyder

Bores bittre Klage,

Af, forgjeves flyder

Her vor Smertes Graad:

Naar skal du oprinde,

Herlige blandt Dage,

Da dit Folk skal vinde

Zions Bjerg tilbage,

Som vanhellig Fiende

Grum har undertraad?

Sjette Optrin.

Aladin og Følge.

Aladin.

Bor Fiendes Klager øengste mig;

Hvi blev det fromme Folk vor Vældes Fienbe?

En Saracener.

Forgagt de svage, de trolose Trælle,
 Du Kongers Hersker, Jordens Undertvinger!
 Her er det Sted, hvorfra du overseer
 Din stolte, din tilbedelige Vælde.

Aladin.

Hvor frygteligt et Sted!
 Hvor rædsomt disse faldende Ruiner
 Forkynde Drab og Hevn ved deres Falb!
 Imellem Grave, mine Fienders Grave,
 I lede mig, Forvorne!

Saraceneren.

Hist seu din Leir, o Vældige!
 I hundred tusind Glavind Skinner der
 Din umodstaaelige Vældes Forsvar.
 Hist kommer Persers mægtige Heltinde
 Med de uovervindelige Skarer,
 Hvis Baaben eene trodse kan de Svage,
 Som end erkjende ei din Overmagt.
 Hist langtfra kryber Fiendens Hær,
 Forsagt og svag iblandt de fjerne Klipper.

Aladin.

Af blot for at besej den Vælde,
 Som skal min svage Fiende fælde,
 Min Vej skal gjennem Rædsomheder
 Og Dødens skumle Strækning gaae!
 Ja, det er godt, at overvinde,

At trodse hver opsetsig Fiende;
At Seierens tilbedte Hæder
Er stjøn; men kostbar at opnaae.

Men hilst min Ven, min troe Ismen,
Med iil som God og rædsom Afsærd kommer.
Og Macons Hellige, som han, forkynde
Forbitrelse og Skræk ved alle Miner.

Syvende Optrin.

De Forrige. Ismen. Præster.

Ismen og Præsterne.

Rust dig til Brede,
Macons Forsvarer!
Blodstrømme flyde!
Jil at udrydde
Vantroens Slægt.

Ismen.

Hevnen er rede,
Dersom du sparer
Dem, som vænere
Kongernes Herre.
Op, ham forsægt!

Madin.

Grumme! jeg bæver.
Af, af din Mine
Rædsler fremstinne.
Ænus mig, bliv ved.

Ismen.

Havn, Havn jeg kræver.
Af vend dens Luer;
Nædsom den truer;
Himlen er vred.

Chor.

Rust dig til Brede, o. s. v.

Ismen.

Skjælv, Sultan, sjælv! ifald du tøver,
Vort Tempels Alter er vanhelliget;
En Spotters Haand
Prophetens Lov forvoven har adsplittet.
Nedtraadt i Støvet af en Macons Fiende
Den ligger; o den kræver blodig Havn.
Dens frygtelige Helligdom er sjændet.

Chor.

Rust dig til Brede, o. s. v.

Aladin.

O Skræk! o Skræk!
Ja døe — døe skal Misdæderen — hvo er han?

Ismen.

Det ganske Folk, som Macon ei erkjender,
Enhver af dem, Propheten her fortørne
Med oprørre Spot, vanhelligt Klageraab;
Det ganske Folk lad føle Havnens Ild!
Og hør, o Sultan, agt paa Himlens Folk;
Det er dens Røst, dens Bud, jeg dig forkynder.

Ifald du sparer rædsom Havn,
 Skal Himmelens Brede falde paa dit Hoved
 Og paa dit ganske Folk.
 Den dig sin Lynild gav i Haende;
 Ei være den forgjeves dig betroet!

Aladin.

O grumme, frygtelige Magt!
 Men Himmel selv mig hellig Grumhed byder.
 Dens Bud igjennem dens Udvælgtes Læber
 Forkyndes mig, og kræver Blod.
 Belan! hør, Macon fra det Høie!
 Og du, hans Folk, og I, som mig omringe!
 Svis, før bag hine Bjerger Solen daler,
 Misdæderen ei funden, straffet er,
 Da være hele det oprørste Folk,
 Som Macons Helligdom i Blindhed spotter,
 Et blodigt Offer til dens Havn!
 Den Skyldige omkomme da
 I det almindelige Nederlag!

Gaaer, Muselman, forkynner hine Trælle
 Mit Bud, og Himmelens Dom.
 Gaaer, Vredens Sendebud, lad Salems Porte
 Tilspærres, at ei een undvige skal.

Hvor er Olindo! hvor min ødle Ven!
 Hans fromme Sjel vil gyse ved vor Grumhed.
 Og jeg — o lad os flye et Sted,
 Hvor de Ulykkeliges Klager

I strækfuld stille Gjenlyd synes svæve
 Blandt Gravene — o de mig synes sukke —
 Kom lad os iile bort — Til dig, Ismen,
 Betroer jeg Havnens at udføre.
 Spar intet Middel til den Skyldige
 Blandt de Ulykkelige at opdagte.
 Tænk, Himlen fordrer Havn, men er retfærdig.

Ottende Oprin.

Ismen. En af Præsterne.

Præsten.

Tov Macons Helligste!
 Forund din Dyds beundrende Tilbeder
 Et Dieblik. Du fordrer blodig Havn
 For Ultrets Skjendsel. — Selv jeg, skjult i Templet,
 Med fleer dets Helligdoms Indviede,
 Med Bæven saae, at du med egen Haand
 Prophetens Lov adsplitted.
 Vi kende nok din Hellighed, din Viisdom,
 For ei at tvivle paa, at Macon selv,
 Som aabenbarer dig sit skjulte Raab,
 Befoel dig denne frygtelige Handling.
 Dog kunde du miskjendes, og — —

Ismen.

Du saae,

Du saae, at jeg Prophetens Lov nedtraadde?

Velan, o Ven! og saae du ei Propheten,
 Nedstegen i en roed som Tordensky,
 At svæve over Altret, at befale
 Sit Tempels Overste, hvad jeg har fuldbragt
 Præsten.

Kun et forklaret Dio kan see Macon.
 Dog syntes ogsaa mig. —

Ismen.

Den Hellige
 Befoel sin Treol, at bruge denne List,
 For sine svorne Fiender at nedfølde.
 "Kun Middel savne de, saa talte han,
 "Til tifold mere skjændig Bold at øve.
 "Fuldfør, o Hellige, hvad ellers de
 "Vil med vanhellig Haand udføre;
 "Sii, nedstyrt vore Fienders hele Hob.
 "Det er mit Bud" — Jeg bævende adled.

Præsten.
 O hellige, tilbedelige Wiisdom!
 Ismen.

Men Taushed fordres, Macons Salvede!
 At Aladin er svag og feig,
 Han taaler ei, at kjende Macons Wiisdom.
 Men dig og dine Brodre han tillod
 En hellig Deel i sine skjulte Raad.
 Vel, det skal jeg, hans Skattes troe Bevarer,
 Erkjende, ved at yde Eder

Den Deel deraf, som skyldtes hans Udvalgte.
Gaae, min og Macons Ven! vær troe og taugs.

Niende Optrin.

Ismen.

Ha! jeg er robet; men den Magt,
Hvormed jeg disse Svage, Aladin
Og alt hans Folk, i Lænker holder,
Ha! den skal trodse, spotte alle Farer.

Var ei den modige Olindo!

Ha! du beskytter dem, som har forsøgt
At styrte mig — o selv du har forsøgt det.
Men Veienaabnet er — frygt, frygt dit Fal'd!

At, det kostet Frygt og Fare
At erholde, at forsvare
Ret til Overtroens Skatte,
Værdighed, og frygtet Magt!
Men jeg knuser mine Fiender,
Og den No, den Magt, jeg vinder,
Snart mig Moien skal erstatte.
Grunden alt med Held er lagt.

A n d e t O p t o g.

Aladins Slot.

Første Oprin.

Udenfor Slottets Indgang det christne Folk, indenfor
Bagt. Ismen og Præster.

Folket.

Hør, mægtige Fiende!
O hør fra dinrone
Ufyldheds Skrig.

Ismen.

Ei Graab kan forblinde,
Kun Blod kan forsoner,
O Træflslo! din Fiende,
Og Himlen, og mig.

Folket.

Hør, mægtige Fiende!
O hør fra dinrone
Ufyldheds Skrig.

Ismen.

Sil, Bagt, at forjage
Oprøriske Hob.

Vagten.

Vort, Folk! viig tilbage,
Omsonst er dit Raab!

Folket.

O mørke Raab.

O, J., som forjage
Den raabende, svage,
Som hæver sin Klage
Til Tronen om Ret!
O hæver, J. Grumme!
For Hævnerens Domme,
O Hævnen vil komme
Gjengjeldende det.

Præsterne og Vagten.

Ei Graad kan forblinde,
Kun Blod kan forsoner,
O Trælflok', din Fiende;
Omsonst er dit Raab.

Folket.

O mørke Raab.
O du i dit Hsie,
Som hører vor Klage!
Du vende dit Hie
Til os i vort Nød.

Ismen.

Vagt, iil, at forjage,
At dæmpe den Klage!
J. tøver; jeg bød.

Folket.

Hør, mægtige Fiende,
O, hør fra din Trone
Ufældigheds Skrig;

Ismen.

Kun Blod kan forsoner,

O Træfløk! din Fiende,

Og Himlen og mig.

(Vagten har imidlertid borttaget Folket, og tillukket Slottets
Porte; kun Sophronia er blevet tilbage.)

Andet Oprin.

Sophronia. Ismen. Saracenist Vagt.

Hassan.

Hassan.

Hvorhen? Hvad fordrer du, Ulykkelige!

Sophronia.

At stilles for vor Undertvingers Kasyn!

En vigtig Sag jeg har at aabenbare.

Ismen.

Forvonne! Aladin nedlader ei
Sin Høiheds Glands, til at bestraale
En af det trodsende, oprørské Folk,
Gaae!

Sophronia.

Herre, tilgiv, men jeg kender ei,

Er du den Vældige,

Hvis Bredes Bud i Dag forkyndes os?

Ismen.

Mit Bud er hans; hans Magt er i min Haand;
Og jeg besaler dig, at flye.

Hassan til Ismen.

Dg jeg

Befaler dig, ei at misbruge
Vor Herstlers Magt. Gaae Stridsmænd! at forkynde
Vor milde Herster, at han faldes,
At høre en Ulykkelig. Jeg veed
Han hædrer mild Beherskers Pligt.

(Soldaten gaaer.)

Ismen.

D skjælv,

Skjælv, trodsige Oprører, som forhaaner
Den, som befaler i vor føelles Herres
Dg i sit eget Navn. Frygt for Ismen!
(for sig selv.)

Men hendes rolig stolte kjeække Uasyn
Forvirrer mig.
Ja selv jeg iile maae, at forekomme,
At ei den svage Aladin
Bevæges skal ved denne Skjønnes Klager.

Tredie. Optrin.

Sophronia. Bagten (affides.)]

Sophronia.

Fat Mod, vær sterk, o du mit svage Hjerte!
O fol, o nyd den festlig høie Fryd,
At døe, at døe til Frelse for dit Folk.
O fol dig stolt, Sophronia!

Dit Liv er vigtigt; ved at offre det,
 Du redder mangt et kostbart elsket Liv,
 Du forekommer uhørt Bold og Grumhed.
 Hvad søger du, mit Gie! — Bort o Drom!
 Åk kan jeg, selv i disse Gieblikke,
 Ei dæmpe, ei forjage dig — Olindo!
 Hvi er ei du iblandt dem, min Død skal frelse?
 O! mangen ødel Barm jeg redder skal,
 Og du — ak, at du var din Herkomst værdig!
 O, men bet er du — Men hvor sværmer jeg
 I dette store Gieblik,
 Da jeg Tyrannens Grumhed gaaer i Mobe!
 Da jeg paatager mig, at fyldestgjøre
 Tyrannens Hævn.

Styrk min Barm, du høie Glæde!
 Vore Fienders barske Brede
 Skal forsones ved min Død!
 Eær, indprent det svage Hjerte,
 At ei det kan volde Smerte,
 Hvad hsimodig Dyd mig bød.
 Åk jeg ønsked', at hendirage
 Livets umisbrugte Dage
 Dydens Ven til Fryd og Trost;
 Førend Gravens stille Slummer
 Først at lindre manges Kummer,
 Glæde mangt et dydigt Bryst!
 O den sode Drom forsvinder;
 Dog, mit svage Hjerte! finder

Du ei Fryd i Gravens Skjed ?
 Styrk min Barm, du høie Glæde,
 Vore Fienders barske Brede
 Skal forsones ved min Øsd.

Fjerde Optin.

Sophronia. Aladin. Ismen. Bagt.

Aladin.

Min Dom staaer fast, Ismen. Det ganske Folk
 Skal, om Misdaederen kan ei opdages,
 For Solen daler, være Hævnens Offer,

Ismen.

Men dersom han opdages, Aladin !

Betænk din Pligt. Trods ei Prophetens Bud !
 Den skjændige, hævnraabende Misgjerning
 Forsones ei ved een Misdaeders Blod.

Det ganske Folk, det ganske Folk bør dse
 Aladin.

Ah ! Macon fordrer Hævn, men Himlen byder
 Retfærdighed. Min Dom, mit Ord er helligt.
 Hvor er den dristige, som vover
 At nærme sig sin vrede Herskers Asyn ?

Sophronia.

Jeg kommer, Sultan, for at hæmme
 Din frygtelige Bredes Lob. Besal
 De Bødler, som dit Vink allene vente,
 For at nedfælde et uskyldigt Folk,

At lægge ned det Sværd, som alt er hævet.
 Jeg kommer, for at aabenbare dig,
 Og bringe fangen for dit Aasyn
 Den Skyldige', du søger.

Ismen.

Stolte Frethed!

Den svage skulde — List! forvovne List!
 O Sultan, de ter prøve at besnære
 Din Mildhed,

Aladin.

Tael! Hvor er Forbryderen?
 Sophronia.

Her for dit Aasyn, Sultan! Denne Haand
 Den Handling, du vil hævne, har udført.
 Hiiin Koran, som vor rene høie Lære
 Saa skjændigen fornærmer, det tog jeg
 Af Altret bort. Jeg har adsplittet det.
 Den, som du søger, som din Bredes truer,
 Er jeg.

Aladin (for sig selv.)

(Saa ung, saa svag, og dog saa modig!
 Al, hun forvirrer mig) — Og du ter trodse
 Min Bredes Magt, de Straffes Nædsomheder,
 Som vente paa Forbryderen.

Sophronia.

Mit Die
 Med hellig Længsel stuer dem i Mode.

Run mig tilkomme de, jeg mig paadrog dem.
 Du truer et uskyldigt Folk; det redder
 Min Dob, og dig forskaaner jeg
 For Uretfærdigheden af det Nederlag,
 Hvormed du truer de Uskyldige.

Aladin (for sig selv.)

(Ah Stolthed! ødle, underfulde Stolthed!)

Dg hvo tog Deel i denne frække Handling?
 Hvad væbnet Haand stod rede, til at møde
 Vort Tempels hellige Bevogtere,
 Hfald man havde robet dig?

Sophronia.

Med ingen

Jeg vilde dele mindste Glimt af Eren,
 At have fuldbragt en saa ødel Handling.
 Jeg selv var ene min Medviderinde;
 Mit eget Raad jeg fulgte; og allene
 Jeg har udført det. — Sultan! du har domt.

Aladin.

Ha, jeg har domt — Belan! min Dom staer fast,
 Ismen! fuldsor fortørnet Himmels Dom.
 Forson den; lad Misdaedersken opoffres,
 Og seaan et ulyksaligt, skyldfrit Folk.

Ismen.

Dg det er al din Hevn, o Aladin!
 For en Misgjerning —

Aladin.

Hvad jeg bød, staaer fast.

Min Sjel er træt af Grumhed. Til, besæl,
At Salems Porte atter aabnes,
At Persers ødelmodige Heltinde
Indlades kan.

(for sig selv.)

Af, kunde hun bortdysse
Den Angst, som quæler mit beklemte Bryst.

(Sophronia er imidertid paa Ismens Vink lagt i Lænker.)

Femte Oprin.

Olindo. De Forrige.

(Sophronia er omringet af Bagten, saa Olindo ikke
strax bliver hende vær.)

Olindo.

Ha Sultan, du forraades, du forledes
Til Grumhed, som jeg veed, dit Hjerte hader.
O dine Bodler vente kun et Vink
Af den Meneeder, af Ismen, der troer,
At dæmpe den Fortvivelse, som brænder
Hans sorte Sjel, ved Drab og Nederlag.
Ha ingen, ingen af det ødle Folk,
Din Brede truer, har begaaet den Handling,
Du hævne vil paa de Ulykkelige.
Kun den troløse — —

Aladin.

Himlen fordrer Hævn.

Olindo, du var altid Mildheds Folk!

Ubilligen anklager du Ismen.

Bær Agt og Frygt for Macons Helligste.

Misbæderen er funden; Hævnen truer

Ei meer det undertrykte Folk. Min Ven!

See hist den Haand, som Macons Lov adsplitted'.

Olindo.

Sophronia!

Aladin.

Hun selv sig overgiver

Til Hævnens Grumhed — og med hendes Død

Den er forsonet.

Olindo.

O Sophronia!

Du ødle, du paatog dig denne Brøde!

Ved Himlen, Aladin, hun er uskyldig.

Kun jeg kan vise dig Misbæderen,

Thi denne Haand adsplitted' eders Koran.

Jeg fødtes eders Loves svorne Fiende,

Bestandig tro jeg nu har hevnet den.

Aladin.

Olindo! du Olindo!

Olindo (til Sophronia.)

Hellige!

Du vilde ved en grusom Død befriet

Dit Folk. — Du vilde liidet for min Brøde.

Sophronia.

Fortørn ei Himmel ved Usandhed, Edle!
 Fornærm ei heller mig, Uskyldige!
 Du troer, jeg uden dig ei trodse kan,
 Hvad en Tyrans Forbitrelse formaaer.
 Viid, ogsaa dette Bryst et Hjerte gjemmer,
 Som kan foragte Doden, og hvis Blod
 Den Hæder kjøbe kan, du mig misunder.

Ismen.

Du lærer, Sultan, da til sidst at kjende
 Det sjældige, troløse Folk. Velan!
 Mig overgav du Magten. Jeg vil iile,
 At overlade disse vantroe Skarer
 Til en retsfærdig Hævns forskyldte Strænghed.

Olindo og Sophronia.

Kun mig, o du vor Dommer!
 Kun mig din Hævn tilkommer.
 O lad din grumme Brede
 Forsones ved min Død!

Ismen.

Den hele, hele Skare
 Lad Himmelens Hævn erfare,
 Hvis ei, dens Jld er rede!
 Skjælv, lyd, hvad den dig hed.

Olindo og Sophronia.

Den Skyldige du følde!
 Den Skyldige er jeg.

Ismen.

Det ganske Folk undgjelde;
For hævnes Macon ei,

Aladin.

I angstfuld Twivl jeg svæver,
Af piinlig Frygt jeg bæver.
A! Himmel Grumhed kræver,
Forsones fun ved Blod.

Ismen.

Hør! Himmelns Torden lyber!
Giv Agt, ved mig den byder,
At vældig du udgyder
Den hele Skares Blod.

Olindo og Sophronia.

Du dømte i din Brede;
See her dit Offer rede,
Byd, Sultan, og med Glæde
Jeg Døden gaaer imod.

Ismen.

Øg seer du ei, at man bedrager dig,
Øg at det hele Folk indviklet er
I den Forbrydelse, din Magt bør straffe?

Aladin.

Det hele Folk! — men nei, tilgiv, o Macon!
Min Læbe kan ei — o den kan ei byde
Den hele fromme Skares Undergang.

Hsimodige Bedrageri! o naar
Var Sandhed skjon nok, dig at foredrages!

Du forbrer Hævn, o Macon! blodig Hævn,
 Belan, modtag det Offer, jeg dig bringer,
 Og vær forsonet!
 Lyd mit Bud, Ismen!
 Hæv al Forfølgelse imod det svage
 Ulykkelige Folk, og — strænge Himmel!
 Det er din Vredes Bud — Ismen, udfør
 Paa disse tvende Hævnens byre Krav.

Olindo.

Mig, Sultan, eene mig tilhører Straffen,
 Ved Himmel! ei Sophronia.

Sophronia.

O Sultan!

Uskyldigt Blod forsoner ingen Brode.
 Olindo er uskyldig. O Tyran!
 Nedkald ei Hævnen ved den Wedles Dod.

Ismen.

Kun Stromme Blod aften vort Tempels Skjendsel,
 Aladin.

Du veed min Dom, Forvovne! lyd og sjælv.

Sjette Optrin.

Olindo. Sophronia. Ismen. Bagt.

Ismen.

Paa disse tvende, kun paa disse tvende
 Jeg Hævnens strænge Bud udføre skal. —

Vagt! I har hørt vor Sultans Dom.
 Man bringe Kjæder, man bænke Helten,
 Man lægge ham, og hans Sophronia,
 Adskilte fra hinandens Barm, i Fængsel.
 Jeg gaaer for at berede dem det Baal,
 Som skal foreene dem. Bevogter vel
 Den vrede Himmels Offre.

Sybende Optin.

Olindo. Sophronia. Vagt.

Sophronia.

Fly, o fly,

Ufkyldige! Lev! Du har Mod og Dyd,
 Fly til vor Leir, og strid mod vore Fiender!
 Strid for vort Folk, og vore Fædres Lære,
 Og lad mig svage døe; min Død er nok
 Til Frelse for de undertrykte Skarer.

Olindo.

Og skulde nedrig Flugt berove mig
 Den Fryd, at døe med dig, at døe med dig?
 Og din Olindo fly, at stride mod
 Sin Ungdoms Ven, sin Svagheds tro Belgjører,
 Som tvungen har med Taarer domt hans Død.
 O, det blev ei min Lod, Sophronia,
 At nyde Livet ved din elskete Barm.
 Welkomne Død! du skal foreene os!

O længe, længe har jeg søgt forgjeves,
 At aabenbare dig den Kjærlighed,
 Din rene Dyb, din Sorg, din Skønhed tændte
 I denne Barm. Vort Livs den sidste Dag
 Mig under første Gang den Salighed,
 Den, at fortolke dig mit Hjertes Luer.

(Olindo lægges i Lænker.)

Olindo.

Mit Haab var rigt paa Glæder,
 Vor Skjernes Bud til Trods.
 Er disse kun de Kjæder,
 Som skal foreene os?

Sophronia.

O Ven, forstyr os ikke
 Ved Glimt af det, som var,
 De talte Dieblikke,
 Vi end tilbage har!

Olindo.

Lad, Elske, lad mig nyde
 Den første sande Lyst,
 Som Skjebnen vilde byde
 En trofast Elskers Bryst.

Sophronia.

Ven, gaae med glædet Hjerte
 Vor fælles Død imod!

Olindo.

Du elsker mig; hvad Smerte
 Kan svække nu mit Mod?

Sophronia.

Kun Dybens troe Tilbeder
Seer Døden kjæk, og glad.

Olindo.

Den Død, man os bereeder,
Os dog ei skiller ad.

Begge.

Kun Dydens troe Tilbeder
Seer Døden kjæk og glad;
Den Død, man os bereeder,
Os dog ei skiller ad.

Sophronia.

Af Piinsler, grumme Piinsler vente os.
Du dører uskyldig, ødelste Olindo!
Du vilde frelst mig,

Olindo.

O det var forgjeves.

Du Elske, ene du dører uden Brødre.
O kunde jeg døe tusind Død for dig.
Men nei.

Sophronia.

Og redder ei min Døb og din
Et fromt, os dyrebart, os helligt Folk?
Olindo, troer du end min Barm for svag
Til denne Fryd i al sin Kraft at fatte?

Olindo.

O jeg, o Hellige! Skal disse Læber,
I det jeg dører, dører for at ville reddet

Dit Liv, dit og vort Folks,
 Dit sidste Suk ei boende modtage?
 Og skal min Aand i alle Evigheder
 Ei svæve uadskillelig med dig?

Glad jeg ved din Side
 Død og Dval skal lide;
 Intet frækker mig.
 Kunde jeg dig redde,
 Blev mig Dødens Glæde
 Himmelens Glæder lig.

Sophronia.

Ogsaa dette Hjerte
 Være skal sin Smerte
 Med Standhaftighed;
 Thi fra Baalets Rue
 Skal jeg glædet ske
 Salems kjøbte Fred.

Begge.

Galig Fryd betaler
 Dieblikkes Dvaler;
 Snart de svinde hen.
 Snart vi skal bortsegne,
 Men i bedre Egne
 Blomstre frem igjen.

Ottende Scene.

De Forrige. Ismen.

Ismen.

Hvi tover man, Misdæderne at bringe
 I Fængslets Nat? — O Stridsmænd! feige Trælle!
 Skjønt lader Vemods Graad en Kampens Son.
 Gaaer! Havnens, Øffrets Time nærmer sig;
 Ismen besaler. Bort! Abfiller dem.

(allene.)

Den svage Aladin! o! men Olindo,
 Min Fiende, hines Støtte, fældes dog.
 Mit Bryst er kjækt mod Nag, og dog opvækker
 Det knuste Folks gjentagne Jammerkrig
 En Følelse i dette trygge Hjerte,
 Som øengster mig — Ja, de maae ryddes bort.
 Og nu — o, de har tabt et trofast Tilstød,
 Olindos Ord var mægtigt hos Tyrannen,
 Nu er Ismen den svage Fyrstes Herre.

Niende Scene.

Nicephor. Ismen.

Ismen.

Hvorhen, forvonne Træl! hvorhen?

Nicephor.

Ismen!

Du kjender ei, her, i din Höiheds Glands

En fordums Ven, og meer en troe Belgjører
I hine Dage?

Ismen.

Nicephor!

Nicephor.

Teg veed,

At det var dig, som lønede med Fængsel
Hver Ven, der kjendte dig i hine Dage,
Og mig blandt dem, at ei vort Asyn skulde
Bebreide dig din Troloshed.

Ismen.

Og nu,

Hvad er dit Ønske, hvad begjerer du?

Nicephor.

Teg trygler intet. End engang, som Ven
Teg vil advare dig: betving din Grumhed!
Teg veed det, at mit Minde end er kjert
For Aladin; og staarer det i din Magt
End fængslet fra hans Asyn mig at bringe,
Saa viid, at Persernes Heltinde kommer;
Hun er din Herskers Ven; og, sjondt vor Fiende,
Hun dog er ødel, og hun skuer dybt
I hver Forræders Barm. — Brug end din Magt,
Til at befrie de Fanger, du vil offre.

Ismen.

Trods Himlen! deres Brode!

Nicephor.

Viid, Ismen!

Mig blinder ei din Ild for Himmelens Ere.

Dg veed du, hvo det er, du offre vil?

Ismen.

Tael!

Nicephor.

Viid, Olindo er min Son; og jeg

Med Gunst er hort af Persernes Heltinde.

Ismen for sig selv.)

Det er din Brode, Ulyksalige!

Nicephor.

Dg mindes du, Uhyre! du har havt

En Datter, og har ei dit Hjerte sagt dig,

At den Sophronia, du offre vil,

Din Datter er?

Ismen

(efter nogle Dieblikes Forstummelse, med Ræsen.)

Ha Logn! forvorne Løgn!

Føræder! du vil strække mig til Svaghed.

Nicephor.

Hans Sjel er hærdet. Af det er omsonst,

Ulykkelige Fader! — dog endnu,

Endnu en Probe, før dit Hjerte brister.

Tiende Optrin.

Ismen.

Dg skulde hun — Du flyer; Du flyer min Hævn.
 Men den skal følge dig — Dg er det Sandhed!
 Velan, hun er ei min — min Vældes Fiende,
 Tilbedet blandt det Folk, mit Hjerte hader —
 Ha Mod, Ismen! — og om han styrter dig
 Hos hin Chlorinde, hun, hvis store Rygte
 Er vøeldigt over Salems svage Herre.
 Frem! iil seendrøgtige Ismen! Lad Øffret
 I Hast fuldbringes; og den svage Dræl
 Let gribes, fældes. Bort afmægtig Frygt!
 Forsvar din Høihed, Macons Tempels Skatte,
 Den Magt, hvormed du har Tyrannen fængslet.
 Ha gamle Daare! bøver du endnu
 Bed at bortrydde det, som hindrer dig!

Men haab ei, haab ei, Svage!

Din Lykke sod at smage,

Mens der er een tilbage

Af dem, som du forlod.

Hvor længe vil du dvæle?

Er dog, den Frygt at quæle,

Som sinner svage Sjæle.

Af strømme, strømme Blod!

Tredie Optog.

Plads udenfor Moskeen, hvis Dørre ere aabne, saa man seer dens Inde. Ved den eene Side er Aladins Slot. Midt paa Pladsen er et Baal tillavet.

Første Optin.

Hassan. Soldater, som endnu ere bestjærtigede med at oprette Baaret; og Folket.

Folket.

Himmel! viser du din Brede
Ogsaa da, naar du vil redde
Dine undertrykte Skarer?
Bred du har hørt vor Krig!
Af vi bad — vort Blod du sparer.
Men den Redning, du os gjenker,
Meer end Død og Dval og Bænker
Straffende forkynner dig.

Andet Optin.

Ismen. De Forrige.

Ismen (til Soldaterne.)

Bortjager de Vanhellige, hvis Klager
Fortørne meer den Himmel, som vor Hevn
Forsone skal.

(Bagten driver Folket tilbage.)

Og er Sophronia —

Ismen — Af om hun er dit Blod, Barbar!

Men Had mod Macons Folk er dybt indprentet
 I hendes Barm. O hun vil engang tvinge
 Den nu for bløde Fader til en Straf,
 Hvis Strenghed, naar hun kjendes for din Datter,
 Vil styrte dig, blodhjertig fromme Daare!
 Men det er ei dit Navn, Ismen! — Dit Bryst
 Har Mod og Kjekhed til at undertvinge
 Hver Feigheds Fordom. — Hvorfor tover man?
 Nu er det Lid; nu er mit Bryst betvunget,
 Og smilende jeg hendes Oval kan see.
 O, men der er hun, og min gamle Fiende,
 Den trodsende Olindo. Hævn! o Fryd!

Tredie Optin.

De Forrige. Olindo og Sophronia fremføres
 hver af sit Fængsel, ledssagede af Præster.

Ismen.

Ha! de maae nyde nogle Dieblikke
 Den Oval, at skue deres Piinslers Ankomst.
 De trodsende foragte Doden selv;
 Dens Tilberedelser skal martre dem,
 Og deres Venners sferne Klageskrig.

(Gaaer assides.)

Sophronia.

Welkommen, Ven! til vor Forenings Alster,
 Welkommen, min Olindo!

Olindo.

Elskede!

Min Brud, min himmelske Sophronia!
 Ved dette Alter vi foreenes skal.
 O var det mig, kun mig, som skulde ofres!

O naar igjennem Baalets Rue
 Jeg dig, min Elskete, kunde ske,
 Dig reddet ved Olindos Død!
 Og naar jeg, død for dig at redde,
 Den saligste af Himmelens Glæde,
 Den Fryd, dig at omsvæve, nob;
 Og om ved din Olindos Minde
 Din fromme Daare skulde rinde,
 Og mig det undtes, at indgyde
 Dit øble hjerte No og Trost!
 O sove Drøm, o Himmel! kunde
 Du denne Fryd mig end forunde;
 At al din Rigdom kan ei byde
 Min Barm en mere salig Lyst.

Men nu, ak nu, — o Elskov lovede
 Mit glade Haab en blidere Foreening.
 Er dette Baal, dets frygtelige Flammer
 De Flammer, hvormed vore Hjerter skulde
 Forenet sig, og smeltet i hinanden?

Sophronia.

Svæk ei, o Ven! din Elsktes Sjel med Klager!
 Tat Mod, og vær i Smertens Stund en Mand.

Olindo.

Din Kjekhed styrker mig, o Elſebe!
 Jeg ſkulde blues ved min ſvage Feighed,
 Ifald min egen Qval aftvang mig Klager.
 Jeg, o min Brud! jeg dør jo ved dit Bryst;
 Jeg trykker jo imellem mine Arme
 Dig, Elſte, dig indtil min ſidste Suk,
 Men døende, men døende min Brud.

Sophronia.

Ven! andre Tanker fordrer denne Stund;
 Den er høitidelig, og stor, og vigtig,

Opløft din Vand fra disse Steder,
 Hvor Dydens, Himlens troe Tilbeder
 Kun venter, ei opnaaer ſin Løn;
 Dog ogsaa her du Glæden smagte,
 Dog glad du kan endnu betragte,
 Endnu i Dag, Naturen ſjøn.
 Til Himlens Hvælving hæv dit Hie!
 Skue Solens Klarhed i det Høie!
 Den synes, at inbhyde os.
 Vi hafte bort til Dydens Glæder,
 Bort Folk vor glade Bortgang redder,
 Dog vi ei byde Døden Trods?

Begge.

Jo hørbed ſal jeg ſkue,
 Gi føle Baalets Lue;
 Dit Mod ſal ſtyrke mig;
 Al Svaghed ſal jeg quæle,

Hvor længe vil man dvæle!

O glad jeg dør med dig.

Ismen (kommer frem.)

De spotte, trodse hærdede vor Havn.

O kommer Præster, og fuldfører Øffret!

(Ismen sætter sig paa den ved Siden af Skuepladsen oprettede Trone. Præsterne lede Olindo og Sophronia til Baalet. Soldaterne afføre dem Lønkerne. Under følgende Chore bringes de paa Baalet, og en af Præsterne holder en brændende Fakkel rede til at antænde det.)

Ismen og siden Præsterne.

Kun Blod kan udslukke,

O Macon, din Brede,

Dg qvalfulde Sukke

Af Døsendes Barm.

Blod, Blod vi dig skyldte,

Dg Stromme med Glæde

Vi gav at opfylde

Din hellige Harm.

Folket,

(Som fiedse fra Begyndelsen af dette Optog bag fra Skuepladsen er hørt i flagende Toner, hvilke nu hæve sig i lydelig Strig.)

Ha Timen sig nærmer,

Som knuser vort Haab.

O Øybens Befjerner!

Du høre vort Raab!

Præsterne.

Det Øffer vi bringe,

Du naadig modtag!

Dg, skjøndt det er ringe,

Det naae dit Behag.

Fjerde Optin.

Nicephor. De Forrige.

Nicephor.

O tøver, Barbarer!
O tøver, og sparer
Ufældiges Blod.

Ismen.

Gorvonne, tilbage,
Vagt! følber den Svage,
Han dse for min God.

Nicephor.

Hold inde! hold inde!
Den ødle Glorinde
Med Rødning er nær.

Ismen.

Snart Øffret fulbender!
Flur Baulet antænder!

Nicephor.

Barbar! hun dig tjender,
Din Fiende hun er.

Ismen (stiger ned af Tronen.)

I tøve, jeg byder,
Flur, Feige! adlyder.
Belan, jeg skal selv —

(Han griber et Spyd for at gennembore Nicephor, men hinc
dres af Hassan.)

Nicephor.

Hun kommer, at følde
Din misbrugte Vælde;
Skjælv, Uhyre, skjælv!

Sassan med nogle af Vagten
Stands, Sværmer! Glorinde,
Bor Hærskers Veninde,
Fortjener din Agt.

Ismen og Præsterne.

Ha, Boldsmand, du kjender
Ei den, i hvis Hænder
Han lagde sin Magt.

Sassan og Vagten.

Stands, blodige Sværmer!

Ismen og Præsterne.

Skjælv, trodsende Hob!

Solket.

O Dydens Besjærmer!
Du hører vort Raab.

Ismen.

Hævn, Macon, jeg kræver,
Man trods'er dit Bud.

Nicephor.

Min Søn, o du lever,
Og o du hans Brud!

Olindo og Sophronia.

O Olding }
Min Fader } hvi prøve,

Øs nu at hersve
Den vinkende Hæder,
At døe for vort Folk.

Ismen og Præsterne.
Skjælv, sjælv, hver Forræder
For Himmelens Folk!

Femte Optrin.

Clorinde med persiske Stridsmænd. De Forrige.

Clorinde og Perserne.
O tøver, Barbarer,
O tøver, og sparer
Ufylldiges Blod!

Ismen og Præsterne.
Hvo vover, at træde
Den himmelske Brede
Med Nasen imod?

Clorinde og Perserne.
Skjælv du, som forhaaner
Den Himmel, som staaer,
Som naadig forsvarer
Ufylldigheds Sag.

Ismen og Præsterne.
Frem Aladins Skærer!
Nedstaaer de Barbarer,
Som Himlen forhaaner!
Den hævnes i Dag.

Saracenerne.

Stands, blodige Sværmer!

Ismen og Præsterne.

Skjælv, trodsende Hob!

Folket.

O Dydens Beskjærmer!

Du hører vort Raab.

Clorinde.

Jeg kjender den Troloose, og jeg byder,
I Aladins, i eders Herfers Navn,
At holde inde med den grumme Handling,
Hvortil Ismen sig roed som Magt tilsneg;
Jeg indestaar for Følgen af mit Bud.
Man ille, at berette Aladin,
At hans Veninde med sin kælle Hær
Af valgte Perser venter ham.

(En af Bagten gaaer.)

Ismen.

Forvovne!

Jeg eene byder her; mit Bud er hans.
Fly! Undfly hans, og min, og Himmelens Brede!
Frem, feige Trælle, frem! antænder Offret.
I tove? Ha, velan!

(Griber Faklen, og antænder det selv.)

Clorinde.

Frem, mine Stridsmænd!

Absplitter Baaret, løser Offrene,

Og hæve hver, som standse tor mit Bud!
 Først Aladin skal kjende hin Torræder,
 Og da er Magten, da er Brøden hans,
 Isfald han fordrer Grusomhed; og da
 Er disse Baaben, som jeg hid har bragt
 Ham til Undsætning mod hans kælle Fiender,
 Oploftede til Kampen mod ham selv.

(Verserne have imidlertid adskiltet Baalet, og nedløst Olindo
 og Sophronia.)

Olindo.

Du kalder mig, hoomodige Hæltinde,
 Fra Wrens sande Alter, hvor mit Liv
 For mines Frelse var beredt at offres.
 Fortjener det min Tak? — Men du vil redde
 Min Brud, min elskede Sophronia —
 Mit Liv, som du har frelst, min Frihed selv
 Jeg byder dig, af kun en svag Belonning!
 Var Jordens Scepter lagt i denne Haand,
 Jeg gav det glad, og sikkert ei betalte
 Den Fryd, du skjenker mig!

Sophronia.

Hvo, Fremmede!

Hvo gav dig Magt her, inden Salems Porte?
 Den Hæder, du vil røve mig, at bøe
 Til Frelse for vort undertrykte Folk,
 Skal uretmæssig Bold mig ei frarive.
 Frem, Bodler! kommer, lyder Eders Pligt.

Clorinde.

Jeg har besalet dem, at vente paa,
Hvad Aladin bestemme vil. Min Ret
Til her at byde, Edelmodighed
Og Overmagten gav mig. Edelste,
Tilbedelige Skjonne! — Unge Helt!
I undertvinge Krigerindens Mod.

Jeg Farer kan foragte,
Og Striden kold betragte;
Mit Bryst ei kjender Frygt.
Til Kampens Moie hærdet
Jeg ofte usorfærdet
Har mandig Strid forsøgt;
Min Arm er tryg paa Seier,
Og modig Stridsmand pleier
Gi troe mit hjerte svagt;
I, Edle, overvinde
Den stolte Krigerinde
Bud Dydens høie Magt.

Sjette Optrin.

Aladin. De Forrige.

Clorinde (gaaer ham imode.)

Clorindes Navn, o Sultan! for maafsee
Man dig har nævnet. Det er mig. Jeg kommer,
Min Magt med din, o Fyrste, at foreene
Til Macons og dit Riges fælles Forsvar.

Isald du kænder mig, da er mit Haab,
At ei uvilligen du mig modtager.

Aladin.

Velkommen, o Heltinde! frygteligt
Og hærligt er dit Navn. Hvor er et Land
Saa langt fra Asien, fra Solens Bei,
At ei dit Navn, din Hæder lyde der?
Med dig foreenet, styrket ved din Vælbe,
Jeg Seiren vis skal trodse alle Fiender.

Clorinde.

Men selsomt skal det synes dig, o Sultan,
At, førend denne Arm i Strid for dig
Sig end har viist, jeg fordrer min Belønning.
Din Godhed kun betrygger mig, Jeg fordrer
Til Lon for det, jeg skal maasee fortjene,
De twende, du har domt, til her at offres.
Jeg venter denne Gave.

Aladin.

Min Olindo,

Og den Sophronia, som Himlen kræver
Til Hævn, til Offre for den grumme Brode!

Clorinde.

Er Broden uvis, som man har fortalt mig,
Da fældes dem en haard, en umild Dom.
Men jeg fortjene vil den Gunst, jeg fordrer.

Ismen er den, som har i Macons Navn
Afnoedt dig denne Dom —

Aladin.

For ham allene

Wil Himlen aabenbare sine Bud;
Ham, Helligdommens Folk!

Clorinde.

Troer Aladin,

At Himlen selv kan byde Grusomhed?
Den frække Himlens Navn, og dit, har misbrugt.
See her den Nicephor, hvis sande Dyb
Dig noeksom er bekjendt fra fordum Tid.
Ham har Ismen, o Sultan, i dit Navn
I skjendigt Fængsel holdt. Du mindes dog,
At det var ham, som aabnede Ismen
Den Undest, han hos dig har vidst at vinde!

Aladin.

Min fordums Elskede! min Nicephor!
Ismen! og du beretted' mig hans Død —
Min Ven!

Clorinde.

Han i dit Navn har holdt ham fangen.

Nicephor.

Ei Hævn, ei Hævn, o fromme Aladin!
Kun Naade for min Son er det, jeg fordrer,
Og for hans Brud, for hans Sophronia.

Clorinde.

Tilfulde du Forræderen bør kjende,
Uhyret, ham, hvis Ande dig forgivted'.
Hin unge Skjonne, som han offre vil,
Hun — sjælv, o Aladin — hun er hans Datter.

Olindo.

Sophronia!

Aladin.

Hans Datter! Skræk, o Skræk!
Det var din Datter, som du vilde offret,
Affindige!

Clorinde.

Hans Afsyn rober ham,
Hans vilde Angst bær Vidne om hans Brode.

Aladin.

Hans Datter! hans Velgjørers ødle Son,
Og hans Velgjører selv, min Nicephor!
Og denne Hugorm har omviklet mig,
Sin lumfste Givt indaandet dette Hjerte!

En af Præsterne.*)

Tilgiv, o Macons hellige Forsvarer!
Jeg seer, Ismen har blindet dig som os.
Jeg, fleer med mig af Templets Biede,
Saae selv Ismen Prophetens Lov adsplritte.
Han bod os Taushed, han forklared' os,

* Den samme, som i første Optogs ottende Optrin.

At Macon selv sig havde aabenbaret,
Befalende sin Hellige den List,
For hine Skarer derved at udrydde.

Aladin.

Han selv!

Ismen.

Du staaer i angstfuld Twyl, o Sultan!
Du fatter ei, at selv Propheten hød,
Hvad man beretter — —

Aladin.

Ti, Forræder! ti!

Min Hand er løst af dine grumme Lænker.

Solket.

Fryd, o Fryd! Ufylldighed
Vandt sin tabte Ret tilbage.
Himlen hørte vores Klage,
Saae med Gunst til Salem ned.

Alle.

(uden Aladin og Ismen.)

Fryd, o Fryd! Ufylldighed
Vandt sin tabte Ret tilbage.

Aladin.

Glorinde, du har reddet min Olindo,
Og hans Sophronia, hans ødle Brud.
En skjændig Død var dem bestemt — men jeg —

Fra meer end Døden har du reddet mig,
 Fra Grumhed, fra min Undertvingers Lænker.
 Men rov mig ei den Skat, som jeg forblindet
 Mig vilde rovet selv. Det var retfærdigt,
 At den, du frelste fra den visse Død,
 Tilhørte dig; at altid ved din Side
 Du saae din Godheds Lon i min Ølindo,
 Og i hans Brud. Men jeg besværger dig:
 Berov mig ei! forund mig disse ødle.

Clorinde.

Behold dem Aladin! En blodig Krig
 Er optændt mellem dit og deres Folk;
 Behold dem. Deres Omgang, deres Vensteb
 Erindre dig om Mildhed mod det Folk,
 Som du bestrider. Stræb at ligne dem
 I trofast Kjærlighed for dine Egne,
 I Agt for Dyden selv hos dine Fiender.

Aladin.

Men Strænghed, Strænghed mod enhver Forræder!
 Det Baal, Ismen for disse har beredt,
 Det være nu hans eget. Stridsmænd! Præster!

Sophronia.

O Sultan! Ogsaa mig du gav din Naade;
 Nægt ei min første Bon, en Datters Bon,
 Som trygler Gunst for en forblindet Fader.

Olindo.

Min Brub han vilde offret. — Men jeg selv
 Bar ogsaa Malet for hans vilde Grumhed.
 Tilgiv ham, Sultan! O du pleier ei,
 At hærde dig for din Olindos Bonner.

Aladin.

Ha, ebers Edelmodighed! den knuser,
 Tilintetgjør mig — men velan! den gjælde,
 Men fly, Uffindige, fra mine Grøndser,
 Fly, overladt dit eget Hjertes Høvn,
 Og Himlens sikre Straf, som venter dig!

(Ismen gaaer.)

Og du, min Ven! min ødle tro Olindo!
 Og du hans Brud, og du, o Nicephor!
 Hvis Klogskab fordum var min Trones Støtte,
 Hvis sande Dyd dens Sir — kan I tilgive?
 Du min Befrierinde! kan jeg vente
 Din Agt, dit ødle Venskab — trods min Svaghed?

Clorinde.

Mødtag dem begge, Sultan! — Du erkjender,
 Erkjender for dit Folk, hvad aldrig før
 En vældig Fyrste jeg har seet at fatte,
 At du er Menneske, og feile kan.
 Erindre det, o Sultan! Bølg dig Venner,
 Som dem, din Svaghed vilde røvet dig;
 Og fly Skinhelligheds og Smigers Givt!

Aladin.

Olindo! Nicephor! o jeg har eder!
Bed eber er jeg tryg, og lykkelig.

Chor.

Grumheds Herredom forsvinder;
Dyden vandt sin tabte Ret.
Bæver, I dens lummse Fiender
For dens høie Majestæt!
Himlen agter paa den Fromme,
Hører blid hans Tammers Raab;
O hans Frelses Dag skal komme,
Krone den Fortrængtes Haab.

Prolog

til

Skuespillet Negeren.

Personerne.

Momus.

Skuespiller Preisler.

Terenz.

Menander.

Forste Optrin.

Momus.

(Døkket gaaer ikke op. Midt under Symphonien siger Momus Begyndelsen af, hvad han her har at sige, ud igjennem et af Kikhullene paa Døkket. Musiken standser herved. Man gør Jagt paa Herr Momus inde paa Skuepladsen, uden at faae ham fat. Forfulgt siger han Resten af det, han skal sige, nu giennem det ene Kikhul, nu giennem det andet, nu ud ved Siden af Døkket.)

Pst! pak jer bort! Hvad Pokker vil I her?
 Pst! Skam faae mig, er Pjecen to Mark værb.
 Jeg har jo alt advart jer længe siden;
 Bort! skynder jer! det er at myrde Tiden
 At blive her. — Blot Prek og Ennui,
 Og Hverdags-Snak — knap det — Bort! hører I?

(Man gør end videre Jagt paa Momus.)

Andet Oprin.

Preisler, siden Momus.

Preisler.

Teg ydmygst har at bede, man tilgiver,
 At der maa toves lidt, for Stykket bliver
 Begyndt. Man tor ei. Der har sneget sig
 Ind paa Theatret, meget hemmelig,
 Et Væsen, en, som ingen af os kender,
 En selsom Ting — imellem vore Hænder
 Den smutter ind og ud, er overalt
 Og ingensteds. Den er det, som har talt
 Mys gjennem Dækket. Det er reent mislykket
 At grieve den; — og at begynde Stykket,
 Forinden Publikum for den i Fred
 Kan give det udeelt Æmærksomhed,
 Gaaer ikke an.

Momus

(Som jages stedse imidlertid inde paa Theatret, uden at man kan faae
 Ham sat, men som alt imellem sniger sig frem og gjør Mimer ud
 til Tilsuerne, siger dette ud gjennem Kikhullet bag Preisler.)

Pst. Bruger Tiden! Pakker
 Fer bort, gesvindt! mens han staaer der, og snakker;
 Som sagt.

Preisler (til Folkene indenfor.)

Der er han! Hurtig! Tag ham sat.

(Det man vil grieve Momus, og han flygte, falder hanude
 ved Hjornet af Dækket, saa han sees. Man kommer, og
 grieber ham. Preisler tager ham. og fører ham frem.)

Omsider har vi ham. Lov, Kammerat!

Zeg kan da ydmygst give mig den Ere,
 At vise Publikum den vakkre Herre,
 Som Bagten strax vil transportere hen
 I Blaataarn.

Momus.

Spar kun han sin Snak, min Ven!
 Saa ukjendt, haaber jeg, ei her at være,
 At man i Aften første Gang skal lære
 At kjende mig; endføjondt saa offentlig
 Det ei er min Maneer at vise mig.

Bestandig, helst, naar der er Myt paa Vane,
 Sør Smagens Værker, er min gamle Vane
 At staae godt Folk med min Ophysning bi,
 Og vise dem Sottiserne deri.
 Mit Navn er Momus. Da jeg saae, man vilde
 I Aften til igjen sin Lid at spilde
 Paa noget, som.....

Preisler.

En ny Original

Som.....

Momus.

Riktig! meer end Nok! En Ting, hvis Falb
 Jeg forudsaae, jeg vilde dersor vare
 Enhver, som modtog gode Raad, at spare
 Sin Lid og Penge.

Preisler.

Bistnok kjender De,

Hvad De saa flink fraraader Folk at see?

Momus.

Impertinent! hvad vil han med hans Kjenden?
 Jeg bladed', saae Begyndelsen, og Enden,
 Og lidt i Midten — selv gaae hen, og løs.
(Til Tilsuerne.)

Paa mine Ord, det er en ussel Pjes,
 Saa slet, at man har aldrig seet en værre.
 Forfatteren er.....

Preisler.

Anonym, min Herre!
 Men Stykket kjender jeg, og vidner her,
 At.... o men een endnu! hvem mon det er?

Tredie Oprin.

De Forrige. Terenz.

Terenz.

Undskylder, at jeg skjult og taus ei loenger
 Kan høre paa, at dette Stykke trænger
 Til at frikjendes ved Herr Preislers Dom
 Fra den, som Momus føldet har derom.
 Saa fandtes ei dets Skjæbne før i Tiden,
 Da — Nitten og et Halvt Aarhundred siden —
 Det Skuespil, de Herrer trættes om,
 Blev givet for Senat og Folk i Rom,
 Med Bifald selv af — Africas Betvinger.
 Den Tvivl mod Stykket ikun ilde klinger
 For den Terenz, som Faderkjerlighed

Til dette Stykke har i Dag faldt ned
Fra sit Elysium, for selv at høre,
Hvad Lykke her hans Arbeid kunde gjøre.
Jeg er Terenz.

Momus.

Ei ei! hvad siger han?

Er Negren en af hans, min gode Mand?
Af dem, man nu omstunder ty'er i Skolen
For Born, saasnart de slippe Sloiekjolen?
Jeg gratulerer Publikum, især
Dem, som har medbragt unge Sønner her.
Her bliver sikkert Kjonne Ting at lære.
Lidt feigt og koldt skal vel det hele være,
Men lærerigt! — og det, Herr Preisler! skal
Passere for en ny Original? —
Jeg har advart.....

Preisler.

Men jeg advarer efter:

Jeg ved, at Stykket har en dansk Forfatter,
Er brav, originalt, og — — men end een —
Hei, Vagt!

Fjerde Optin.

De Forrige. Menander.

Menander.

Glaa han sig kun til No, min Ven!
(Til Tilskuerne.)

Søbstærede! det Stykke, man vil spille,

Saae Folket i Athenen forestille
 Den Tid, da al Slags Kunst nos der en Agt,
 Hvortil det siden ingensteds er bragt.
 Den græske Digter, som man her nedtrykker,
 Skrev Hundrede og Otte flige Stykker;
 De Otte vandt ham hver en Hæderskrands;
 De Hundred faldt igjennem. Det var hans,
 De Stykker, som Terenz lidt hen i Tiden
 For Romerfolket omarbeided' siden;
 Menander er hans Navn, og mit. Min Ven
 Terenz er her med mig, at see igjen
 Vort Værk, som her skal bringes paa Theatret,
 Og see, hvordan det her er omkalfatret.

For otte Stykker Kransen man mig gav,
 Mens heele Hundrede gik Glip deraf.
 Maafkee fortjente disse den ei heller;
 Men og maafkee det var, som man fortæller,
 At man, paa Momus' Ord, har føldet Dom,
 Sør man sit seet det Værk, der domtes om.

De har ham. Hold ham fast. En saadan Herre
 Gjor ofte Godt til Slet, og Slet til Værre,
 Forspilder godt Folks Fryd, gjor ingen glad,
 Fortjener alle Godes Haan og Had.

Vort! — Frem med Stykket! Han (viser Momus.)
 har forberedt det.

(Til Terenz.)

Lad os bedømme det, naar vi faae seet det.

Prolog

tit

tredie Forestilling af Skuespillet
N e g e r e n,

den 21 November 1791.

Personerne:

Momus.

Skuespiller Preisler.

Thalia.

Første Optin.

Momus.

Morsdags Otte Dage, da jeg sidst
Fordristed' mig, værbodigst med et Øst
At være ad imod det nye Stykke,
Da bragte saadant mig kun liden Lykke.
Man leed min Varsel ei; man fik mig sat,
Og lige siden den Tid har mig sat
Paa Vand og Brød i Blaataarn, bare, bare,
Fordi jeg foretog mig at advare
Godt Folk, at skaane sig for Ennui.

Omsider har man atter ladt mig fri;
Men kun paa Vilkaar, at jeg her begynder

Min Friheds Lob med God for mine Synder,
 Og kjønt gjør Afbigt. — Kjære Publicum!
 Tilgiv dog Momus, at han ei var stum;
 Thi, tro mig, det allene var min Brode.
 Jeg taalte ei, at see dig her forse
 Det Bisfald, eller dog Opmærksomhed,
 Som jeg saa tids maa see dig oddsle med.

Nu, det var den Gang; aldrig skal jeg mere
 Forhindre nogen i at ennuiere.

Tilgiv! Nu gaaer jeg i Parterret ned,
 Seer Stykket, slumerer ind, og klapper med,
 Ifald jeg vaagner, naar det er til Ende.
 Jeg ydermere lover, nu at vende
 Min hele Momished mod hver Kritik,
 Som kun tor sætte allermindste Klik
 Paa dette rare Stykke, denne Neger.....

Undet Optin.

Preisler. Momus.

Preisler (i Coulissen.)

Men Momus! — nu igjen hans gamle Streger!
 Er det en Afbigt?

Momus.

Man har selv befalt,
 At jeg skal tale. Ogsaa det er galt?
 Der seer man — Best, jeg staer her, og adlyber

Hvad man har foreskrevet, saa afbryder
 Man mig i det, man selv har nødt mig til.
 Man veed nu, troer jeg, neppe, hvad man vil.

Preisler (kommer frem.)

(Til Momus.)

Man vil, at han gaaer bort, og aldrig mere
 Tillader sig at staae og persiflere.

(Til Tilsuerne.)

For den Forstyrrelse, han foretog
 Forleden, skulde han her, til Prolog,
 Afbede, hvad han gjorde sidst saa ilde,
 Og love, aldrig mere at forvilde,
 Ei gjøre Nogen Forsang i sin Dom,
 Ei føge at mislede Publicum.
 Jeg nu skal ydmygst bede, man tilgiver,
 At, uden bedre Held, han atter bliver
 Fremstillet her i Aften.

Momus.

Uden Held!

Spar Han sin Beden! brug den for sig selv.

Preisler.

Nok. Bagten strax skal bringe ham tilbage,
 Hvor han blev bragt i Torsdags Ætte Dage.

(Til Publicum.)

Endnu engang i dybest Ydmyghed
 Jeg beder, man tilgive!

(Til Folkene indenfor.)

Dækket ned!

Frem, gribet ham!

Tredie Optrin.

Gonden aabnes. Et Tempel.

Thalia. De Forrige.

Thalia.

Hvem grib? Hvem indspærre?

Herr Momus! — saadan Larm for denne Herre!
Vist ikke. Han er fri.

Momus.

Seer han, Patron!

Thalia ta'er mig selv i Protection.

Thalia.

Hvad andet? — Sikkert alle mine Venner,
Enhver, saavidt han dette Navn fortjener,
Er enig med mig, at det var en Skam,
At grib Momus, at indspærre ham.

Momus.

Seer han, Herr Preisler!

Thalia.

Ikke sandt, Kritiken,
Det er en Dame, lidt til Aars, lidt prikken,

Mangfoldig stræng, og oftest noget tor,
Hun er i saa Falb vistnok, som hun bør,
Endogsaa da, naar hun er yderst kræsen.
Men Dørhed — det er reentud ei mit Væsen.
Hun tids har maattet taalt det, ja leet med,
Maar jeg rev alle hendes Regler ned.
Thalia er Apollos muntre Datter;
Hun ynder ikkun Lethed, Spøg og Latter;
Dog er hin gamle Dame mig saa kjær,
At jeg er aldrig vel, hvor hun ei er.
Maar nu lidt for alvorlig hun begynder
At revse mine eller andres Synder,
Saa gjør Sieue Momus ved sin Narriskeb,
At tids jeg leer, hvor jeg blev ellers vred.
Han er lidt ondskabsfuld — det har sin Nytte;
Han jager efter Feil, gjør ofte Bytte;
Thi skadefro heel tids han drog dem frem,
Hvor Fru Critik ei selv formoded' dem.
Nu — for den Kloge er han ikke farlig;
Dg det er godt, om han gjør Daaren varlig.
Jeg beder for ham! Lad ham taales da!
Men — han er hæslig — Hm! Fru Critica
Har stundom pyntet paa ham før i Siden.
Her gjør han bedst i, at han bli'r ved Siden;
Net tids man knap gab seet ham her igjen.
For Fængsling altsaa er han fri. Gaa hen,

Støv, som han pleier, op, min Bommertjæger!
See — sov ved — ynk — og roes — og last den Næger,
Som Alt. — Bind godt Folks Vensteb, hvis han kan,
Hvis ei — — man leer dog kun ab en, som Han.

R e g e r e n .

Comedie i sem Optoge.

Nullum jam est dictum , quod non dictum sit prius,
Quare æqvum est vos cognoscere atque ignoscere,
Quæ veteres factitarunt , si faciunt novi.

Personerne:

Baron Volmar.

— Ludvig }
— philip } Volmar, hans Sønner.

Großen Julie Decan.

Stornfeldt, en anseelig Kjæbmand.

Godbert, en Kjæbmand.

Anine Godbert, hans Søster.

Trom von Gravenhaag.

Mad. Dirk, Huusholderste hos Julie.

Henrik, Ludvig Volmars Tjener.

En Matros.

En Tjener til Volmars.

Stornfeldts Tjener.

Første Optog.

(Julies Huus.)

Julie. Madam Dirk.

Mad. Dirk.

Nei! der kan ikke hjelpe noget af alt, hvad De vil sige mig, Froken! og jeg vil ikke høre det, og jeg vil ikke holde op at tale fornuftig til Dem; for De maa ikke reise, og De skal ikke reise. Det er rigtignok, at Østindiefarereren er alt lagt ud; og Folke har alt monstret, og har faaet Penge; og det er ikke saa langt henne paa Aaret, at jo Reisen kunde gaae ret godt; men der maae ikke blive nogen Reise af for Dem; ikke at tale om, at det er midt i Krigen mellem Hollenderne og Engelleenderne, og jeg veed ikke, hvem, hvor disse Kapere, som jeg hører, tager, og plyndrer, saa.....

Julie.

Men vilde hun dog kun høre mig!

Mad. Dirk.

Ligesom jeg ikke vidste Alt, hvad De vilbe sige mig, og som jeg ikke hundrede Gange havde maattet

høre det. Nei, nu maa De ogsaa høre mig og den
sunde Fornuft engang. Og jeg og den sunde For-
nuft siger Dem, at De skal ikke reise, og maa ikke
reise, og allermindst, bevare mig, i al Verden! til
det bitterlige Ostindien. Og vel er alt Deres Lei,
siden De saa har befalt det, gjort i Stand, og det
i saadan Stand, at De for den Sags Skyld gjerne
kunde reise, ja det kunde ikke være enten prægtigere,
eller i bedre Orden, om De endogsaa var en Brud,
som i denne Dag skulde udstyres fra en Moders
Huus, og overgives til den fornemste Mand i Lan-
det; ja smidst De kun! det er, som jeg siger, og
De har jo selv seet det. Men, hvad jeg vilde sige,
men jeg rører ikke en Finger til at pakke det mind-
ste ind, for der maae intet blive af Reisen.

Julie.

De forbyder mig det formeligt, og med al
Strænghed.

Mad. Dirk.

Ta spot De mig kun; men saa spotter De og-
saa den gode sunde Fornuft, der siger Dem det
samme som jeg. For, stig mig i al Verden, hvad
Fornuft er der i at reise fra Trankebar de mange
tusinde Mile over det store Hav herover, for strax
efter et Par Maaneder at tage den samme smukke
Vej tilbage igjen? —

Julie.

De veed jo Aarsagen, men.....

Mad. Dirk.

Jo en herlig Forklaring. Den salig Gouverneurs eeneste Datter, der alt er en Brud, der bringer sin tilkommende Mand artige Grunker, bliver sendt herover, for at øgte den gamle udlevede Agent Trom eller hans tree Tønder Guld. Hun kommer lykkelig og vel herover, og er ved Ankomsten saa lykkelig, ikke allene at finde den gode ørlige Agent i det sidste Landedraet, men De finder ham ydermere saa høflig, at han otte Dage efter Deres Ankomst, uden at gifte sig med Dem, dører, og efterlader Dem sin hele Formue. Dersom De endda var blevet gift med ham, saa kunde Sorgen over hans tidlige Afgang være saa stor og smertelig, at De ikke taalte at blive i Landet; men nu, da De ingen Sorg har, og er selv ene Herre over Deres Person og saadanne Midler, nu at gaae over til Ostindien igjen.....

Julie.

Har De ikke snart udtalt, Madame Dirk?

Mad. Dirk.

Nei vist har jeg ikke. Nu at gaae med disse Midler til Ostindien igjen, det er jo at bære Brænde til Skoven. Og saa den Indbildung, at en Pige, som har lidt Skillinger, aldrig kan vise sig, førend der er saa mange sultne Stakler, der er saa for-

liebte i Medgivten, at den arme Pige albrig kan vente at faae en Mand for sin egen Skyld, men udsættes for at løbe med som en Tilgivt til Medgivten, der bliver Hovedsagen, ikke saa? Men derovre i Indien er det nok anderledes, kan jeg troe! —

Julie.

Det kunde man have forsøgt.

Mad. Dirk.

Sa vist. For der kjender man Dem ikke, og veed ikke, hvor stor Medgivt De har. Men erindrer De da ikke, at De her slet ikke er utsat for den hele Farlighed, De taler om? De har jo aftalt det med Deres Formynder, saa ingen uden han og jeg veed noget om den salig Agents Testament, og alle Mennesker ansee Dem jo her for intet andet end en fattig Pige af hans Paarørende, som han har gaaet forbi i Testamentet. Ikke heller kan vi klage over, at vore Dørhengsler blive slidte itu af de mange Friere, som her overløbe os; naar vi undtage den unge Volmar.....

Julie.

Men De glemmer, at jeg i Ostindien forlod min gamle Moder, og min Søster, min kjære Unine?

Mad. Dirk.

Nu ja, men hun er jo ikke engang Deres Søster, skjondt De kalder hende saa; hende kan vi jo skrive til; hun lader sig vel ikke længe bede, inden

hun kommer ogsaa herover; den gode Pige maatte desuden betenke, at der er netop saalangt fra hende til Dem, som fra Dem til hende. Og Deres Mor der! Ja Herre Gud, naar man foerst har de 65 paa Bagen, saa maa man ikke forlange, at man skal reise fra Kjøbenhavn til Trankebar efter Folk. Men det, som her bier paa Dem, maa De ikke forlade, og jeg giver ikke mit Minde til, at De reiser.

Julie.

Nu saa giv Dem tilfreds, Mad. Dirk!

Mad. Dirk.

Nei! jeg gier mig ikke tilfreds, uden De lover mig, at De aldrig vil reise; og reise maae De ikke.

Julie.

Nu jeg vil ikke reise. Er De nu fornøjet? Jeg havde sagt Dem det loenge siden, dersom jeg havde kunnet komme til.

Mad. Dirk.

De vil ikke reise? De vil drille mig! De snakker mig efter Munden, for at faae mig til at tie, men jeg tier ikke, foerend jeg veed vist, det er Deres Alvor.

Julie.

Det er mit Alvor, mit ramme Alvor, jeg reiser ikke; i det mindste ikke denne Gang.

Mad. Dirk.

Det er Deres Alvor! min gode, min hjertens

Kjære smukke Frøken! Lad mig ret see paa Dem, om det ogsaa er Deres Alvor. Men nei; ikke denne Gang! saa vil De nok reise med næste Skib? Hvad? Ja eller nei!

Julie.

Nei, heller ikke med næste Skib, og formodentlig slet ikke.

Mad. Dirk.

Frøken, Frøken! Jeg er uden for mig selv af Glæde. Kunde jeg bare troe Dem! kunde jeg kun troe, at De virkelig blev her, og saa at — oh at —

Julie.

At?

Mad. Dirk.

At Bolmar var den, som holdt Dem tilbage her. Vidste De kun, hvor han elsker Dem, og hvor han fortjener at elskes af Dem. Sandt nok, han er kun Student, og Opsigt gjør han ikke, og meget rig lader han ikke, og fornem er han nok ikke; men han holder saa meget af Dem, Frøken. Men De er nu saa koldfældig mod ham, sjældt han er den eeneste, hvis Besøg De tager imod, saa nær, som Deres Formynders.....

Julie.

Kjære Mad. Dirk! hun er ogsaa ret forstørrelig snaksom.

Mad. Dirk.

Ja De lader nok, som De ikke vilde høre det, men jeg tænker som saa ved mig selv, naar jeg saadan seer Dem smidiske til min Snakken: Hun hører det maaſkee ikke saa ugjerne endda; og Frøkenen er en fornuftig Frøken; derfor kan hun heller ikke blive ret vred over at høre Snak, hvori der er god fund Fornuft. Ja hvad var det nu? Saa forleden Dag, det er nu nok en sex Uger siden, saa kommer han her, medens De var henne hos Deres Formynder; og saa gik han der ind i Deres Kabinet, og saa laae der den Lok, som De havde klippet af Deres Haar, da De fandt det for langt; om han kjendte den, det var nu intet Spørgsmaal; men saa tog han den Smule Haarlok og kyste den, og strøg den, og kyste den igjen, og svobte den ind, og lukkede Papiret op igjen, og kyste den igjen, og snakkede med den, som det kunde være Dem selv; og jeg var kommen ind i det samme, og stod, og saae paa ham, og han blev mig dog ikke vær; og da jeg saa talte til ham, saa blev han saa gloende rød, og stak Løkken og Papiret til sig, og snakkede saadan noget forvirret Dsi. — O men nu har vi Dem her, og beholde Dem; vi har Dem, for han har Dem jo ogsaa. O, jeg maae ind, og lade alle de Kufferter og Kasser bringe op paa Loftet, eller hjem til Snedkeren og op paa Børsen igjen. — Men der har vi ham.

Andet Opchin.

Ludvig Bolmar. De Forrige.

Mad. Dirk.

Vi beholde hende her, Hr. Bolmar! vi beholde vores Frøken. Hun reiser ikke til Trankebar; Glæd Dem, Hr. Bolmar! Hun reiser ikke. Jeg skal ikke pakke hendes Toi ind. Jeg skal tvertimod hen, at skaffe alle de Kufferter og Kister, vi har samlet paa, afveien op paa Loftet, og hen paa Børsen, hvor de kom fra.

Tredie Opchin.

Julie. Ludvig.

Julie.

De seer, Kjæreste Ludvig, min Beslutning blev til Alvor. Jeg reiser ikke, som jeg havde fastsat. Paa Deres Forestilling forandrede jeg mit Forsæt. Dog, De ved det jo. Denne gode snaksomme Kone har jeg ret haft min Fortred med, blot for at komme til at sige hende, at der intet blev af min Reise. Hun elsker mig, og hun gik næsten fra sin Forstand, da jeg fik hende til at begribe, at jeg blev her.

Ludvig.

Og jeg Julie! jeg som aldrig noget Dieblik kaldte det Lovte i Twivl. De gav mig om at blive;

hvorledes er det med min Forstand, nu, da jeg seer
at De opfylber det? da jeg seer, at De gjør mig til
den lykkeligste Mand under Solen!

Julie.

Det vil min Ludvig blive, naar han vedligeholder den Tænkemaade, han hidtil har viist mig.
Ogsaa jeg vil blive lykkelig ved den Tanke, som Erfaringen skal bekræfte, at jeg bidrager til at gjøre ham lykkelig. Dog Ludvig! jeg gjentager det, jeg troer, den tyvende Gang; sører min Ludvig den Standhaftighed i sin Godhed for mig, at det er umuligt, at det nogensinde kunde falde ham ind: en anden Kone, en mere rig, en mere smuk, en mere yndig, vittig, en mere fornem Kone, havde gjort dig lykkeligere? — Ludvig! endnu denne eene Gang, endnu i Dag er det Tid, men.....

Ludvig.

Julie! Julie! kan Du endnu gjøre mig dette Spørgsmaal? O Julie, den Lidenkab, Skønhed og Ynde optænde, er ofte ikke engang saa varig, som Skønheden og Yndet selv. Men den Kjærlighed, et sjønnende Hjerte hentives til ved Forstand og Øyder, er ligesaa varig, som disse Fortrin. — Jeg kjender min Julie.

Julie.

Og hvor længe, og hvor noie?

Ludvig.

Bel kun faa Uger, men noie, faa noie, som om jeg havde kjendt hende fra Buggen. Hendes Sjæl er ikke af dem, der behøve lang Tid for at kjendes. Saa agtsom, som en Mand, hvis hele Lyksalighed beroer derpaa, har jeg speidet den i alle dens Uttringer, i Selskaber og hjemme, hvor hun viiste sig for alles Mine, og hvor hun troede sig ubemærket; og stedse fandt jeg hende den samme, den ødle, den rene.....

Julie.

Kan da en Kone uden Rigdom, uden Byrd, med ingen flere Lykkens eller Naturens Gaver, end de, De kjender hos mig, gjøre Dem lykkelig?

Ludvig.

Kunde jeg kun bære min Lykke, og til mit sidste Døeblik er jeg den lykkeligste paa Jorden, naar Julie er min.

Julie.

Hun er Din. Min Formynders Bifald har Du. Nu! en Formynder for en Pige, som mig har da heller ikke Aarsag til mange Betænkeligheder. Du har ingen Paarørende, hvis Minde Du behøver. Intet hindrer da Din Julies Lykke.

Ludvig.

Din Ludvigs. Her er Kongebrevet.

Julie.

Vi undgaae alle de Omstændigheder, som Stand og Rigdom skal, siger man, gjøre fornødne ved et Bryllup. Dette er vor Forlovelse, og Brylluppet uden Ceremonier i Aften.

Ludvig.

Efter Aftale henter jeg min Brud Kl. 4. Et Par Venner har jeg alt bedet vente os til den Tid i Lyngby.

Julie.

Og saa i Morgen ud til min Ludvigs lille Gaard, mit nye Hjem; ikke saa? Men det er sandt; min Formynder Stornfeldt er den ene af de Venner, der vente os. Du har talst om en Hr. Godbert, som Din beste Ven. Bliver han ikke den Anden?

Ludvig.

Jeg haaber det. Han har været paa Landet, og kom først hjem i Aftes. Jeg har skrevet ham en Seddel til, og venter ham til Middag.

Julie (forlegen.)

Men det er sandt; det var vor Forlovelse, sagde jeg; efter gammel Skik og Brug skal vi jo alt-saa verle Ringe. Jeg seer, Du har een der. Skal vi bytte?

Ludvig.

En Ringverbling! En Ceremonie! Julie, besøves den mellem os? Lad dem verle Ringe, som

ikke har Hjerter at give hinanden. Desuden er dette ingen kostbar Jaords-Ring.

Julie.

Den er simpelere end min, men jeg bytter.

Ludvig.

Julie! denne Ring.....

Julie.

Ta saa! en Haarfletning! en Sentimentsring!
som ikke maa, ikke kan overlades mig; og om jeg
nu spurgte, for hvis Skyld den.....

Ludvig.

Julie! den Tid, havde Du ikke givet mig Din
Haand, da vovede jeg ikke endnu at haabe denne Dag.

Julie.

Men skulde jeg ikke kjende disse Haar? (hastig.)
Ludvig! Ikke sandt! Du har ikke havt den Ring
over 6 Uger.

Ludvig.

Julie! jo Du kjender dem; de har tilhørt den
ædelste, den elskværdigste Pige.....

Julie.

I Dine Dine; dog nok, naar hun er det i
Dine. Nei Ludvig! den Ring vil jeg ikke beroeve
Dig. Men tag i det mindste imod min!

(sætter ham en kostbar Ring paa Fingeren.)

Ludvig.

Men en saadan Ring! fyrstelig Kostbarhed i
Dine Omstændigheder!

Julie.

Bare Deconomie! Jeg havde denne, og vilde
ikke give Penge ud for en simplere.

Ludvig.

Du spørger. Men denne Ring er allerede For-
mue, en betydelig Formue; og Julie.....

Julie

(med et alvorlig og noget forlegen.)

Ludvig! jeg har noget at bekjende for Dig. El-
skerinden kan prøve sin Elsker; men i det Sieblik
hun skal blive hans Kone, maa hun ikke have nogen
Hemmelighed mere for ham, hvor uskyldig den end
er. Jeg har ikke kunnet komme ud med det. Ved
denne Ring vilde jeg forberede.....

Ludvig.

— — Og denne Hemmelighed?

Julie.

Man har fortalt Dig, at min Farer var død
fra mig i fattige Omstændigheder, og at jeg var
kommen herover fra Ostindien i det Haab at finde
Understøttelse hos den rige Agent Trom, der var af
min Familie; og at han fort derpaa døde, uden at
efterlade mig noget.

Ludvig.

Saa har man sagt mig.

Julie.

Man har sagt Dig en Usandhed. Min Fader
gik i sin Ungdom i hollandske Tjeneste. Ved adskillige lykkelige Expeditioner erhvervede han sig en betydelig Formue, og blev til sidst Gouverneur i Indien. Paa sine gamle Dage længtes han efter sit Fædreland; men da han frygtede for det kolde Clima, besluttede han i det mindste at flytte til danske Eiendomme. Han døde i Trankebar. Agent Trom var hans beste Ven. Han havde engang i en Opstand af de Sorte reddet min Faders Liv. Da Agenten for sin Helbreds Skyld maatte forlade Ostindien, var jeg i mit tolvte Aar. Han havde altid holdt af mig. Min Fader lovede Trom, jeg skulde blive hans Kone; og paa sin Dødsseng tog han det Lovte af mig, jeg skulde opfylde hans Ord.

Ludvig.

De er Agent Troms Enke?

Julie.

Jeg blev ikke hans Kone. Den Svaghed, der havde nødt ham til at forlade Ostindien, var ulæggelig. Den tærede ham hen i hans bedste Aar. Jeg fandt ham paa Gravens Bredde. Han døde strax efter min Ankomst, og indsatte mig til sin eeneste

Arving, hvor meget jeg end end frabab mig det, da han havde en Broder.

Ludvig.

Og Stornfeldt har sagt mig.....

Julie.

Hvad jeg har bedet ham sige til Dem og til Alle. Havde man kjendt min Forsatning, vidste jeg, den rige Østindianerindes Midler havde havt saa mange Friere, at hun selv slet ingen havde faaet. Min Medgivt var bleven mig en Rival, som jeg ikke kunde have veiet op imod. Jeg vilde prove, om jeg ikke kunde blive elsket for min egen Skyld. Min List maa have været uskyldig, thi Himlen har velsignet den. Den fattige Pige vandt Ludvigs Hjerte. Hun blev hans; og nu, han engang har hende, kommer han vel til at tage hendes Formue med, enten han vil eller ikke.

Ludvig (for sig selv.)

Ogsaa hendes Fattigdom foregiven! — To Op-digtelser, ogsaa eens! —

Julie.

Saa tankefuld, Ludvig! fornærmer dette Bedrag Dig? Om der var nu lidt Forsængelighed, lidt Egen-nytte deri, var de dog neppe uædle. Du tilgiver mig det dog?

Ludvig (alvorlig.)

Julie! De har spurgt mig, om jeg troede at

kunde blive lykkelig, og blive bestandig lykkelig med en Pige uden Formue og Byrd. Maa nu jeg ikke gjøre Dem samme Spørgsmaal? Skulde den Lid ikke kunne komme, da De angrede, at have henkastet Dem med Deres Formue, med Deres Fødsel, med alle Deres Fordringer paa et anseeligt Parti til et Menneske som mig, naar De hos Manden opdager Ufuldkommenheder, som De hos Elsteren ikke kan, eller ikke vil see? Julie! De er for ødel til, at De skulde lade mig det høre; men naar jeg saae Dem græmmes, naar jeg saae min Julie ikke være lykkelig, og det, fordi hun var min! —

Julie.

Saa alvorlig, Ludvig! og De! — Er Julie for nogle usle Penges Skyld en anden, end hun for faa Sieblikke siden var?

Ludvig.

Hun er evig den samme; men.....

Julie.

Nu Ludvig! saa vil hun aldrig kunne blive ulykkelig, fordi hun er Din. O erindre, hvad Du sagde for om Dig selv! Og troer Du, hun elster Dig mindre? —

Ludvig.

Julie! jeg har ogsaa en Bekjendelse at gjøre.

Julie.

Spar den, Ludvig! min Formynder har hvidstet

mig hele Hemmeligheden til (med sin forrige Munterhed.)
 Din Gaard paa Landet ligger lidt langt herfra; det
 var en lille Opdigtsel, som slap Dig ud af Mun-
 den, og som Du siden har undseet Dig ved at til-
 bagekalde. Din hele Rigdom er Din Flid og Dine
 Talenter; ved dem, haabede Du, at ville forsørge
 mig; og tro mig, Ludvig, Din Julie vilde ligefaa
 glad have deelt Dine tarvelige Kaar med Dig, som
 hun haaber, Du vil dele mere glimrende med hende.

Ludvig.

Men om.....

Julie.

Om der nu var en fattig Familie, hvis Under-
 stottelse min Ludvig hidtil havde været; desbedre!
 hvilken Glæde for Julie, at hun bringer ham Mid-
 ler til at gjøre dens Kaar endnu blidere. Det er
 hende tusinde Gange kjærere, end om han bragte hen-
 de ind til en heel stiv Flok adelstolte Ahner, hvoraf
 ikke een fortjente at være den første af en ørlig Bon-
 destamme.

Ludvig (for sig selv.)

O Gud! (høit.) Hør mig Julie!

Julie.

Min Ludvig, jeg vil intet høre. Jeg kjender,
 jeg beundrer Dit Hjerte. For den fattige Julie dulg-
 te Du det, at hun ikke skulde nængstes for den til-
 kommende Forening; den rige Julie troer Du at

skylde Negnskab. Ludvig! var det muligt, jeg skulde elſe Dig høiere.

Fjerde Optrin.

De Forrige. Mad. Dirk.

Mad. Dirk.

Jeg veed nok, han kommer til Uleilighed, men jeg har ikke funnet holde ham tilbage. Han kommer, han er her alt igjen.

Julie.

Hvem igien?

Mad. Dirk.

Hvem anden end den hollandske Caper, salig Agentens tappre Hr. Broder, Capitain Trom, som var her saa vel i Gaar?

Julie.

Min Ludvig maa vide, hvis Besøgelse det er, hans Julie modtager. Agent Trom havde en Broder, der ejer betydelige Midler, men hvis Forstand det ikke er saa rigtigt med. Denne sit ved Krigens Udbrud mellem Somagterne en umodstaelig Lyft til at være Helt. Han har ved sine Penge drevet det til at være Capitain paa en hollandsk Caper. For et Par Maaneder siden tiltraadte han Heltebanen, og i Gaar er han med sit Fartoi kommet her paa Rheden. Han er Din Rival, Ludvig! han

var her alt i Gaar, og nu er han her igjen, formodentlig for at fuldføre Beretningen om sine Be-drifter.

Ludvig.

God Taalmodighed! Jeg benytter Tiden, for ogsaa at besørge Adskilligt, til i Eftermiddag. Men endnu har jeg ikke sagt min Julie, hvor jeg boer. Skulde Du have noget imidlertid at befale Din Ludvig, saa er hans Hotel strax omme i næste Gade paa høire Haand i den store graa Gaard. Der kunde dog i Dag maaßke træffe noget at melde mig.

Julie.

Klokken fire sees vi: Farvel saalænge min Ludvig. Jeg maa modtage den kjære Capitain Trom for dog ret alvorlig at afvise ham; og saa til Toilettet. Bryllupsdagen maae det dog have lidt Tid.

Ludvig.

Og om jeg nu forstyrrede, eller i det mindste forkortede det lidt? Jeg har saameget at sige min Julie, og.....

Julie.

Nu! Fra Kjøbenhavn til Lyngby lader der sig ogsaa sige en Deel. Men jeg hører Helten. Lev vel til Klokken fire.

Ludvig.

Lev vel! Lev vel, dyrebare Julie!

Femte Optra.

Julie. Capitain Trom.

Trom.

God Morgen, underdanigste Ejener. Hvorledes gaaer det, min smukke Svigerinde! Har Du tænkt noget paa det Forstag, jeg hviskede til Dig i Aftes om? Ja! Du syntes den Gang vel ikke synderlig om det, som det lod; men det lod ogsaa kun saa. Du maae vide Dit eget Vel, smukke Svigerinde og naar Du ikke vil passe det selv, saa maae man foruge for Dig. Hvordan er det? Har Du fattet en fornuftig Beslutning?

Julie.

Jeg har fattet den, og sagt Dem den.

Trom.

Og den er?

Julie.

Den samme, jeg sagde Dem i Gaar: jeg er Dem forbunden for Deres Tilbud, men frabeder mig at tage derimod.

Trom.

Sniksnak min smukke Svigerinde! lutter Sniksnak. For tusend Kartescher! intet andet. Men Capitain Trom og jeg stryger heller ikke saa let. Vi bombarderer lidt bedre først. Du maae bruge Rais-

son, min smukke Svigerinde! Hvad har Du paa mig at sige?

Julie.

Slet intet; men —

Trom.

Er jeg ikke en Broder af salig Agent Trom, som Du var født til at giftes med? Har jeg ikke, baade efter Naturens Ret og Landretten, og Sogretten, og al mulig Ret, Fordring paa at indtræde i alle hans Rettigheder? Er jeg en Karl at staae Brag paa? Er jeg ikke riig? Er jeg ikke saa smuk en Karl, som en kan være? Er jeg ikke Capitain i de Herrer Generalstaters Tjeneste?

Julie.

Jeg indvender intet imod alt dette, men jeg seer ikke, hvorvidt det kan forbinde mig til at blive Deres Kone.

Trom.

Ikke det? Du kjender kun lidt til de Herrer Generalstater. Seer Du, min smukke Svigerinde! Holland, det er det herligste, det lykkeligste Land af Verden. Det er ikke som andensteds i Verden, at man har kun een Konge. De Herrer Hochmogende Generalstater, de ere hver for sig det samme, som en Konge; naar man altsaa har den Ere, at staae i de Herrer Hochmogende Generalstaters Tjeneste,

saa er det samme som at tjene paa engang 20 Gange saa mange Konger, som der er i hele Europa. Dem tjener jeg, som Capitain. Saadan en Mand er jeg.

Julie.

Men om ogsaa samtlige Generalstaterne aller-naadigst havde befalet mig at være Deres Kone, saa troer jeg ikke, det forbandt mig.

Trom.

Det vilde vi vise Dig, min Putte! Jeg vil ogsaa kun sige Dig, at en saadan Frier voxer ikke paa hvert et Træ her i Landet. Nu! seer Du, jeg er riig, saa kan man i Holland blive til, hvad det skal være. Maar jeg er kjed af at vise min Tapperhed til den hollandiske Stats Bedste mod dens Fiender; hvem veed, om jeg ikke driver det til at sætte mig paa mine Laurber, og blive selv en Generalstat. Da er Du min Generalstaterke, og see, om nogen Dronning siger Kis til Din Kat! Det kan jeg gjøre Dig til; saadan en Mand er jeg.

Julie.

Jeg er Dem forbunden, men jeg er ikke ørgjørrig.

Trom.

Øg har Du Forresten tænkt paa, hvem Din Frier er, smukke Svigerinde! Du har dog vel læst om mig i Aviserne i den Tid, jeg har været borte?

Dog de Slyngler af Avisskrivere udelade ofte det vigtigste, de burde melde. Har der intet staet om Søebataillen ved Utrecht, hvor Capitain Trom og jeg med vor ene Cutter slog fem engelske Dragsmænd, skjod to af dem i Grund, og bragte de tre andre op.

Julie.

Nei, Hr. Capitain; og jeg seer ikke, at det forbandt mig til at være Deres Kone.

Trom.

De Flegler af Avisskrivere! Saa har der vel heller intet staet om min Attaque paa Algier? Der kom jeg med min Cutter for at convoyere to hollandske Chinasarere gjennem Strædet. Wips! saa omringes vi af sex algierske Corsarer. Tre lagde os an ved Styrbords Siden og tre ved Bagbords Siden, vi gjør klart Skib, og fyrer, men de Tyrker, de var, som Satan var i dem, de entrede os. Nu blev der et Blodbad, kan Du troe. Men Capitain Trom og jeg vidste, hvad vi havde at gjøre; vi hug om os, saa det havde god Skik; men de alcoranske Hunde var for mange. Vi Hollændere gjør Aftale mellem os, og midt i Battallien springer vi efter et Signal over Borde allesammen. Jeg var den sidste, og med det samme jeg sprang ud, smed jeg en Lunte ind i Krudkammeret. I Nielblikket, huy, saa sprang Cutteren i Lusten med alle Tyrkerne.

Julie.

Og Capitain Trom med alle hans Hollændere
druknede!

Trom.

Hvor kan Du være saa eensoldig? her er jeg
jo heel og holden. Nei, men vi svommede omborde
paa Algiernes Schebekker, hvor der ikke var en Kjæst
tilbage, og heisede hollandsk Flag, og sjæld Victoria,
og satte ind til Algier. Der var nu al deres St-
magt i vores Hænder; vi blokkerede Havnene, og true-
de at bombardere Byen, dersom den ikke capitulerede.
Der skulde Du see Deyen og Beyen, og Paschaen,
og Hasnaschi, og Capischi Patschi, og Fanden veed,
hvad de hedder; de lod heise det hvide Flag, og kom
ud til os, og bad om godt Veir. Hvad skulde jeg
gjøre; mine Chinafarere skulde jeg convoyere. Jeg
maatte gjøre det fort og godt. Jeg lod mig betale
halvtredindstyve Millioner Piastre, for at hæve Blo-
kaden, og desuden saa maatte Deyen udlevere mig
for min Person den fornemste Sultaninde af hans
Serail i Villighed. Nu convoyerte jeg med en af
Schebekkerne mine Chinafarere til Cap, og saa gik
jeg til Holland igjen med mine 50 Millioner Pia-
stre, og min Sultaninde; jeg afleverede Pengene til
Generalstaterne; som dersor ophoede mig i General-
stats-Adelen med Tilmavn van Gravenhaag: Jeg sit-

mig en Cutter isteden for den gamle, og — nu er jeg her.

Julie.

Det er forstrekkelige Bedrivter i otte Uger.
Avisskriven har nok ikke faae denne Esterretning
fra Strædet endnu.

Trom.

Det kan være. De vil da nok faae den. Ja,
Du smiler, som om Du ikke troede, det var sandt,
jeg fortæller Dig. I midlertid har jeg Sultaninden
med mig her paa min Cutter; hun er naturligviis
min Slavinde. Jeg har bragt hende med, for at
gjøre hende til Din, om Du vil modtage Forærin-
gen. Hun er omborde paa mit Fartøj endnu, men
Du kan troe, smukke Svigerinde, at hun er værd
at see paa. Maar man ikke havde seet Dig, saa
skulde man troe, det var den smukkeste Pige, der var
til i Verden, saa net og saa smækker, og — men
Skade er det, hun kan ikke snakke andet end Tyrkise,
det arme Barn. Modtager Du hende, som min yd-
myge Foræring?

Julie.

Besoße Dem Deres Sultaninde, Belønningen
for Deres uhorte Heltedaad! Nei.

Trom.

Ja! Du kan foragte hende, saa meget Du vil;

men enten Du modtager hende, eller ei, saa skal Du dog ikke undgaae at modtage mig.

Julie.

Jeg kan med et Ord tilintetgiøre al Deres Paa-stand Hr. Capitain.

Trom.

Dg det er? —

Julie.

Jeg tilhører fra i Dag en Unden.

Trom.

Du vil drille mig. Hvilken Unden har den Uforstommenhed, at anholde om Dig, saalønge jeg, Capitain Trom von Gravenhaag, Agent Troms Broder, Arving, om ikke til hans Midler, saa dog til hans Rettigheder, ikke har givet Slip paa Dig. Hvem er han? Ham gad jeg seet. Den Karl maa jeg i det mindste prove en Dyst med.

Julie.

Ludvig Volmar, Hr. Capitain.

Trom.

Hvor finder jeg den Karl, ah jeg brænder af Længsel efter at faae brækket Halsen paa ham.

Sjette Optrin.

Mad. Dirk. De Forrige.

Mad. Dirk (sagte til Julie.)

Capitain Trom har bragt to Matroser med sig fra sit Skib. Den ene af dem spurgte mig, om ikke hans Capitain havde foreslaet Dem, at overlevere Dem et ungt Fruentimmer, som er omborde paa Skibet, og som, han siger, er saa smuk, og saa bedrovet, og græder saa meget; og da det gjorde mig saa ondt for den Stakket, saa gik jeg ind for at spørge Dem.

Julie.

Jeg bestyrtses. Jo vist har han tilbudet mig at bringe mig et Fruentimmer, som han kalder Sultaninde. Hvem er hun?

Mad. Dirk.

Ta det veed jeg ikke; men han flyede mig denne Seddel, som jeg skulde levere Dem, om saa var.

Julie (lester at have læst.)

O Madam Dirk! jo vist modtager jeg hende. Det er — gaae Madam Dirk. O den velsignede Trom! gaae; lad mig tale med ham.

Syvende Optrin.

Trom. Julie.

Trom.

Nu, min smukke Svigerinde behandler mig paa en artig Maade. Et heelt Qvarter der smaaasnake med Mad. Dirk, som om jeg ikke var i Stuen! Saaledes skulde en af Generalstaterne have begegnet mig! Men af Dig kan Hercules selv taale Alt. Du er den Dalila, som lærer ham at spinde.

Julie.

De talte om et Fruentimmer, som De havde omborde paa Deres Skib, Hr. Capitain. De tilbød mig hende. Ved et Diebliks Eftertanke skammer jeg mig over, at jeg ikke af Medlidenhed over denne Ulykkelige strax imodtog Deres Tilbud. Vilde De igjentage det?

Trom.

Capitain Trom van Gravenhaag, og jeg, er ikke af de Folk, der gaae fra deres Ord. Ja vist, min fangne Sultaninde er Din Slavinde, men paa Vilkaar —

Julie.

At jeg betaler dem en Lösepenge for hende, som for en fangen Sultaninde? ikke saa?

Trom.

Krigerens fornemste Dyb er Edelmodighed. Ikke

engang de Herrer Generalstater eller nogen Konge, Keiser, eller Pascha var i Stand til at betale mig Løse pengene for hende. Det kan allene Du, og det med et Ord, et lille bitte Ord.

Julie.

Der er eet Ord, Hr. Capitain, som De veeb, De aldrig faae af mig. Andre Ord kan De faae nok af.

Trom.

Fa vist, en heel Tale om denne Hr. Bolmar maaſſee? Men det Ord, jeg vil have, det er: naar jeg spørger Dig, Du smukke Halstarrige, om Du vil elſſe mig, og være min Kone, da et Ja.

Julie.

Under den Betingelse kan jeg ikke løſe Sultaninden, og dog vilde jeg usigelig gjerne modtage hende. Min halve, min heele Formue, om De fordrer det, vilde jeg give, naar hun ikke ſkulde være at faae for ringere Priis. Men for Resten maae De betænke Hr. Capitain, at hun kan være Deres Fange, men ikke her Deres Slavinde. De kan ikke undſlaae Dem for at lade hende udloſe.

Trom (for sig ſelv)

For en Uſæd, hun lader, ſom hun er meget forhippet paa Løſen. En 8 Dages Tid kan jeg jo ſagtens lade hende være her hos hende. Og naar denne faa førſt er min Kone, faa — — — (heit:)

Mit Skib fører Generalstaternes Flag og Bimpel,
 og jeg vilde nok see paa den, som torde vove at true
 mig hende fra. Men Du kan det, som ingen an-
 den Magt kan. Ikke heller vil vi forgaloppere os.
 Om Du ogsaa ikke beslutter strax at sige mig det
 lille sode omtalte Ord, saa skal Du faae Din Sul-
 taninde, naar Du vil kun indgaae een Betingelse.

Julie.

Og det er?

Trom.

Den Springsyr, Du talte om; giv ham Afsked!

Julie.

Deres Udtrykke ere meget fornærmende, min
 Herre; og hvorfor give ham Afsked!

Trom.

Kun for et Par Dage, til jeg kan faae ham
 opsoegt, og brækket Halsen paa ham.

Julie.

Et ødelt Forsæt!

Trom.

Hvis ikke, saa sværger jeg ved Generalstater-
 nes Flag, jeg gaaer strax om Bord, og heiser Seil,
 og seiler af med min Sultaninde; men kommer li-
 gefuld igien, og gjør Dig til min Kone.

Julie.

De sagde, Hr. Capitain, at De erkendte Edels-
 modighed for Krigerens fornemste Dyd. Er det

ædelmodigt at beholde dette Fruentimmer, ganske vist mod hendes Billie, og ganske vist trosteslost? Er det ædelmodigt, at ville true mig til at være troelos mod min Brudgom? Og naar jeg nu siger Dem, at denne Dag var bestemt til min Bryllupsdag.

Trom.

De Dyvel! Din Bryllupsdag. Sa vist er jeg ædelmodig. Men, seer Du, noget for noget! Her bier jeg ikke længe, kun en 8 Dage, saa Falder Gren og Sejeren mig igjen til de blodige Bølger. Det er Helstens Pligt at redde den uskyldige Værgeløse. Og for Fanden! er Du ikke baade uskyldig og værgeløs, og er det ikke min Heltepligt, at redde Dig fra den Halunk, som har besnæret Dig i sine Strikker, og knække Halsen paa ham?

Julie.

Hr. Capitain! De fører saadant Sprog, at det bliver min Pligt at gaae fra Dem, siden jeg nok seer, De ikke vil gaae. Hvis De endnu tillader Dem saadanne Udtryk.....

Trom.

Maa! Maa! Vi Soemænd ere ikke vante til at veje vore Ord, som visse andre; fort sagt, vil Du have min Sultaninde, saa ikke allene i Dag intet Bryllup, men ikke engang see den Herr Frier; Ikke hans God inden Din Dørtærskel. Jeg skal imidlertid vel vide at faae ham sat.

Julie.

Teg beder Dem indstændig, Hr. Capitain:
 Brug lidt Forstand, og nogen Godhed. Teg nægter
 Dem det ikke, det er mig yderst vigtigt, at modtage
 Deres Sultaninde, men Vilkaaret — —

Trom (for sig selv)

Hun giver Kjeb. Hun slaaer Retraitte,
 Triumph! Trom van Gravenhaag! Nu Julie, min
 Sultaninde er Din. Teg forstaar Dig. Men
 Vilkaaret bliver, at Hr. Brudgommen faaer for det
 første for i Dag sin Ufseend, og at jeg bliver ikke
 ganske uden Haab om, at Sultanindens Herre
 modtages som Din Slave.

Julie.

Teg smigrer Dem ikke med noget Haab. Men
 skulde De ikke være at overtale til at afstaae fra
 den urimelige Paastand om, at vise min Brudgom
 Døren, og dog lade mig faae Deres kjære Fange?

Trom.

Teg forstaar Dig, jeg forstaar Dig. Sul-
 taninden er Din. Hurra, jeg er ogsaa Din. Inden
 8 Dage er Du Capitain Trom van Gravenhaags
 Gemalinde. Saa sætter jeg af til Holland, nedlæg-
 ger det Sværd, som har gjort mig til den Helt,
 der er en saadan Brud værdig, og sætter mig hen
 i Ro mellem Generalstaterne med min Gemalinde
 ved min Side.

Julie.

Virkelig, De lover Dem alt for meget Hr. Captain.

Trom.

Laab mig sørge for Opfyldelsen. Hr. Brudgommen har vi for det første kylet over Bord. Resten falder af sig selv. Nu sender jeg en Slippe om Bord efter Sultaninden, jeg kommer med hende til Spisetid, for jeg spiser til Middag hos min smukke Svigerinde, som snart skal komme nærmere i mit Forvandtskab. (for sig selv:) For en Sikkerheds Skyld vil jeg dog lade et Par Mand af mine Folk blive herved Doren, for at holde somme Folk af Vejen, om de skulle indfinde sig. (voit.) Jeg skal nu hen paa Børsen; inden en Time er jeg her igjen. Farvel min smukke Tilkommende.

Ottende Oprin.

Julie.

Det er Anine. Det er Anine. Ved hvilket Mirakel har jeg hende her igjen! hun i denne gale Mands Bold? Men det er hendes egen kjære Haand, en Seddel fra hende selv. Jeg maae see endnu engang, hvad hun skriver.

(læser :)

"De besynderligste Omstændigheder have bragt en ulykkelig Pige fra Danmark til Ostindien, og

derfra igjen i en affindig Hollandst Capers Bold til Danmark. Han har sagt, at han har bestemt mig, som hans Slavinde, til Foræring for en Dame, som han tilbeder. Ubekjendte Fremmede! hvem De er, om De end aldrig vilde tage imod en Gave af Capitain Gravenhaags Haand, saa imodtage De dog mig. Han troer mig en tyrkisk Slavinde; men jeg er en ulykkelig forladt danske Pige."

Anine."

Det er hende, det er hende. O hvor længes jeg efter at see Dig, min Ungdoms Fjæreste uskattearlige Veninde igjen, i hvis Barm jeg kunde nedlægge endog den mindste Tanke, jeg havde i min Sjæl. — Men min Ludvig! jeg skal opsette vor Forbindelse, a不留 ham i det Sieblik, han skulde blive min! Vil han ikke — — ? O Ludvig er ødel; han elsker sine Venner. Jeg skal skrive ham til, at jeg har kun dette Middel til at frølse min Anine. Han skal komme i Morgen, skal see hende, skal tilgive mig. Men jeg maa strax jo før jo heller underrette ham.

Andet Optog.

(Bolmars Huus)

Første Optin.

Ludvig Bolmar. Henrik.

Ludvig.

Har han været hos Sadelmageren? Er Vognen
færdig?

Henrik.

Herren behøver kun, at lade Jørgen og mig
trække de nye Liberier paa, og føre de nye Heste med
det solvbesslagne Seletoi hen til ham, saa vil vi
inden et halvt Quarter faae hele Gaden til at troe,
at Zippo Saib eller Stormogul har sendt en Gesandt
herover, som Herren giver sin Tiltrædelses Audiens;
for der er ingen af de europæiske Ministre, der kan
komme ansettendes i saa stadselig en Equipage.

Ludvig.

Klokken tre Quarter til Fire maae der være
forspændt, og saa kjører J hen til Agent Troms,
der henne om Hjørnet.

Henrik.

Agent Troms! han er jo død. Den smukke
Ostindianerinde, vil Herren nok sige!

Ludvig.

Hvad for en Østindianerinde taler han om?
Kjender han — — ?

Senrik.

O Herren maae ikke troe, De er den eeneste,
der har Æpmærksomhed for hende? Hele Byen har
jo paa nogen Tid ikke Mine for andet. Det værste
er, at man maae saa bestandig see forgjæves efter
hende, ligesom man heller ikke kan udspionere, hvem
hun er; for at saadan en Pige var kommen her fra
Østindien, hvor Skønhed skal være saa rar, for at
leve her af Agentens Barmhertighed, det kan man
ligesaalidt begribe, som at man, sjældt hun blev
forbigaet i hans Testament, dog her skulde være
ufkjønsmøn nok til at lade hende tage bort igjen.
Teg gratulerer Herren.

Ludvig.

Saa!

Senrik.

So nu seer jeg dog, Herren er ikke meer af
Stok og Steen, end andre Mennesker; og nu skal
jeg ikke mere have den Ærgrelse, at høre Deres gode
Venner altid kalde Dem St. Ludvig.

Ludvig.

Hvad vil det sige?

Henrik.

Det er let at forstaae, Herre! men Herren har villet bie til han kunde vise, han havde Smag.

Ludvig.

Hun har altsaa den Lykke at behage Hr. Henrik? Han finder det altsaa ikke urimeligt, at hun bliver min Kone?

Henrik (yderst beskyrtet.)

Deres Kone, Herre! — Deres Kone!

Ludvig (for sig selv.)

Saa forstod jeg ham dog før? — Wsel! han har sin Afskeed.

Henrik.

For Guds Skyld, Herre! Jeg tænkte ikke at fornærme Dem. Jeg finder alting rimeligt. Jeg gratulerer til Alleting. Men hvad vil Herrens Fader sige til dette Giftermaal?

Ludvig.

Bort fra mine Dine!

Henrik.

Det er netop det, jeg frygter, han vil sige. Men hvor kan Herren jage mig bort for det uskyldige Ord? Der er Hr. Godbert. Kjære Hr. Godbert! bed for mig. Herren er bleven vred paa mig for et eeneste uskyldigt Ord.

Ludvig.

Bort! siger jeg. (Henrik gaaer.)

Andet Oprin.

Godbert. Ludvig.

Godbert.

Saa vred, Ludvig! hvad er der paa Færde?

Ludvig.

Intet, Godbert! intet, som jeg mere gider nævnt,
eller tænkt paa i Dag. Men Du bier længe?

Godbert.

Du maa undskylde mig. Glæd Dig med mig,
kjære Ludvig. Du veed, at jeg i mange Aar har
værret bekymret for at faae noget at vide om min
Søster, Anine, som jeg ikke har seet, siden hun var
ganske liden, og som min Broder, strax efter at
vor Faders Huus havde falleret, tog over med sig til
Østindien. Du mindes hende dog?

Ludvig.

Min Broder Philips lille Kone? den nydelseige
lille Anine, Din kjøreste Søster! jo vist — Nu!
har Du Efterretning? — —

Godbert.

Min Broder døde fra hende i Negapatnam.
Min ulykkelige Fader var, som Du veed, aldrig
Mand mere fra den Dag, han maatte bryde. Jeg
reiste for at accordere med vore Creditorer. Da jeg
kom hjem, og vi ved Din Families Hjælp kom i
Stand igjen, skrev jeg til Indien; men man kunde

længe intet Spor faae paa Unine. Da min gode Ven, Capt. Elason gik derover i Fjor, bad jeg ham gjøre sig Umage, og som jeg kom fra Landet, finder jeg Brev, at en dansk Familie havde taget hende til sig, og opdraget hende, og at hun var gaaet hertil fra Trankebar med et engelsk Skib, kort før han kom derhen. Maar nu Alting, som jeg haaber, gaaer vel, kan jeg vente hende hver Dag, og saa ønsker jeg mig ingen Ting mere paa Jorden.

Ludvig.

Til Lykke, kjære Godbert, til Lykke! Men ønske Du ogsaa mig til Lykke, jeg er, med alt det, dog lykkeligere end Du. Jeg har bedet Dig til mig i Dag, for at helligholde den gladeste Fest i mit Liv. Medens Du var borte, Godbert, har jeg fundet en Pige. Du skal see hende; jeg øgter hende i Dag, og jeg har bedet Dig, som min ældste og kjæreste Ven, til at være min Forlover, og min Bryllups gjæst.

Godbert.

Ludvig! den sindige Ludvig! saa hastig! og hvad siger Din Fader?

Ludvig.

Du veed, jeg har engang for alle hans Minde, til at givte mig med, hvem jeg vil, og.....

Godbert.

Bel. Du kan givte Dig uden hans Minde, men ogsaa uden hans Vibende — ?

Ludvig.

Nu! der skal jeg ogsaa forklare Dig: seer Du, hun skulde reise. Jeg taug til det sidste Djeblit, og da var der ingen Tid til lang Correspondence.

Godbert.

Nu til Lykke! Men Du har endnu ikke sagt mig Brudens Navn. Kjender jeg hende?

Ludvig.

Ikke, det jeg troer. Det er Julie Decan.....

Godbert.

Den ostindiske Pige, som kom herover til Agent Trom?

Ludvig.

Ta.

Godbert.

Og som vilde tilbage med Ostindiesareren?

Ludvig.

Kjender Du hende?

Godbert.

Gorlad mig, Ludvig! jeg kommer ikke til Dit Bryllup.

Ludvig.

Godbert!

Godbert.

Jeg vil ikke være Vidne til, at min Belgjørers Son, min kjaereste Ven, kaster sig bort. Jeg kjender Dig, Ludvig, jeg veed, at jeg kan ikke omstode

Dit Forsæt. Hvad Du beslutter, staaer fast; men jeg gjør mig ikke medskyldig i Din Daarlighed.

Ludvig.

Det er vel, Godbert, at jeg kjender Dig. Du er det eeneste Menneske, jeg værdigede, at gjøre dette Spørgsmaal: Hvad har Du mod Julie? Hvad veed Du med hende? Hendes Ere er min Ere.

Godbert.

Ludvig! en Pige, der reiser herover fra Østindien for at ægte eller arve en Mand, som, man veed, ikke kan leve, der har gjort sin Regning eller sin Sag saa slet, at begge Dele slaae hende feil; er det en Kone for Ludvig Bolmar? En fattig Landstrygeriske, som reiser paa Eventyrer!

Ludvig.

Godbert! Du regner meget paa mit Venstebab, at Du tør tale om hende i den Tone. Kunde jeg ikke fuldkommen retfærdiggjøre Julie, jeg soler, jeg tilgav Dig det aldrig. Du kalder hende fattig — en Landstrygeriske — en Pige, som reiser paa Eventyr! — Så at hun var fattig, som jeg hidtil har troet hende, at jeg kunde have den Lyksalighed, jeg saa inderlig har glædet mig til, at gjøre hende rig. Men fattig var den ostindiske Gouverneur Decans Datter ikke, endog inden hun arvede Troms betydelige Midler. Du seer selv, at en Pige paa nogle Tønder Guld ikke behøver at reise paa Eventyr.

Godbert.

O nei, naar hun finder lettroende Folk, som hun kan gjøre Lykke hos, ved at fortælle Eventyr, behøver hun ikke at reise paa dem. Og hvorfor skulde Stornfeldt have sagt os.....

Ludvig.

Det var Aftalen. En romanſe Idee af hende, som jeg meget vel kan begribe; thi, seer Du, jeg har netop gjort det samme. Hun kender mig indtil dette Dieblik ikke som Baron Wolmars Son, Stamherre, Arving til et Baronie, og saa videre, men blot som Ludvig Wolmar, en fattig Student, der lever af sin Flid.

Godbert.

Saa maatte der ingen Kjøllinger, ingen Djeneſtefolk, ingen Sladercollegier være meer i Kjøbenhavn, naar hun ikke bedre skulbe vide, hvem Du var, fjondt hun kan være klog nok til, ikke at lade sig mærke med det. At Du kan spiller Romaner, begriber jeg; men troe mig, Stornfeldt spiller ingen. Og siig mig bare, troer Du, hun var saa gode Venner med den gale Kaper, Agent Troms Broder, hvis hun havde skillet ham ved..... Dog, hvad er det, jeg staær her, og trættes med Dig om? — Er det ikke i Dag, Du skal have Bryllup med denne Julie?

Ludvig.

Jo. Klokk'en 4 kjøre vi ud til Lyngby, og der...

Godbert.

Lad Din Vogn bestille af igjen, min Broder!
nu erindrer jeg først, at jeg er inviteret baade til
Middag og Aften hos Din Donna.

Ludvig.

Du? skal det være Spøg, eller..... Du? af
hvem?

Godbert.

Af den selv samme forstyrrede Kaper-Capitain,
som mødte mig paa Børsen, og vilde strax slæbt
mig hen med til sin Kjæreste, sin forrige Svigerinde.

Ludvig.

O den Mar! jeg veed nok, han frier til hende.
Han kom ogsaa derhen før, medens jeg var der;
men hun lovede at vise ham af, saa han nok ikke
kommer der mere.

Godbert.

Da gik han dog nys ind til hende, ligesom jeg
kom til Dig, og.....

Ludvig.

Paa vor Bryllupsdag, da hun dog ikke vilde
tillade mig at komme derhen førend Kl. 4, skulde
hun give den Mar en Dinee, hvor han kunde føre
Folk hen, som hun ikke kjender? umuligt! —

Godbert.

Ludvig! jeg har dog nok før gjort Din Julie
Uret. Hun har dog vist troet Historien om den fat-

tige Student; og, seer Du, saa er det ingen Under,
at hun giver den rige Raper Fortrinet.

Ludvig.

Hr. Godbert! Dersom der skal være Spøg, saa
maa jeg sige Dem, at der er de Ting, som ingen
spørger over, uden en-slet Karl eller en Mar; og er
det Alvor —

Godbert.

Ludvig! Da Din Fader reddede mig fra Elen-
dighed og Fængslet; da han styrkede mig i det For-
sæt, at forlade Studeringerne for at reise vort fald-
ne Huis; da han paa sin Bekostning lod mig reise,
for at sætte os igjen med vore udenlandské Creditorer,
og jeg ved Afskeden kaldte ham min Belgjører og
min Fader; da trykkede denne ødelmodige Mand min
Haand og sagde: Godbert! jeg tager Dem paa De-
res Ord. De er ældre end mine Sonner; vær De-
res Broder; det er al den Tak, jeg forlanger. Lud-
vig! Broder Ludvig! Du kan ikke fornærme mig.

Ludvig.

O ja, næsten skulde jeg ogsaa troe, Du var
en ældre Broder, hvis Stolthed var bange for, der
skulde komme en Plet Borgerblod paa hans høiade-
lige Stamtræ.

Godbert.

Vær saa ubillig, saa forblindet, som Du vil!
Jeg skal ikke glemme min Pligt. Siden Du ikke

vil troe mig, saa viis mig i det mindste den Billighed, at sende Din Ejener hen til Julies, at høre, om Trom er der; saa vil Du.....

Ludvig.

Henrik! Jeres Forlober! fortreffelig! bravo Godbert! Efterhaanden begynder jeg at begribe det hele Complot.

Godbert.

Ludvig! — Nu, siden Du da ingen Anden vil troe, saa gaae selv derhen; saa strængt hendes vise Forbud end kan have været, saa kan dog vel Brudgommen.....

Ludvig.

O ja kom, kom! Men Du skal gaae med, og har Du saa gjort Julie Uret — o Godbert! jeg skal tilgive Dig; men Du skal lære at kjende den Engel, og Du tilgiver Dig det selv aldrig. (De gaae.)

Tredie Optrin.

Henrik (kommer.)

Den Gang slap Du, Henrik! Tak see Din Forsigtighed. Havde jeg nu paa Herrens Ordre pakket mig strax paa Porten, saa havde det været gjort; men ved at observere Conjecturerne her ved Noglehullet, har jeg mere end Formodning om, at jeg kan spare mig den Umage, at søge et nyt Herskab denne Gang. — Det maa ogsaa være en forslagen

Pige den, som har funnet saa reent faae Bugt med Baron Ludvigs Forstand, at han kunde lade sig binde paa Wermet, at hun ordentlig kunde være Kone for ham. Jeg troede, han havde faaet en Raptus, siden han kunde blive saa flyvearrig paa mig, bare for, at jeg undrede over, at han tog en saadan Mam-selle til Kone. Men saa har hun faaet ham til at troe, at hun er en Lysens Engel, som eier nogle Sonder Guld oven i Kjøbet. Det banker. Herind!

Fjerde Opdrin.

En Matros. Henrik.

Henrik.

Hvad godt, Kammerat?

Matrosen.

Er det her, jeg skal aflevere dette Brev?

Henrik.

Lad see! Hvem er det fra?

Matrosen.

Fra min Capitain.

Henrik.

Din Capitain! og hvad er han for En?

Matrosen.

Det vil den, som skal have Brevet, nok faae at vide, naar han leser det. Kjender han ellers Capitain Trom?

Henrik.

Capitain Trom! Nei. Den salig Agent er vel dog ikke blevet Capitain, siden han er død.

Matrosen.

Det skal jeg ikke kunne sige ham. Men min Capitain er ikke død endnu. I Morgen, om det vil flaské sig.

Henrik.

Har han i Sinde at døe i Morgen?

Matrosen.

Det lader faa; og det er evig Jammerstade. For han maa vide, min Capitain er ikke en Hverdags Capitain. Han er Capitain paa en hollandsk Raperfloite, og hedder da egentlig heller ikke Trom, som han før hedte, men Capitain van Gravenhaag; i det mindste troer han, han er Capitain paa Floisten. Han har Skillingen, og dermed har han kjøbt sig et Tartsøi, og et hollandsk Raperbrev. Men seer han, da det ikke er rigtigt med Capitainens Fornuftkiste, saa har han faaet en Styrmand, der skal føre Skibet, og tumle med det, som han synes. Capitainen er dog med alt det, den, som hedder Capitain. Og en prægtig Capitain er han; for nu er det otte Uger, siden vi løb ud herfra med vor Floite; og siden den Tid har vi taget tre engelske Drøgsmænd, og skudt to i Søen; vi har bombarderet Algier, og faaet, jeg veed ikke, hvor mange hundrede tusinde Pia-

ster, og saa en Sultaninde oven i Kjøbet; — Vi har convoiert to Chinasfarere til Cap; og nu er vi her.

Henrik.

Gaa Tandten i Bold med Dine Eventyrer, Du Mar! Hvorfor staer Du, og præker mig saadanne Legne for?

Matrosen.

Hvorfor? Fordi min Capitain har givet mig to hollandske Ducater, for at fortælle det til alle dem, jeg snakker med.

Henrik.

Men hvad kommer det mig ved!

Matrosen.

Spurgte han mig ikke, hvad min Capitain var for En?

Henrik.

Teg sik det da ogsaa at vide. Nu har han snakket for sine Ducater; siig mig nu ogsaa det, jeg spørger ham om, hvad det er for En?

Matrosen.

Det ogsaa. Teg har da sagt ham, at det er ikke rigtigt med hans Hoved. Men Penge har han, Capitain er han, og farer med en hollandsk Fløite. Vi gik herfra for 8 Uger siden. Vi laae i 5 Uger oppe ved Lindenees, og fortalte Folk vores Bedrivter; saa sik vi Wind, og skulde gaae ad Holland til, men saa modte vi en Hollands Orlogsfregat, som havde

taget en engelsk Østindiefarer. Han gav os en heel Hob Gods, som han havde taget fra Østindiefarereren, og som vi sik Ørdre at bringe herhen; men saa sik vi tillige en lille Pige, som Engelsemanden havde bragt med sig fra Østindien, og som vi sik Ørdre til at afsætte her. —

Senrik.

Men hvad vil da den Nar min Herre?

Matrosen.

Han vil staaes med ham, sagde han.

Senrik.

Hvorfor det?

Matrosen.

Da vi kom i Land i Aftes, saa gik han et Steds ind her omme om Hjernet, for at besøge sin Kjæreste, sagde han. I Dag kom han igjen, og fortalte os, at han skulde have Saord i Aften, og Bryllup om et Par Dage. Imidlertid maae der være En, som, han er bange for, skulde spille ham Prisen af Hænderne, for han satte mig og en af mine Kammerater til Vagt ved Døren, og befalte os, at afvise, hvem der kom, naar han saae ud, som en Frier, og at visitere alle dem af Husets Folk, der bragte Breve eller fligt. Nu kom der en gammel Kone. — Gud velsigne hendes Ansigt, jeg har aldrig seet hende før! og kaldte paa mig, og flyede mig en Seddel, og bad mig gaae herhen med den, og det gav hun mig en

Mark for; men seer han, jeg forstod Nummelen,
jeg tog Marken, og flyede min Herre Seddelen, og
det gav han mig en Lap for, og saa flyede han mig
denne Seddel isteden til hans Herre, og sagde, at
jeg skulde hilse ham, der skulde have den, at i Mor-
gen skulde de nok bække Halsen paa hinanden, for
han havde ikke Stunder i Aften, da han skulde gifte
sig med hans Kjøreste. Skulde det nu ikke staae ty-
delig nok i Brevet, saa veed han, hvad jeg havde at
rapportere. Men vor lille Sultaninde skulde han see?

Henrik.

Hvilken Sultaninde?

Matrosen.

Hun, som vi sit i Algier. Hun er vores Slav-
inde, og vi forcere hende til Capitainens Kjøreste.

Henrik.

Hvad er det for noget forbandet Toi, han væver
sammen?

Matrosen.

Det er, som jeg siger: Sultaninden eller Ost-
indianerinden. Hun skal være her fra Kjøbenhavn,
men Capitainen, som har faaet Ordre til at opføge,
hvem hun hører til her, har gjort hende til Sul-
taninde, og i Aften kommer hun i Land, og bliver
bragt som Foræring til hans tilkommende Frue.
Men jeg maae paa min Post igjen. Min hollandske
Kammerat er der allene. Farvel.

Femte Opchin.

Henrik.

Det var mig en snaksom Passageer den. Og hvad lærer jeg nu af det altsammen? Jo! at min Herres Kjøreste vil plukke den gale Capitain lidt først, førend hun faaer sat paa ham igjen. Det er heele Stadsen. Der er min Herre tilbage. Mon jeg endnu skal have min Afsked? (Lober ud.)

Sjette Opchin.

Godbert. Ludvig.

Ludvig

(gaaer med stærke Skridt op og ned ad Gulvet.)

Er det en Drøm?

Godbert.

Fat Dig Ludvig! fat Dig! vaagn op, og bliver det hele virkelig kun en Drøm for Dig.

Ludvig.

Var det virkelig Julies Huus, hvor den hollandske Matros nægtede mig Indgangen? Var det Julies Pige, der kom ned, og hilste mig fra hendes Frøken, hun kunde ikke have den Acre at tage imod mig, jeg havde nok faaet en Seddel fra hende? Var det Julie, der gik fra vinduet, da jeg kom om Hjørnet, og Capitainen, der slog det op, og faae efter mig, da du førte mig bort? — Hvorfor holdt

Du mig tilbage? hvorfor lod Du mig ikke raade
mig selv? Jeg skulde nok kommet ind.

Godbert.

Ludvig, Ludvig! skulde jeg lade Dig beskjæmme
Dig selv, ved offentlig Bold, hoi lys Dag?

Ludvig.

Beskjemme mig? nej, beskjæmme hende, og
den — Dog, det er sandt; Henrik! er her bragt
mig nogen Seddel, medens jeg var ude?

Henrik (kommer.)

Her var en Matros med denne fra Capitain
Trom. (gaaer.)

Ludvig.

Fra Trom? lad see.

(læser.)

"Du har understaaet Dig at tage Luven fra
mig hos en Pige, som jeg alt har gjort Tagt paa,
forend jeg reiste til mine Sejre, og som snart
skal heise mit Flag, og være den rige Capitain
van Gravenhaags Frue. Var du Helst, saa det
var mig anstaendigt at indlade mig med Dig, saa
skulde Dit Blod hævne denne Fornærmelse; men
da Du kun er en Luf, vil jeg herved advare Dig,
at Du holder Dig af fra de Farvande, hvor det
aldrig var bleven Dig tilladt at lade Dig see,
hvis Frøken Julie ikke havde frygtet, at mit Hel-

temod skulde have hindret mig fra nogensinde at komme tilbage.

Trom van Gravenhaag."

Det er da min Dom; den Seddel, Frøken Julie henviste mig til. Godbert, Godbert! hvad siger Du?

Godbert.

Hvad jeg før sagde, at Julie forstaaer at regne, at hun har bortbyttet den fattige Student for den rige Caper; at.....

Ludvig gaaer pludselig mod Døren.)

Henrik!

Henrik (kommer.)

Hvad besaler Herren!

Ludvig.

Er Vognen hentet fra Sadelmageren?

Henrik.

Nej. Herren sagde: først tre Quarter til Fire.

Ludvig (for sig selv:)

Tre Quarter til Fire! — Lad den strap hente, og saasnart den er forspændt, saa kør ned med den til Frøken Decan i Agent Troms Gaard, og formeld hende Baron Ludvig Bolmars Respect, og beed hende ikke forsmaae den! Forstaaer Du, Baron Ludvig Bolmars. Siig hende, den er en Foræring fra mig med Heste og Tilbehør, og Dig med, om Du vil. Du fandt hende jo saa smuk? —

Godbert.

Det er at sige, Du kjender de Kjøbenhavnske
Master; de Ostindiske kjender Du ikke.

Ludvig.

Men den Sjæls Neenhed! den Hjertets Adel!

Godbert.

Man kan høre paa Dig, Du har med din
indbildte Fruentimmerkundstab aldrig kjendt nogen
anden, end Din salig Moder. — Sjælens Adel!
Hjertets Neenhed! hvilket Fruentimmer har ikke det,
naar hun vil, paa Tungen, som vore Skribenter i
Deres Penne? Tro mig: et Fruentimmer er en
Proteus; snakker lutter Øyd og Forstand med Dig,
sigvartiserer med Sværmeren, bagtaler med Vittig-
hedsmanden, og fiaser med Gjækken; De har alle
Caracterer, fordi de har ingen.

Ludvig.

O, i Dag kunde jeg fristes til at give Dig
Ret.

Henrik (kommer.)

Hestene ere sadlede, Herre!

Ludvig.

Hestene? hvem skal den anden til?

Henrik.

Rideknægten, Herre!

Ludvig.

Teg vil ingen have med.

Godbert.

Hvor vil Du hen?

Ludvig.

Teg veed ikke. Herfra; fra det Sted, hvor
hun er, ud i Guds frie Luft — Hvor jeg er,
staer Julie for mig.

Godbert.

Godt! jeg folger Dig, og tager Rideknægtens
Hest.

Ludvig.

Godbert! jeg var helst ene.

Godbert.

Ludvig; Du maa ikke være eene. Teg lader
Dig ikke tage bort, uben at være med.

Ludvig.

Nu da, som Du vil, endskjøndt jeg virkelig
helst var ene. Henrik! seynd Dig saa med Vognen!

(De gaae.)

Niende Optrin.

Henrik.

Det er Loier. At forcere en Mamselle, som
skaar Brag paa En, en Equipage, som kostet et
Par Tusinde Daler! Nei! noget for noget, om Ven-
skab skal holdes. Saadan havde Du nok ikke baas-
ret Dig ad, Henrik! Men det faaer vel saa at være.
Han gav sin Ordre saa forbandet bestemt, som

hans Maneer nu er. — De ere alt væk. Et
Puds gad jeg dog forbandet gjerne spillet den Flegel,
som kom, og forpurrede min Herres gode Lune. Jeg
er en Dosmer. Jeg kan ikke finde paa noget. Der
er en Fyr, som kan hjelpe til at spille et godt Puds;
min Herres Broder! Springfiren, Baron Philip.

Tiende. Optra.

Philip Bolmar. Henrik.

Philip.

Jeg kan ikke mere, Henrik! Jeg er død. I det
mindste er jeg desperat. —

Henrik.

De er saa nedslagen, og i saadan Bevoegelse?
Hvad er der paa Førde?

Philip.

Lyksalighed og Ulykker. En deiligere Pige har
der aldrig været til i Verden, ingen tusinde Deelen
saa skøn. Men hun blev borte for mine Mine.
Hun er ingensteds; jeg ikke heller. Henrik! hjælp
mig at spørge, at søge, at lede —

Henrik.

Hvem skal jeg spørge efter, hvem skal jeg søge?
(for sig selv) Det er det andet forrykte Menneske.
Det er det samme, som den anden, kun paa en lidt
anden Maneer. Hvordan er det med Dem, Baron
Philip? hvem er det, De vil finde?

Philip.

Veed jeg det! siig mig det? skaf mig det at vide, og jeg vil gaae i Ilden for Dig —

Henrik.

Hvor kommer De da fra? hvor har De været?

Philip.

Teg veed ikke; ikke heller, hvor jeg skal hen. Teg har glemt mig selv. Teg tænker paa intet, jeg sandser intet uden hende.

Henrik.

Hvad for en hende?

Philip.

O! vidste jeg kun det. Teg var ube ved Toldboden, der bragte man en Pige i Land. O! jeg har troet, jeg for har seet noget smukt, og sjønt, og elskværdigt, nei! det er helsligt, og følt og afføyleligt, alt andet, hvad der er til i Verden.

Henrik.

Og denne Pige!

Philip.

Elsker jeg, Henrik, jeg tilbeder hende, jeg vil tilbede hende til evig Tid, og intet uden hende.

Henrik.

Hun var da saa reent desperat kjon.

Philip.

Uden Eige, Henrik, ganske uden Eige, guddommelig.

Henrik.

Dg hvor blev hun da af?

Philip.

Dosmer! vidste jeg kun det! jeg veed intet,
uden at hun var en Gudinde.

Henrik.

Nu, det er en artig Forlibelse! at see en Pige
paa Gaden, og løbe hjem, og hænge sig for hende!

Philip.

Hvad Djævlen kan jeg for, at jeg ikke fulgte
hende? Man biede et Djeblit med hende, da hun var
stegen af Baaden; jeg nærmede mig, og saae mig
næsten til Steen. Jeg kunde ikke tale, jeg kunde
ikke sandse. Jeg var intet uden Die. Der kom en
Bogn, som man satte hende i. Jeg havde, det for-
staaer sig, besluttet, at følge med, hvor Bognen
kjørte hen; men min vakre Skjæbne havde fattet
en anden Beslutning. Den forhexede gamle Mor-
broder Robert, som Fanden har haft, Gud veed
hvor, i et Par Aar, sendte han mig her i Mode.

Henrik.

Meget beleiligt!

Philip.

Han kunde ikke i et bequemmere Djeblit kaste
mig ham paa Halsen. Jeg lod, som jeg ikke saae
den langnæsede Røckel! men han saae mig destobedre,
"O min allersødeste Philip! er Du der? hvordan

har Du levet i al den lange, lange, lange Tid, jeg ikke har seet Dig? Hvor Du er bleven stor! ja det er et halvt Seculum, siden vi saaes." Gid det var bleven et heelt, tænkte jeg. Og nu kom der en Spørgen efter min gode gamle Fader, som han saa gjerne vilde pine ihjel med sin Proces, og efter min allerkjæreste Broder Ludvig, og Tante, og den brune Ballak, og den graae Kat; hvorpaa der kom en Fortælling over den Proces, der nu skal til Doms; og saa om alle de Indlæg, og Stævninger, og — imidlertid stræbte jeg imod, saa godt jeg kunde; meninden jeg havde tørret tyvende Deelen af hans Artigheder, saa var Vognen kommen mig af Syne.

Henrik.

Og derpaa?

Philip.

Da jeg ikke alt for høflig havde slidt mig los fra den kjære Hr. Morbroder, saa rendte jeg som et galt Menneske, Gade op, Gade ned, for at saae Die paa Vognen; men den var floiten. Jeg sid den i det mindste ikke meere at see.

Henrik.

Men Forlibelsen er nok ikke floiten?

Philip.

Du skulde seet hende, Henrik! Det er ikke saadan en, som vore andre pyntelige Damer, som den vise Mama afretter.

Henrik.

Hvordan var hun da?

Philip.

Kan jeg beskrive Dig det? det Ansigt, den Farve,
den Skjønhed, den Sundhed, den Taille, den Gang,
det Væsen, den Mine, det skjønneste i Naturen,
det skjønneste, Indbildningen kan drømme sig. Hen-
rik! opdag mig hende, skynd Dig, løb, og leed, og
bring mig Esterretning.

Henrik.

Og naar jeg saa finder hende!

Philip.

O saa er jeg det lykkeligste Menneske paa
Jorden.

Henrik.

Og naar hun saa f. Ex. var lidt — givt!

Philip.

Det er hun ikke. Hun er sexten Aar gammel.
Hun saae saa bedrøvet ud; og var hun givt, saa
maatte hun nødvendig gjøre sin Mand saa lykkelig,
at det var umuligt, hun selv kunde være bedrøvet.

Henrik.

Men om nu — eller —

Philip.

O saa vilde jeg tigge hendes Mand, at han
dog maatte tillade, at Juul malte mig hende; og
naar jeg saa blot havde hendes Portrait, saa tro

som Juul maler det, saa vilde allerede det gjøre mig lykkeligere, end noget andet Fruentimmer kan gjøre en Hverdags Elske.

Henrik.

Bravo! saadan skal man være forløbt, naar det skal være. Men har De intet, der kan lede dem til at faae Spor paa hende?

Philip.

Intet, uden at hun var klædt i en fremmed Dragt, som jeg ikke kendte, og som var saa usigelig smuk, og at den Matros, eller Styrmand, hvad det var for En, der fulgte hende i Land, saae jeg her omme om Hjørnet ved Troms Port. Jeg talte til ham, men det var en Hollænder, jeg forstod ham ikke. Jeg vilde gaae ind; men han satte sig til Modværge, og holdt et Spektakel som Fanden.

Henrik (for sig selv.)

Det er hende. (høit.) Saa det er Deres Forsæt, at hænge Dem over denne Kjærlighed?

Philip.

Men først gjøre Inquisition i hvert Huus i Byen.

Henrik.

Vil De lyde mit Raad, saa hæng Dem først! Der er saa megen forgjæves Uleilighed ved det andet.

Philip.

Du leer ad mig!

Henrik.

Teg skulde vel ikke heller græde?

Philip.

Teg har gjort Dig saa megen Tjeneste, at der-
som Du ikke gaaer mig til Haande, er Du en Er-
kellyngel.

Henrik.

Det er rigtigt.

Philip.

Saa maae Du hjelpe mig, at skaffe mig fat
paa hende. Men snart, snart! See at faae gjort
Undersøgelse derhenne til Troms. De er alle de
Penge, jeg eier. Du skal faae meer, Alt, hvad
jeg har, og gaaer, naar Du gjør Dine Sager godt.

Henrik.

Teg vil ikke have Deres Penge; men jeg vil
see, hvad jeg kan gjøre. Veed De, hvem der boer
i Troms Gaard?

Philip.

Nei.

Henrik.

Det er en Dame fra Ostindien, som Hr. Lud-
vig har — Die paa.

Philip.

Min stille sædelige Broder! den Skønhed alt-
saa, som vi var i Selskab med til Stornfeldts. Bros-

der Ludvig er ogsaa blevet slagen. Pøkker! Jeg burde have mørket det.

Henrik.

Jo det er en Pige, som alle Mennesker er bles-
ven slagen af. Om det ogsaa er gamle Farbroder
Robert, saa har hun slagen ham fra det første, hun
kom her, da han lærte at kjende hende hos den fa-
lig Agent, som maatte trækkes med ham til sit sid-
ste Dieblik, fordi den salig Mand ikke vilde lade sig
fnyde en Londe Guld af paa de Godser, han vilde
følge ham. Forleden Dag saa modte jeg ham, og
saa spurgte han mig ud, ligesom Dem; og talte saa
meget om Baron Ludvig, og vilde endelig udspionere
af mig, naar han skulde gifte sig med Østindianerin-
den. Men sjøndt han fortalte mig saa meget om
hendes Romaner og Amouretter, saa det halve nok
er Løgn, saa kunde jeg dog tydelig mørke, at Cœn-
derne lob ham selv i Vand efter denne Læggerbidsten.
Nu faaer der ingen af dem hende, for der er kom-
met en Kaper, som har kapret dem denne Skjønheb
op; Capitain Trom.

Philip.

Den gale Capitain Trom, som jeg har i Mor-
ges hørt saa mange Loier om! Og den Mar har
stukket min Broder ud? — Nu! Ludvig har da ogsaa
formeget Tornust og Ere til at givte sig saaledes.

Henrik.

Denne Mar har bragt en Sultaninde hjem med sig fra sine Heltetog.

Philip.

Er Du gal? hvad er det for En, Du væver sammen!

Henrik.

Det er saa klogt, som jeg veed det. Nok er det: Der bringes Julie i Dag en fremmed Skjønhed, en Ostindianerinde, eller Sultaninde, der er det skønneste, som nogensinde har været seet her i Byen.

Philip.

Det skønneste, der er seet her i Verden, om det er min Skjønhed.

Henrik.

Men det er umuligt, at faae Afgang der i Huset —

Philip.

Saa Fanden i Bold!

Henrik.

Uden De vil være en Foræring til Troken Julie fra Deres Broder.

Philip.

Atter Galskab.

Henrik.

Da Deres Broder faaer en Hæl, fordi Capi-

tain Trom formodentlig gjør hende brav Foræringer; saa vil han prove at holde ham Stangen. Capitainen forærer hende blandt andet denne Sultaninde, som Slavinde. Hr. Ludvig forærer hende derimod en prægtig Equipage; og han havde, troer jeg, i Sinde, at forære hende foruden Heste og Wogn, ogsaa Kubben og mig, om vi lod os forære bort. Nu lader det godt, især om man er fra Indien, at have en fort Domestik. Vil De nu passere for en Neger eller fort Ostindianer, som jeg tillige med Equipagen kan forære til Julie, saa treffer De der Deres Sultaninde, thi det er vist den samme, og saa kan De som Sort ubehindret gjøre hendes Bekjendskab.

Philip.

Teg vil være en af Hestene for Vognen, naar det bringer mig blot til at see min ubekjendte Deilige, saa meget jeg vil.

Henrik.

Her er ingen Tid at spilde. Teg er kjendt henne til den sidst hjemkomne Ostindiecapitains. Der er et Par stadselige Ostindianere kommen med. Vi skal faae laant en af deres Dragter, og faae gjort Dem fort, og saa affsted! Men gesvindt!

Philip.

Teg er uden for mig selv af Glæde, lad mig kysse Dig, og omfavne Dig, kjære Henrik, Kom! Kom!

Henrik.

Herren har sagt mig, at jeg skal smukt belægge min Tale. Jeg begriber, at det vil sige saa meget, som at jeg skal mage det saa, at, om jeg kan, skal jeg lade hans Foræring stikke Kaperens ud. Jeg har aldrig været der henne før. De kjender mig ikke. En Djener kan ikke have stort at sige. Jeg vil ikke være Djener; jeg vil være Herrens Commiss-
sionair. — Og skulde hun nu ikke ville tage Herren til Maade; saa kunde jeg kanske stikke Kaperen ud for egen Regning.

Philip.

Som Du synes, kjære Henrik; til Lykke!
Dog tag Dig vare, hvad Du gjør. Men bare lidt
snart. Kom.

Tredie Optog.

Julies Huus.

Forste Oprind.

Julie. Madam Dirk.

Mad. Dirk.

Det var artigt, Frøken! Her stod to Bullenbi-
dere her nede i Porten og de vidste snart, hverken

om de vilde lade mig komme frem eller tilbage.
Men saa kjendte jeg den eene af dem, for det var
ham, der gik med Seddelen for.

Julie.

Betroede hun da Seddelen til en ubekjendt?

Mad. Dirk.

Ih ja! hvem skulde jeg vel lade gaae med den?
Ane kunde jeg i Dag dog ikke lade gaae fra Maden.
Den anden Pige var inde hos Frøkenen; og jeg
kunde jo dog ikke heller lade alting gaae Hulder til
Bulder, da Frøkenen saa uventet sik Fremmede til
Middag. Men han har rigtignok forrettet det, for
jeg gav ham en Mark for det, og — — —

Julie.

Men denne bragte hun dog selv?

Mad. Dirk.

Sa vist, Frøken, jeg kommer nu lige fra Bol-
mars. Men Frøken, bevar os, bevar os! vi har
taget reent forskrækkelig Feil af Hr. Ludvig. Han
er ikke den, vi har anset ham for, Frøken! Nei det
er en langt anden, end baade De og jeg har fore-
stillet os.

Julie.

Hvorledes? Hun talte dog med ham?

Mad. Dirk.

Hør mig dog eens ud, Frøken! har De ikke

jo anseet ham for en Student, saadan, som andre Studenter kan være? som —

Julie.

Nei Madam Dirk, men —

Mad. Dirk.

Nu ja! saa veed De det —

Julie.

Hvilket?

Mad. Dirk.

At Hr. Ludvig er ingen Student. Han boer hverken paa Regentsen, der indenfor Ternstængerne, eller paa Studengaarden. Det er en stor prægtig Gaard strax heromme. Det er som et Palais; og veed De, hvem det hører til?

Julie.

Nei, og jeg bryder mig heller ikke derom, Mad. Dirk. Til Sagen! hvad Beskeed bringer hun mig?

Mad. Dirk.

Bevare mig! De giver mig aldrig Tid at komme dertil. Jeg siger Dem, hvem mener De, den Gaard hører til, som Hr. Ludvig boer i? — Hvem anden, Frøken! end Hr. Ludvigs Fader, den gamle Baron Wolmar, hvis ældste Son han er. Bores Student, Hr. Ludvig, er hverken mere eller mindre end Baron Wolmars ældste Son, Stamherre til et stort Baronie, og jeg veed ikke, hvor mange andre Godser. Og Faderen er en meget rig Mand, og

har kun een Son til, som hedder Baron Philip, og Baron Ludvig, vores Student, har desuden artige Midler, som han alt har i Besiddelse, som er ham testamenteret, og desuden —

Julie.

Hun bestyrter mig, Mad. Dirk! og hvor veed hun det?

Mad. Dirk.

Ih bevare mig vel, Froken! sendte De mig ikke selv derhen, for at bringe ham Seddelen, og da jeg nu kom efter den Adresse, De havde givet mig, saa spurgte jeg, om der ikke boede en Student, som hedde Hr. Ludvig Bolmar. Der var en gammel Gaardskarl eller Portner, en meget stikkelig gammel Mand, jeg traf i Porten, og som jeg spurgte derom. Og sagde han mig saa ikke, at den unge Herre rigtignok hedte Ludvig Bolmar, men var ikke Student, men Baron, den gamle Barons ældste Son? Og saa sagde jeg, det var nok urigtigt, og spurgte ham, hvordan han saae ud, og hvad han gik i, og saa var det ganske rigtig vores Hr. Ludvig fra Top til Taae.

Julie.

Men talte hun da ikke med ham selv?

Mad. Dirk.

Hvor kunde jeg det, Froken! For han sagde mig jo, at, da han havde været ude for noget siden,

da Klokk'en var halv Tre, saa kom han saa grumme forvirret hjem, og snakkede saa meget med sig selv, og var saa bedrovet; og saa lod han strax sin Hest sadle, og reed ud af Byen.

Julie.

Min Ludvig skulde have spillet samme Rolle for mig, som jeg for ham! Besynderligt! og dog, naar jeg erindrer alt, hvad han sagde mig i Dag, saa bliver det mig kun mere og mere sandsynligt.

Mad. Dirk.

Og saa snakkede jeg saa meget med den gamle Portner, og spurgte ham ud om Alting; og han roeste saa meget baade den gamle Baron, og Baron Ludvig. Han sagde, det var saadan en sindig og forstandig ung Herre. Han roeste ogsaa den yngste Broder, men det, sagde han, var saadan en Vildkat imod den anden.

Julie.

Men hvor blev der af Seddelen?

Mad. Dirk.

Ih den flyede jeg min gamle Portner. Han glemmer vist ikke at levere ham den, saasnart han kommer hjem; og han kommer nok snart, sagde han, for han pleier aldrig gjøre lange Tourer.

Julie.

Ludvig! Ludvig! skulde Du have bebraget mig!

— Men, o det er et elskværdigt Bedrageri. Det

er min egen Tœnkemaade! Min egen Handling! Jeg
doer af Utaalmodighed, inden jeg seer ham, og faaer
forklaret ham denne besynderlige Tildragelse — Men
Godbert! Hik hun ham opspurgt.

Mad. Dirk.

Ta vist gjorde jeg, Frøken! Han boer ude i den
anden Ende af Byen; ham sendte jeg Gaardskarlen
ud til, og lod ham sige, som De havde sagt mig,
at han endelig maatte komme strax. Men jeg glem-
mer det eene for det andet. Kjære Frøken! nu,
da De har faaet Deres Anine igjen, hvorfor vil De
da ikke give Dem tilkjende for hende?

Julie.

Jeg har jo sagt hende det. Jeg er i dette Die-
blik saa becengstet, saa urolig, indtil jeg igjen seer
min Ludvig, eller i det mindste seer Svar fra ham.
Det er saa besynderligt, at han ikke har besvaret
min første Seddel. Han bar sig saa underlig ad her
udenfor i Dag; og hun siger jo, han har været saa
bedrøvet, da han kom hjem. — Min Anine skal ikke
første Gang see mig med et bedrøvet Ansigt. Jeg
vilde ikke kunne dolge Aarsagen for hende; og den
gode Pige vilde give sig Skyld. — Nei lad først
hendes Broder komme. Det kan ikke hænge rigtig
 sammen, at hun er Troms Slavinde; og er det
 ikke saa, saa er jeg fri fra mit tunge Lovte, saa

Kan jeg endnu i Dag see min Ludvig igjen, og saa
Kan jeg see min Unine med Glæde.

Mad. Dirk.

Bevare mig vel, hvilke Betænkelsigheder! Men
figer dog ikke den sunde Fornuft, at det er Synd
at lade den arme Stakket i den Uvished, om hun
er blandt Venner eller Fiender, blandt Christne eller
Hedninger, længer?

Julie.

Det er dog kun nogle Sieblerke, haaber jeg.

Mad. Dirk

Jeg har heller ikke synderlig tordet snakke til
hende; for saa kunde jeg nu slet ikke bare mig for at
fige hende Alting med eet ligefrem. Jeg har kikket
gjennem Sprækken ind i hendes Kammer, og der
sidder hun, og grøder, og seer saa forladt og bedros-
vet ud. Men hvordan kan det være, at vi har saa
god No for vores Capitain?

Julie.

Træt af at spise og drikke, og fortælle mig Even-
tyrer, sidder han inde i Kabinetet, og faaer sig en
Middagsslum.

Mad. Dirk.

Der holder en Vogn. Froken! Fremmede! Gi
see hvilken prægtig Equipage; Hvem kan det være?
Det er jo, som om det var en af Ministernes Stads-
vogne. Kubsten med store Knebelsbarter, og saa-

danne galante Liberier og saadant Hestetoi, og en
sort Tyrk bag paa. Der staer En ud. Hvem i al
Verden kan dog det være, der kommer saadan an-
sættendes at besøge os?

Julie.

Her er ingen hjemme.

Mad. Dirk.

Han gjør ingen Ceremonier. Han kommer
umeldt.

Andet Oprin.

De Forrige. Philip som Neger. Henrik
uden Livree.

Henrik.

Underdanigste Djener, min naadige Froken! Hr.
Baron Ludvig Bolmar har, som det vil være min
naadige Froken bekjendt, i Dag seet sig nødsaget,
til ikke at gjøre sin skjonne Froken Julie sin Op-
vartning. Han havde ønsket, selv at forrette det
Grende, han har overdraget sin Ven; men da det
ikke heller lod sig gjøre, saa har han overtalt mig
til at paataage mig Commissionen i hans Navn. Og
det har jeg ogsaa med Tornsielse paataget mig af
Vensteb for Hr. Baronen, som er min besynderlig
gode Ven. Jeg veed ikke, om jeg skulde have den
Ulykke, at være den deilige Froken Julie ubekjendt?

Teg er Capitain Eisenhardt; Navnet i det mindste vil De vist have hørt.

Julie.

Ikke, det jeg erindrer, men maatte jeg spørge....

Henrik.

Ikke hørt mit Navn, naadige Frøken! Intet Navn kan være mere bekjendt. Jeg har i tredive Aar drevet den ødelste Handel i Verden. Jeg som var feed af mit Fædreneland, hvor man ikke syntes, noksom at paaskjonne min Metier, gav mig i de tre Liliers Tjeneste; jeg havde under hans allerchristeligste Majestæts Flag faret paa Guinea, og har i egen Person kjøbt og solgt flere Slaver, end min skjonne Frøken Julies heilige Nine endnu har gjort.

Julie.

Men Deres Vrrende, Hr. Capitain!

Henrik.

I Hr. Baronens Navn, at overlevere hans Herskerinde den Equipage, jeg kommer kjørendes i, og i mit eget, underdanigst at præsentere Dem denne Neger, som jeg ydmygstbeder ikke maatte forsmaaes som et Mærke paa den Ret, Capitain Eisenhart veed, at lade Deres Fortjenester vedersares.

Philip (sagte.)

Raser Du, Karl? Du kan jo forbærve alting.

Senrik (sagte.)

Bryd Dem om ingen Ting; lad mig kuns
raade.

Julie (sagte til Mad. Dirk.)

Teg er forstenet af Bestyrkelse! at sende mig
en saadan Person paa sine Begne!

Mad. Dirk (sagte.)

Kan De see, Baronen veed at gjøre Forærin-
ger, naar han vil give sig tilkiende. Karlen taler
jo godt for sig. Han synes kun lidt naragtig.

Julie (sagte.)

Teg veed aldrig, hvad jeg skal svare ham;
Teg er yderst forvirret. (hoit.) Min Herre! jeg —

Senrik.

Min naadige Froken synes forlegen ved mit
Grende. Det burde De ikke være. Det er Dem
bekjendt, at min Herre, at Baron Bolmar, siger
jeg, skjønner, som han bor paa Deres Fortjenester,
og at han har Midler nok til at vise sin Skjønsomhed.

Julie.

Teg venter, at kunne sige Hr. Baronen i egen
Person den Tak, jeg skylder ham, for den Foræring,
han har havt den Godhed at tiltænke mig; men be-
der Dem meget imidlertid at ville tage den tilbage.

Philip (sagte.)

Der har vi det. Den forbandede Fusentast!

Henrik.

Hr. Baronen, min Ven, vil tage mig det meget ilde op, og, med Tilladelse, Dem ogsaa, naadige Frøken, om De afflaaer den Bagatel, som han har den Gre at tilbyde.

Julie.

Jeg afflaaer for det første ikke Hr. Baronens Præsent, Hr. Capitain! jeg beder Dem allene have den Godhed, at beholde den i Deres Forvaring, til jeg seer ham.

Henrik.

Det seer et Afslag forbandet ligt, naadige Frøken. Baronen venter sig det ikke; og jeg beder paat hans Begne, at De ikke vil bedrove ham med noget, der seer ud som et Afslag. Han har fortroet mig noget angaaende det, der er forefaldet i Dag; og han har vist den Gre i Morgen at see Dem.

Julie.

Nu vel! i saa Falb altsaa kun til i Morgen har De den Godhed at beholde Equipagen.

Henrik.

Men Viloeget, naadige Frøken; den Neger —

Julie.

Lager jeg mig den Frihed, aldeles at afflaae. Jeg paalægger Dem ogsaa, min Herre! at sige Hr. Wolmar fra mig, at jeg hoiligen forundrer mig over, at han sender mig sin Præsent med en Mand, der

kan tiltroe mig, at imodtage, der kan vove at byde
mig i sit eget Navn —

Henrik (for sig selv.)

Djævelen! har jeg taget Feil? er hun ikke af
det Slags, som tager imod Forøringer! — (høit.)
Jeg tog mig vel den Frihed, at sige Dem, at Ne-
geren kom fra mig selv. Det er saavidt rigtigt nok.
Det er sandt, at den ikke har kostet Baron Volmar
noget; men for Resten er det dog hans; og det er
fra ham, ogsaa denne Forøring kommer — Jeg havde
bragt denne Knægt hjem med mig fra mine Reiser,
som Barn. Jeg lod ham her hjemme opdrage til
at være Dameopvarter. Krabaten har Disposition.
Han synes skabt til det samme. For en Neger er
han ikke helslig; det er en lystig Kompan. De vil
ret have Deres Forståelse af ham, Frøken; naar
De kun holder mig ham lidt i Ørene.

Julie.

Jeg har sagt Dem min Beslutning, og min
Mening. Jeg haaber, De tjener mig i at formelde
Hr. Ludvig det, jeg har sagt Dem.

Henrik.

Sandelig, Frøken! De sætter mig i Forlegenhed.
Forretter jeg saa ilde det Ørende, min Ven Baro-
nen har overdraget mig, saa vil han, vort Venskab
uagtet, blive meget vred ogsaa paa mig.

Philip.

Ogsaa jeg, naadige Frøken, hvorlidt, jeg tor haabe, at en stakkels Slaves Bon vil formaae, beder Dem i Baron Ludvigs Navn om ben Naade, ikke at forkaste mig. Jeg elsker Baronen, som min Broder; men for intet kunde jeg elste ham saa meget, som for, at han vilde skaffe mig den Lykke, der venter mig i Deres Ejendom.

Mad. Dirk (sagte.)

Vær dog ingen Nar, Frøken! Bevar os, hvad vil Baronen sige, naar De afflaaer en saadan Foræring, hvormed han jo kun vilde give sig tilkjende for Dem? og tænk paa, hvad der er passeret for i Dag. Spørge dog den sunde Fornuft til Raads, og stød ham ikke med frit Forsæt for Hovedet.

Julie (sagte.)

Jeg er i yderste Forlegenhed.

Mad. Dirk.

Frøkenen har den Godhed at befale, at Equipagen kjører ind; og (til Philip) kom kun Du Kammerat! — Deres Unine, Frøken! er i Indien vant til sorte Opvartere. Det er, som denne var sendt os til at være hendes Opvarter.

Julie (sagte.)

Men Madam Dirk!

Tredie Optrin.

De Forrige. Trom.

Trom.

Jeg var falden i en Blun, ogsov saa soet,
 som om det var i min Ksie, Timen, forend der gi-
 ves Signal til Bataille. Din Sultaninde er dog
 imidlertid kommen, min smukke Julie!

Julie.

Jeg har modtaget hende med den inderligste Glæ-
 de. Hun er ovenpaa paa sine Værelser.

Trom.

Saa hun var Dig kjær; nu det er dog ogsaa
 mig kjært, at kunne nedlægge, som Offer paa Kjær-
 lighedens Alter, den Belønning, min Tapperhed vandt.
 Ikke sandt! Du holder lidt af mig for denne Slavinde?

Julie.

Det var umuligt, at gjøre mig en kjærere Foræring.

Trom.

Men hvad er det for Besøgelse, Du har mod-
 taget, medens jeg slog mig til Ro derved, at jeg troe-
 de, det var bekjendt nok, at jeg var her?

Seprisk (til Julie.)

Jeg begriber, at denne Persons Besøgelse kan
 ikke være Dem kjær, Froken! Jeg maa hjelpe Dem,
 at aadvise ham. — (til Trom.) God Dag Kammerat,
 skal vi treffes her?

Trom.

Kammerat! Hvor kommer det Kammeratskab fra?

Henrik.

Du kjender mig ikke! Du kjender ikke Capitain Eisenhart? Slavehandleren Eisenhart? Det er et Navn, det ikke er Dig tilladt ikke at kjende, og have Respect for.

Trom.

Jeg bliver rafende! Saaledes at tiltale mig, Capitain i de Herrer Generalstaters Tjeneste; mig, som holdt med mit ene Fartøi Bataille mod en heel Drægs-Escadre, skjod 4 Skibe i Søen, og opbragte 2; jeg som bombarderede Algier, og tvang Beien og Deien, og Pascha og Capigi Paschi til paa Knæ at bede om min Naade.

Henrik.

Og saa studs tor Du tale til mig, til Capitain Eisenhart, som i tredive Aar har faret paa Kysten, og bragt over en Million Sorte over til Vestindien, hvor der endnu gaaer nogle hundrede Tusinde, og plante Sukkerrør til de europæiske Nationers Glor og Lyksalighed.

Trom.

Jeg som er virkelig Capitain i de Herrer Generalstaters Tjeneste; jeg skulde lade mig forhaane af Dig, Du Slavefoged!

Henrik.

Teg som under hans allerchristeligste Majestæts Flag har seilet mange hundrede Mile op ad den guldstrøede Gambia Flod, og ved en eeneste Landgang tog Kongen af Adassan med 10000 af hans Undersætter til Fanger, og bragte dem til Guadeloupe, hvor hans sorte Majestæt endnu gaaer og piller Kafsebänner.

Trom.

Teg som har bragt min smukke Svigerinde en Slavinde til Foræring, den smukkeste Sultaninde, der nogensinde har passeret Øresund. —

Henrik.

Så tales der om vore Presenter, saa see Kun engang ud igjennem vinduet. Det er en Present, som har vasket sig; og seer Du mig den sorte Krabat, der staar! Teg troer vel, han kunde være Mage til Din Slavinde. Det er et Dyr, som er værdt at see. Sort er han; men forresten skulde man snart antage ham for et Menneske. Han kan endog tale.

Trom.

Fordres det ikke til et Menneske at kunne tale?

Henrik.

Ikke, det jeg veed. Teg hjender i det mindste mange, som ikke kan det, og dog er anseelige Personer. Men lad os faae Ende paa denne Leeg! Siden jeg mørker, at Du dog virkelig ikke er saa links

en Kaper-Capitain, og da jeg ikke kan lide Dig, og endnu mindre, at Du vover at gjøre Din Opvarning i det samme Huus, som jeg, saa fordrer jeg Dig herved ud til strax at følges med, og prøve en Dyst med mig til Lands eller Bands, med Kaarde eller Skydegevær, ja Kanoner.

Trom (for sig selv.)

Hille en Ulykke! den Karl er ikke at spøge med.
Hvad gjør Du nu, Capitain Trom!

Philip (sagte til Frokenen.)

Vær ikke urolig, naadigste Froken! over dette Ordgyderi; Capitain Eisenhart er en gammel narrik Tjener hos Baron Volmar. Han har havt den Grille at ville vise sig, som en mere værdig Overbringer af Forceringen, ved ikke at forestille Tjener, men Commissionair. Vær ikke vred paa ham! Han vil blot befrie Dem fra Kaperen.

Julie (for sig selv.)

Negeren er maneerligere end Commissionairen.

Henrik.

Du betænker Dig? Fort med!

Trom.

Vi Ørlogsmænd slaaes ikke uden i fuld Bataille.

Henrik.

Cujon! Jeg hævner mig. Mit Skib ligger ogsaa paa Rheden. Jeg tager strax ud, og skyder Din Roverstude i Sænk.

Trom.

Teg skal møde Dig, som det sommer en Helt.
Gaae, jeg er parat.

Henrik (til Julie.)

De pardonnerer, naadige Frøken, at jeg har
stoiet med Personen. Jeg haaber at befrie Dem
derved fra denne ubehagelige Gjest.

Julie.

Teg fatter hans Hensigt, og tilgiver ham for
saavids hans Uartighed. Negeren har sagt mig, hvem
han er, og det har beroliget mig.

Henrik.

Dersom De kunde være fortrydelig paa den,
som beviser Dem den Ejeneste, at skille Dem ved
denne Kaper, beder jeg Dem herved i Baron Vol-
mars Navn underdanigst om Forladelse.

Julie.

En Bon i hans Navn afflaaer ikke hans Julie.

Henrik.

Teg aflægger min underdanigste Taksigelse, og
anbefaler mig. Skik Dig vel, sorte Kammerat, i
Din nye Post. Forhverv Dig Din Herskerindes
Bevaagenhed, og anbefal mig til den skjonne Frø-
ken Julie. — Inden en Time møder Du mig
paa Din Skude, min Herr van Gravenhaag, eller
ogsaa veed Du, at jeg uben Maade skylder den i
Sænk, hvor den ligger. (gaaer.)

Tjerde Optrin.

Julie. Philip. Mad. Dirk. Trom
 (spadserende gravitetist frem og tilbage.)

Trom.

Det var mig en Fandens Karl. Men er han modig og tapper, saa skal han ikke finde mig det mindre. Jeg skal lære den Karl, hvad det er at forhaane en Mand, som mig. Han kunde gjøre enhver anden det broget nok; men jeg skal vise ham, jeg er Karl for min Hat.

Julie.

En saadan Hornermelse kan De ikke lade gaae uhevnet, Hr. Capitain.

Trom.

Bed Generalstaterne! det skal den ikke. — Apropos! Hvor mange Kanoner fører vel saadant et Skib, som Capitain Eisenharts, Du Sorte!

Philip.

En Halvtredsindstyve, Hr. Capitain! til Djeneste. Der er Gre at vinde i den Strid.

Trom.

Halvtredsindstyve Kanoner! (for sig selv.) Hjertet op i Livet, Trom! (osit.) Desbedre. Saa vil jeg kun bruge to af mine, for at skyde ham i Sønk.

Philip.

O han har lugtet Krudt, førend i Dag. Han

er vant til Bataille, og Hjertet sidder ham paa det
rette Sted.

Trom (for sig selv.)

Det er en fordømt Historie, Du har viklet Dig
ind i, Hr. Capitain Trom. (heit.) Ja som sagt,
her er Laurbær at vinde. Og til hvad EiD var det,
at han stevnede mig.

Mad. Dirk.

Til inden en Time. Men jeg synes, om det
maatte tillades mig i min Egenföldighed at sige min
Mening i denne Sag, efterat jeg har staet her en
heel Time, og tiet stille, og hørt paa alt dette Gal-
skab: at den Capitain Eisenhart er ikke meget min-
dre end enten reent en gal Mand, eller en stor Pral-
hans, og en Mar. Derfor synes mig, at naar man
skal folge den simple sunde Fornuft, og ikke være
ligesaas gal, som han, som jeg synes, det lader, som
man vilbe være, saa skulde man heller raade Capi-
tainen til at gaae hen til Politiet, eller til hvem det
nu tilkommer, og lade sætte Capitain Eisenhart ved
sit Bingebeen, til han lader det Arbeid fare, at
skyde paa Capitain Troms Skib her paa Rheden.
For — —

Philip.

Maa jeg ydmygst vove at give Hr. Capitain
Trom et Raab, saa er det, heller strax at tage om
Bord, og sætte Seil til, og seile til Algier eller

Holland, end vove Dem i en Strib, hvor De saa
let kunde, trods al Deres Tapperhed, komme tilkort.

Trom.

Teg komme tilkort! Capilain Trom van Gra-
venhaag tilkort mod Eisenhart! Frøken! Du tillader,
at jeg klover Hovedet paa den uforstammede, som ter
troe, at jeg kunde komme tilkort.

Julie.

Evertimod, Teg frabeder mig al mulig Tummel
i mit Huus mere. Det er mit venstabelige Raad,
Hr. Capitain, at De skynder Dem hen, at seie An-
stalter mod den Fare, som truer Dem. Det er uom-
gjøngeligt for Deres Ere, og Sikkerhed, at De strax
begiver Dem om Bord paa Deres Skib. Har De
Mod, saa slaaes De med Deres Fjende; har De
intet, saa seiler De bort, saa hurtig De kan.

Trom.

Den Twivl af en andens Mund end Din, min
Julie, havde gjort mig ræsende.

Julie.

Skynd Dem, skynd Dem, for at redde Deres
Helte-Ere!

Philip.

Skynd Dem, skynd Dem, at fortjene Deres
Tilbededes Kjærlighed, og hævne Deres Forhaanelse,
og Kongen af Abassan!

Mad. Dirk.

Skynd Dem, og forekom, at ikke der skeer en
Ulykke.

Alle Tre.

Skynd Dem, skynd Dem, skynd Dem!

Trom.

Altting opslammer min Havn og mit Mod.
Jeg maae da, hvor nödig jeg end vil, rive mig ud
af Dine Arme, for at kaste mig i Wrens og Seies-
rens. Farvel, Du Tilbedede. Forsørdes ikke ved den
Aallarm, hvormed Slaget vil opfylde Luften, eller
ved Rygtet om de Ødelæggelser, Din Tilbeders Arm
og Mod vil anrette. (gaaer.)

Femte Opdrin.

Julie. Philip. Madam Dirk.

Julie.

Omsider blev vi af med den galne Mand. O
vidste jeg nu at finde min Ludvig igjen, og forklare
ham de felsomme Opdrin i Middags!

Philip.

Jeg takker min naadige Froken inderlig for
Deres Godhed i at ville modtage mig. Men jeg er
en virksom Person. Der blev, om jeg forstod det
ret, talt om, at jeg skulde være en nys ankommen
Dames Opvarter. Dersom De befalede, at jeg blev

forestillet for min nye Herskerinde, saa vilde hun
maaßee finde noget at sysselsætte mig med.

Mad. Dirk.

Det er jo ret en Neger af Levemaade. Slaa
Dig til Taals, Kammerat. Du skal, haaber jeg, ikke
klage over Mangel paa noget at gjøre. Sultaninden
vil nok flye Dig at bestille, naar Du først lærer at
kjende hende; hvis ikke, da Froken Julie, eller jeg
selv, naar der ingen anden er. Der er Øren til
Kjøkkenet, Kammerat! Der finder Du Folkene, og
Udgangen til Gaarden, og til Værelserne. Vær saa
god! Vær, som Du var hjemme! Gjor Dig bekjendt
med Husets Leilighed, og med Folkene! Du skal
nok blive kaldet, naar vi vil Dig noget. Dit Her-
skab skal nok vide at finde Dig.

Philip.

Min Herskerinde skal aldrig kunne have faaet en
mere opmærksom og lydig Slave end mig (for sig selv :)
dersom det er hende, som, jeg haaber, det er.

(gaaer.)

Sjette Oprin.

Julie. Mad. Dirk.

Mad. Dirk.

Men siden De endnu ikke har villet see Deres
Anine, saa finder jeg det næsten urimeligt, at De
for hendes Skyld gjorde alle disse Ophævelser.

Julie.

Jo længer det har varet, jo snarere kan jeg dog omsider vente hendes Broder her. Desuden har jeg nu sat mig den Grille i Hovedet, at hun først skal overgives ham.

Mad. Dirk.

Det er en underlig Ting med saadanne Indsald. Og naar han nu ikke kommer; naar maaskee Karlen ikke treffer ham hjemme.

Julie.

Saa kommer han dog tilbage med Beskeeb. Kommer Godbert da ikke selv, saa kommer jeg, og omfavner selv først min Unine, og bader hende med mine Glædes-Taarer. Imidlertid sidder den arme gode Pige deroppe ganske allene. Hun kunde falde paa, at hun er her sat i Fængsel. Gaae, Madam Dirk, og trost hende! bring hende omkring i Huset, i Haven, allevegne; forestil hende sin Neger! Men tael intet om mig. Noget har vel dette Budskab beroliget mig. Bred kan Volmar vel ikke være. Imidlertid har det sat mig nye Betænkeligheder i Hovedet: Han er Baron; han har en Fader! om det var for dennes Skyld, han skjulte sin Stand! Om jeg kommer ind i en Familie, som forskyder mig; som i det mindste vilde forskudt den fattige borgerlige Julie Decan; Ludvig havde i Dag noget at betroe mig, som han var øengstlig ved at komme ud med.

O mit Sind er endnu alt for uroligt til, at jeg endnu
skulde see Anine.

Mad. Dirk.

Nu saa gaae da De ind i Deres Cabinet, at
hun ikke treffer Dem her, siden De nu ikke vil være
kjendt af hende. Gjor Dem saa lidt Umage, for selv
at sætte Deres Sind i Nolighed, saa De kan tage
imod hende, om Hr. Godbert ikke ret snart skulde
komme. Hvad har De desuden at være saa urolig
over? Det er rigtigt nok, at Deres Bryllup blev ud-
sat; nu, det er dog vel ikke utsat for evig Tid.
Deres Brudgom, som De troede en fattig Stomper,
er en rig Baron: den Ulykke lader sig bære. De sik-
er en gal Kaper til Trier, som De for det første ved
et andet galt Menneskes Hjelp er bleven qvit; Det
er heller ikke at fortvivle over. Deres Baron Ludvig
blev lidt haardt afviist; men saa tager De des kjer-
ligere imod ham, naar han kommer igjen. Men
der kommer nogen ude paa Trappen. Det er Deres
Anine. Vil De nu bie, eller gaae Froken?

Julie.

Jeg vilde — dog nei. Endnu ikke — tael in-
tet om mig. Hun seer mig strax. (gaaer.)

Svende Optin.

Anine. Mad. Dirk.

Anine.

Man flyer for mig; man forlader mig ganse allene. Huset er fuldt af Tummel; jeg kommer, og alle ere borte. Jeg bringes efter mine lange Dmtumlinger til min Fodeby; men den er for mig, som et Fængsel. Madame, De, den eeneste, der har talt til mig, siden jeg blev fort hid! vil De endnu flye for mig, som om jeg forstørrede Dem?

Mad. Dirk.

Du gode, smukke, elskværdige, ulykkelige Pige! Men nei jeg tor ikke tale med Dem; ikke engang sige, i hvis Huus De er kommen. Det vilde knuse det stakkels ulykkelige Hjerte, som ikke forstaaer sig paa denne Fiinhed, og disse Konster. Nei jeg tor ikke, jeg kan ikke; o det er dog Synd, de gjør mod den uskyldige ulykkelige Stakkels.

Anine.

Hvert Ord af det, De siger, forøger min alt for vel grundede Mistanke. Siig mig det, siig mig det, siig mig det reent ud, gode Kone! Hvad er det for et Huus, jeg er bragt ind i? hvem er det Fruentimmer, Capitainen har overgivet mig til?

Mad. Dirk.

Nei sode gode Anine! nei jeg kan ikke sige

Dem det. Jeg kan ikke faae det Ord ud imellem mine Ænder. Det var at knuse Hjertet i Livet paa Dem, siden det er, som det er. Alt det, jeg kan sige Dem, er, at det er ikke min Skyld; jeg er ganske uskyldig. Jeg er kun hendes Huusholderse. Men giv Dem kun tiltaals; bare lidt, saa klarer det sig nok. Nei gode stakkels Anine! nei, jeg tor ikke snakke med Dem; for ellers slipper det mig af Munden, det jeg ikke kan, eller maa sige Dem. Jeg vil gaae ud, og kalde Negeren ind til Dem, som skal være Deres egen Opvarter. Bare nogle Diebliks Taalmodighed. — O der er han just, som han var kaldet. Der er Din Froken, Fætter! hold hende med Selskab, muntre hende! — De faaer snart bedre Selskab, Froken!

Ottende Optrin.

Anine. Philip.

Philip (for sig selv henrykt.)

Det er hende. Det er hende selv.

Anine sidder ved et Bord, grædende. philip staar loenge i taus Henrykelse: Han fastar sig omsider for hendes Fodder.)

De tier; De græder; En Befaling! Et Ord af Deres Læber, sjonnesté Herfferinde.

Anine.

Min Sorg rører Dig. Hvad skulde jeg forlade Elendige have at befale?

Philip (for sig selv, springende op med Glæde.)

Jeg hørte hendes Stemme. Det er himmelske
Musik! Men hun sørger; hun kalder sig ulykkelig.
— (hoit.) Jeg er Deres Slave, tilbedelige Anine! De-
res Sorg gjennemborer mig. De kalder Dem for-
ladt, elendig! Det maae De ikke være, det kan De
ikke være. Man har befalet mig at munstre Dem.
O men jeg er saa forvirret, saa affindig. Befal mig
noget, noget, hvad det er. Jeg vil gjøre Umulig-
heder for at efterkomme en Befaling af Dem.

Anine.

Du har selv Dinene fulde af Taarer. Virkes-
lig, Du bører Dig ikke saa ilde ad at troste en
ulykkelig. Men hvad skulde jeg befale Dig? Dog,
fortæl mig, i hvis Huus er vi?

Philip.

Det veed De ikke? Jeg egentlig ikke heller.
En vis ung Baron Bolmar har her i Huset en
Veninde, som har — skal jeg sige, været ham utro,
eller bortbyttet ham for den gale Capitain, der har
gjort hende en Foræring, siger man, af Dem. Jeg
er tilligemed en smuk Equipage og Tilbehør i Dag
foræret til hende, for at forsøge, om hun derved
kunde bevæges til at fornye sin første Tilbøjelighed;
og det synes, som om Foræringen gjør sin Virkning.

Anine.

Sæt saadant Huus lander Du, efter Dine ud-

staadebe Glændigheder! ulykkelige Anine! Og denne Ulykkelige er den eeneste, der indlader sig med mig, og synes at tage Deel i mine Ulykker!

Philip.

Teg er ingen Ulykkelig, Trocken! der er i dette Sieblik ingen lykkeligere Prinds under Solen. Dog jo; De er bedrovet. O jo! Deres Sorg er min. Teg er ulykkelig, som De. Og dog — jeg kan aldrig forestille mig, at den Sorg, de Zaarer, man deelte med Dem, kunde være virkelig Sorg; og med alt det er dog intet saa smerteligt, som at see Dem bedrovet.

Anine (for sig selv.)

Man har fortalt mig om Negeres Hengivenhed for Deres Herskab. Han rører mig.

Philip.

Aldrig har Nogen været sit Herskab saa hengiven, som jeg alt er, og evig skal være Dem.

Anine.

Og hvad kan han udrette for mig?

Philip.

O! jo, ingen Ting er umuligt, uden det, der reent ud ikke kan gjøres. Teg fortjente ikke, at tilhøre Dem, dersom jeg ikke forsøgte paa Alting (for sig selv.) Teg glemmer mig selv. Teg er færdig at robe mig — (hoit.) Og ligefuldst har De Net. Hvad kan Deres stakkels sorte Slave vel gjøre?

Anine.

Du græder med mig! Du taler med mig med Deeltagelse! O det er længe siden, jeg sidst var blandt Mennesker.

Philip.

De har gjort en meget lang Reise?

Anine.

Fra Indien, for her at søge Paarørende, som jeg hverken veed, hvem de ere, eller hvor de ere. Du stakkels Slave! Ogsaa Du er formodentlig revet bort fra en Kjær Families Gavn, har udstaet meget, for at være Slave her. (for sig selv.) Han interesserer mig. Jeg glemmer min egen Forfatning ved at see og høre ham. (voit.) Du er ingen almindelig Neger. Du skal jo fornøie mig; det vil Du, ved at fortælle mig Din Historie.

Philip (for sig selv.)

Hvad skal Du nu sige, Philip! — (voit.) Min Historie er saa ubetydelig. Hvor kan jeg desuden tænke paa mig, naar jeg seer Dem! — Jeg er fra Guinea. Min Fader var Konge i Akambu. Jeg var meget ung, meget vild, meget lystig. Altid var mig Leeg og Fornsielse. Mit Liv var idel Munterhed, Sang og Dans. Jeg fornøiede mig meget blandt mit Fødelands sorte Skjonheber; jeg flaggrede om blandt dem, som en Sommerfugl. — Der kom en hollandsk Skipper, han havde en europæisk Pige

med paa sit Skib. Jeg saae hende. Hun var deilig, deilig, som den opgaaende Soel. Hendes Stemme var tusinde Gange skjønnere end Fuglenes i vore Skove. Der var Fortryllelse i enhver af hendes mindste Bevægelser, i enhver Mine. Hun var bedrovet. Hendes Taarer gjorde hende saa uudsigelig skjønnere. Man saae det ved første Dækast, at hun var Godheden, Omheden, Uskyldigheden, Elsførerdigheden selv — og man bedrog sig ikke — og nu Farvel, al min forrige Omflagren; Nu først blev jeg vær, at mine andre Skjønheder vare hæslige, afskyelige. Jeg kunde ikke leve uden hos hende, med hende, for hende. Jeg folgte mig til Slave, for at nyde den Lyksalighed, at være hendes Slave, (kaster sig for hendes Fodder) og aldrig, aldrig, aldrig, skal jeg aflade at tilbede denne Hærskerinde; aldrig skal jeg nyde Lyksalighed, uden ved at tjene, at opvarte, at glæde, at tilbede Dem.

Anine.

Raser Du, Menneske!

Philip

(for sig selv i det han springer op.)

Fusentast! Du har robet Dig — (hoit.) Froken, Froken, ja jeg raser, jeg er ude af mig selv. Men hør mig for Guds Skyld. Jeg skulle more Dem; jeg skulde fortælle Dem noget. Jeg fortalte Dem et Eventyr, et Eventyr, hvori der er kun een

Usandhed. Jeg er ikke fra Guinea; jeg er ingen Prinds; ingen Neger. (tager Masken af, men sætter den strax paa igjen.) Her seer De mig. Jeg er her fra Byen. Jeg er af Stand, jeg har Midler. Jeg saae Dem, da De i Dag kom i Land, Dem, skjoneste, beste, fortryllende Pige. Jeg saae Dem bedrøvet. Jeg blev henrevet, fortryllet. Jeg havde ingen Afgang i dette Huus. Jeg opdagede, at det var hid, De blev bragt. Jeg var nødt til at bruge List, for at kunne see Dem. Jeg lod mig gjøre til Neger, for at kunne kaste mig for Deres Fodder. Tilgiv mig! Forkast mig ikke! Berøv mig ikke den Lyksalighed, at være Deres.

Anine.

Ulyksalige Anine! —

Philip.

Nei, o nei! ikke ulyksalig! Intet Sieblik for min Skyld i det mindste. Har jeg ved min Fremfusenhed den Ulyksalighed at mishage Dem, o saa, hvor tungt det end vil blive mig, vil jeg unddrage mig fra Dem, og fra al Livs Lyksalighed. Men det vil De ikke —

Anine.

Hvorledes kan jeg skjule for Dem, at jeg — er rørt ved Deres Hengivenhed for mig. Min Herrre! jeg er ung; jeg er uerfaren, jeg er fremmed. Den Mistanke, den Angest for det Huus, jeg er

bragt ind i — den Angest og Afsky, jeg har for at blive her — — Min Herre! De er her fra Byen! De har Familie=Forbindelser her. Red mig, red mig fra det ulyksalige Huus, jeg er kommet i. Min Herre! kan De foragte mig, fordi jeg betroer mig til Dem, og anraaber Deres Beskyttelse for at redes fra den Afskyelighed, at blive noget Dieblik her? —

Philip.

Guddommelige Anine! Kan jeg andet end tilbede Dem? Strap, strap. — Men her pleier være Vagt ved Dørren. Paa Gaden mode vi i Dag saa let den gale Capitain. Dog, Bagten, seer jeg, er væk, tilligemed Capitainen. Jeg springer hen, at hente Dem en Vogn hos Hyrekudßen her ved Siden. — I Dieblikket er jeg her igjen. — (for sig selv.) Og hvor tager vi saa hen? — Det raade Lykken for! Til Kongen i Akambu. (gaaer.)

Niende Scene.

Anine (allene.)

Hvad gjor Du, Anine! Kaster Dig i et ungt, forvovent, vildt Menneskes Arme! O, men han visste mig saa megen Deeltagelse. Han er mig saa hengiven, saa beskedten, saa ørbodig. — Kjender Du ham da? — hvilken Udsigt! — Dog hvad Udsigt er ikke bedre end den, i dette afskyelige Huus. Den go-

de Neger synes dog heller ingen Bedrager. Det kan han ikke være, det er han ikke. Tat Mod, Anine! Det fordrer Din Skjæbne.

Tiende Optin.

Anine. Philip.

Philip.

Bognen holder færdig; elseværdigste, fortryllende Anine! Kom! Lad os skynde os, førend vi røbes.

Anine.

Velan! men hvorhen?

Philip.

Til — til, min Moder. Men hun er paa Landet. Jeg bringer Dem et Dæklik hjem til mig selv, til jeg kan kaste den Maske, den kjære Maske, som har gjort min Lyksalighed, men som nu ikke for det første maa bruges mere.

Anine.

Ubekjendte unge Mand! — Men nei! Jeg kan ikke fornærme Dem ved nogen Twivl. — Min Skytsengel! (alverlig, og med sat Stemme.) Blusser De ikke, ved at en ung uerfaren, forladt, uskyldig, ulykkelig Pige kalder Dem hendes Skytsengel?

Philip.

Og det Spørgsmaal skulde ikke gjøre mig dertil, om jeg og havde besluttet, at være hendes Djævel!

Anine.

Altsaa Deres Haand! Kom.

Philip.

Man kaldte Dem Sultaninde! O denne Haand
gjor mig til mere end al Verdens Sultaner, Kon-
ger og Keisere.

Fierde Optog.

(Volmars Huus.)

Første Optrin.

Philip, siden Henrik.

Philip.

Her er ingen. Ingen Sjæl, som jeg kan meddele
min Glæde. O nu! o i dette Dieblik var det Tid
for dig at døe, Philip! O jeg kunde ønske, at No-
gen nu vilde slaae mig ihjel, saa blev ikke denne
Glæde, den høieste, jeg kan komme til at nyde i
denne syndige Verden, besmittet med nogen Bitter-
hed. — Men kommer her Ingen, som jeg kan be-
troe min Lyksalighed? — Henrik! velkommen Hen-
rik! velkommen for at see mig glad, saa inderlig
glad, som Du aldrig før har seet et Menneske paa
Jorden.

Henrik (kommer.)

Til Lykke, Hr. Philip! jeg behover ikke at gjette
Marsagen.

Philip.

Men Du maa være glad med mig, Henrik. See!
Der er alle de Penge, jeg eier; tag dem. Du maa,
Du skal. For vilde Du ikke. Tag Dem nu! Gjor
Dig ogsaa glad, vær lystig! O kunde jeg i dette
Dieblik gjøre den hele Verden glad, og see og nyde
alle Menneskers Glæde. Det var at celebrere min
Glædesfest, skjøndt gladere, end jeg er, kunde dog
jeg ikke blive.

Henrik.

Det gik, som De ønskede. De fandt, De saae
Deres Tilbedede.

Philip.

Det var hende. Jeg saae hende, jeg talte med
hende. Jeg rørte ved hendes Haand; jeg kyssede
den. Jeg løftede hende med mine Arme i Vognen.
Jeg sad tæt ved hendes Side.

Henrik.

De kjørte med hende? hvorhen?

Philip.

O! Du veed det ikke. — Jeg er det usigeligen
lyksalige Menneske, som har reddet hende fra det Fru-
entimmers' Huus. Hun er her ovenpaa, hos mig.

Henrik.

De har bortfort hende! En skikkelig uskyldig,
uerfaren, godtroende Pige!

Philip.

Bestie, Fœ, Satan! som kan besmitte min
Glæde med den affyelige Tanke, at jeg kunde være
nederdrægtig nok til at forsøge paa at benytte mig
af en Engels Uskyldighed og Godtroenhed. Ø kunde
jeg da være saa glad!

Henrik.

Teg kjender Dem forend i Dag, Hr. Philip.
Philip.

Ikke maaske tilgavns; men kjend mig da ogsaa
i Dag, og fra i Dag af. Teg er ikke den Forrig
længer. Ø jeg har seet min Anine. Teg var for
lystig, og vild, og sværmende, og gal. I Dag er
jeg glad. — Ja Henrik jeg har hende.

Henrik.

I midlertid har De ført Deres Gudinde her
hjem til Dem?

Philip.

Ta min Gudinde. Hun var i det Huus.
Hun vilde, hun maatte derfra. Der var ikke Sted
for hende. Jeg havde nævnt hende min Broders
Navn, uden at sige hende, at det var min Broder.
Jeg torde da ikke sige hende, at jeg bragte hende fra
hans smukke Venindes Huus i hans eget. Jeg sag-

de hende, at jeg bragte hende hjem i mit Logis, for derfra at føre hende ud paa Landet til min Moder.

Senrik.

Til Deres Moder! hun er jo død — for mange Aar siden.

Philip.

Jeg maatte gjøre hende rolig. Jeg vidste ingen bedre Løgn at finde paa i det Wieblik. Jeg vil virkelig bringe hende et Steds hen, til den beste, den ørværdigste Kone, jeg kan opdage, naar jeg faaer udfundet en, som jeg kan betroe denne Skat.

Senrik.

Men hvordan Pokker har De baaret Dem ab, at faae hende herind i Huset, uden at nogen af os har mørket det?

Philip.

Jeg havde jo Møglen til Bagporten. Der kjørte vi til, omme i den anden Gade; og vi gik op af Sidetrappen.

Senrik.

Men hvor vil De da føre hende hen? for, længe har De dog ikke i Sinde at beholde hende her paa den Fod!

Philip.

Det er det, jeg ikke veed. At hun ikke skulde blive kjendt, naar jeg maa bringe hende hersra, har

jeg opføgt nogle af min Søsters Klæder, oppe i hens des efterladte Garderobe, som hun nu klæder sig i.

Henrik.

Men endnu engang, hvor vil De føre hende hen?

Philip.

Endnu engang, Dosmer, jeg veed det ikke. Jeg vilde nu raadført mig med Dig derom, selv kan jeg ikke udfinde det. Min Tante er en Flane; min ældste Cousine en Snørpe, den anden en Hyklerske; Grand-Mama saa gjerrig, at hun troede, hun kom til at sulde, om hun skulde give hende et Maaltid, og — hvem anden vil imodtage et Fruentimmer, selv af mig? O dersom min Fader var her!

Henrik.

Saa vilde De forestille ham den Svigerdatter, De havde fundet til ham!

Philip.

O ja, det vilde jeg, Henrik. O jeg kjender denne velsignede Mand, dette Menneske, denne Fader.

Henrik.

Han vilde vist fornsie sig.

Philip.

Sikkerlig vilde han. Har han ikke taalt mig, elsket mig, som Søn; og han skulde ikke elské hende som Datter!

Senrik.

Hr. Philip, Hr. Philip! er det Deres Alvor?
hvis ikke, saa tag Flugten i Dieblifiket.

Philip.

Hvorfor?

Senrik.

Han kommer.

Philip.

Hvem?

Senrik.

Deres Fader. Det er hans Vogn, der ruller frem. Hvor Hestene er forpustede! Han har havt Hastværk.

Philip.

Min Fader selv, saa uformobentlig! hvad kan Uarsagen være? — Dog jeg bliver ved mit Forsæt. O! i Dag, i det mindste i Dag, intet Diebliks Mismod! og dog — strax vil jeg ikke vove at stille mig for ham. O min Unine venter mig ogsaa vist alt. Jeg gaaer til hende, jeg siger hende Alting reent ud; at det er Logn, at jeg vilde bringe hende til min Moder. Jeg vil sige hende, hvad min Fader er for en Mand, og bringe hende hen for hans Fedder.

(gaaer.)

Andet Optrin.

Bolmar, Faderen. Henrik.

Henrik (som er gaact ham i Mode.)

Bekommen, naadige Herre! Herren pleier ellers,
at lade os vide, naar De vil komme til Byen. Denne
Gang er Deres Ankomst os uventet.

Bolmar.

Dog ikke ubehagelig? haaber jeg. Er nogen af
mine Sonner hjemme?

Henrik.

Baron Ludvig reed for en Times Tid siden ud
af Porten.

Bolmar.

Saa! Reed han? Havde han Selskab?

Henrik.

Han havde Godbert med; ellers ingen.

Bolmar.

Godbert! Det er mig kjært. Alting vel for
Resten?

Henrik.

Ved det gamle, Herre!

Bolmar.

Virkeligt, ved det Gamle? — Er det sandt,
saa.....

Henrik.

Herren synes at tvivle. Det synes, som Deres
Sind var i Oprør! Virkelig! saavidt jeg veed.....

Volmar.

Oh det var intet. Jeg er lidt varmt af Reisen. — Gaae hen til min Broder Robert. Sig ham, jeg er kommen til Byen. Ved ham være saa god at besøge mig, jo før jo heller; eller ogsaa lade mig vide, om jeg kan komme til ham. Skynd Dig.

Henrik.

Strax, Herre!

(gaaer.)

Tredie Optrin.

Volmar.

Er der noget om det, min Broder skriver, saa har da Ludvig dog neppe fortroet sig til sin Æjener. I det mindste er det mig dog kjært. Det er mig ogsaa kjært, at jeg ikke videre indlod mig med ham. Skulde jeg have den Bedrovelse paa min gamle Alder, at min Son, min sindige, min forstandige, min ødle Ludvig, skulde begaae et saabant Skridt! Robert skriver saa meget bestemt. Jeg burde neppe tvivle.

(Tager et Brev af sin Tegnebog, og læser.)

"Hvor megen Eftergivenhed, Du end viser Dine haabefulde to Sønner" — O det var de; er de det ikke, saa er det dog haardt, at knuse mig med den Bebreidelse — "saa er det dog neppe med Dit Minde, at den ældste, Stamherren, Din Ludvig, er i Begreb med at øgte et Fruentimmer, som for ikke længe siden er kommet her, for at

søge bonnes fortunes, og som ved sin forrige Elsters Død, med hvilken hun levede en fort Tid, nu er vacant. Jeg holdt det for Familie=Pligt, at advare Dig, om Du endnu kunde tage Dine Forholdsregler. Men dermed maatte der i saa Falb hastes, thi jeg er underrettet om, at Kongebrevet bliver expederet paa Fredag."

Hvor gjerne vilde jeg ikke troe det beste? men blot Bagvækselse kan det dog neppe være. Det var hans Forsøt at knuse mit Hjerte; men han veed, jeg er ikke lettroende; og naar jeg kunde overbevises om den fuldkomne Usandhed, saa var Optigelsen blot ondskabsfuld Dumhed. O at den var det! Men jeg glemmer at spørge efter min vildhovede Philip. (ringen.) Jeg er utsalmodig efter at faae Sammenhængen at vide. Er der noget om, saa vil han have mørket det.

Fjerde Oprin.

Volmar. En Tjener.

Volmar.

Er min Son, Philip, hjemme?

Tjeneren.

Jeg har ikke seet ham gaae ud. Han var nylig paa sit Kammer.

Volmar.

Siig ham, jeg er kommen. Kald ham! (Tiene-
ren gaaer.) Jeg frygter mindre hans aabne Caracter,
end den Andens Sindighed, og stille Væsen.

Femte Oprin.

Philip. Volmar.

Philip.

Velkommen, Ejereste Fader!

Volmar.

Min Son! min Philip! Dig har jeg altsaa
dog! Lad mig ret omfavne Dig, min Son! Det
glæder mig at see Dig, og at omfavne Dig.

Philip.

Allerbedste Fader; Jeg broutebe for lidt siden
af, at jeg var saa glad, at ingen Ting kunde gjøre
mig gladere. Min Fader omfavner mig med saadan
Godhed. O, min Glæde er nu først fuldkommen.
Maatte dog min Fader altid finde mig denne God-
hed værd!

Volmar.

Vedligehold stedse dette glade Sins, foretag
intet, som nedbryder Din Glæde. Viis mig altid
den aabenhjertige Fortrolighed, Du hidtil har viist,
og min Godhed og Omhed for Dig skal være usor-
anderlig.

Philip.

Det er ikke lette Vilkaar, min Fader paalægger mig. Hidtil er jeg glad af Temperament, ikke af stolt Selvfolelse; men Sindsforfatningen skal beroe paa saa mange Ting, siger man, som ikke staae i ens Magt.

Volmar.

For det meeste, min Son, er det blot en Udlugt for saadanne, hvis Selvbevidsthed ikke medfører fornøjet Sind.

Philip.

Men nu, min Fader! aldrig at foretage nogen Handling, som kunde, eller som burde forandre Sindets Munterhed — o min Fader, lad det ikke være et Vilkaar ved Deres dyrebare Omhed og Godhed for Deres Philip.

Volmar.

Gode Dreng! Nei det skal det heller ikke være. Det lover jeg min beskedne og aabenhjertige Philip, naar Du lover mig, at Du intet vil gjøre, intet, som, Du ikke skulde føle Dig overbeviist, at være tilladeligt, uden at det maa være indbefattet i Din Fortrolighed til Din Fader.

Philip.

O min Fader! hvor let at love Dem ubegrændset Fortrolighed paa denne Betingelse? Jeg sagde min Fader, jeg var i Dag, endogsaa forend jeg saae

Dem, ret inderlig glad. Det er Beviis for, at min Selvbevidsthed ikke misbilliger det, som opfylder mit Hjerte. Men det er saa opfyldt. Jeg har længtes saa efter at udtemme det i denne Faders Barm.

Volmar (for sig selv.)

Han glæder mig inderlig. Der maa være noget paa Færde; men det er usandt, det, min Broder i sit Brev melder om Bruden; eller ogsaa denne har maget, at det er gaaet overstyr.

Philip.

Men min Fader, som pleier være saa munter, synes mig selv i Dag saa tankefuld! Skulde —

Volmar.

Jeg er det virkelig; jeg har faaet et Nys om det, mine Sønner her foretage sig. Endskjondt man har forbigaat at spørge om mit Minde, vilde jeg dog gjerne see den Svigerdatter, man vil give mig.

Philip (for sig selv.)

Henrik har forekommet mig, og fortalt ham om min Anine. (hvit.) De vil see hende, min Fader! O De er Gudheden selv. Jeg vidste det. De vil tilgive os; o naar De kun seer hende, var De endogsaa mindre god og øm, var De overmaade vred og usorsonlig, o! ved at see hende maatte De blive forsonet.

Volmar.

Men først ønskede jeg dog nok at see Ludvig,
og tale med ham. Hvor er han?

Philip.

Teg veed ikke. Men kald ikke Deres Ord tilbage?

Volmar.

Hvem er Ludvigs Kjæreste? Formodentlig me-
get smuk?

Philip (for sig selv.)

Han veed ogsaa Ludvigs Roman. (heit.) Det
finder hele Verden hende. O! men min Fader, som
er saa god, og som har lovet at ville være mod mig
den overbærende fortrolige Fader; siden De veed den
Historie med Ludvig, saa den ikke kan dølges for
Dem, o saa vær heller ikke vred paa ham.

Volmar.

Virkelig, jeg har større Banskelighed ved at til-
give ham. Han, med sit satte sindige Bæsen, som
man troede at kunne saa trygt overlade sin egen Be-
styrelse! Pigen kan man i alt kald ikke fortænke.
Men hvor er Ludvig falden dette Fruentimmer i
Hænderne?

Philip.

Vi var i Selskab med hende for nogen Tid
siden til Stornfeldts. Der saae han hende første
Gang.

Volmar.

Til Stornfeldts! — det er da muligt, at Robert gjør hende Uret, at det er et skikkeligt Fruentimmer. — Hvad er det for Nesten for et Fruentimmer?

Philip.

Hun er tækkelig. Ludvig finder hende meget skøn og elskværdig. Jeg veed for Nesten meget lidt om hende, uden at stakkels Ludvig har i Dag havt megen Urolighed over et Besøg, hun havde modtaget af en vis gal Kaper. Dog, det veed min Fader uden Tvivl alt. Man gjør maaſkee ogsaa baade ham og hende Uret. Jeg veed desuden meget lidt af den hele Sag. Enhver har nok i sin Deel. Min Fader vil vist tilgive mig, at jeg ikke veed noget angaaende denne Sag, og intet rapporterer. — Hvo er altid klog? De tilgiver ham kjæreſte Fader; o men mig, ogsaa mig tilgiver De.

Volmar.

Det var for meget forlangt, at Du skulle være Opsynsmand over Din øldre Broders Opførel, især, naar han har saa lidt fortroet sig til Dig, som det synes. Jeg ønskede endog saalidt, at Du skulle være hans Angiver, at det er mig kjært, jeg først er underrettet af en Ander. Dig, gode, ødle Dreng! nei jeg er slet ikke vred paa Dig. Jeg tilgiver Dig Alting ret oprigtig.

Philip.

○ De tilgiver mig; og De er underrettet, og
De sagde mig selv, at De vilde see Deres tilkom-
mende Svigerdatter; og at De ikke heller var vred
paa hende?

Volmar.

Nu, siden hun ikke er min Svigerdatter endnu.

Philip.

○ naar de kjendte hende! Der er da intet Fru-
entimmer paa Jorden, De tusinde Deelen saa gjerne
vilde have til Svigerdatter. De vilde selv elskke
hende saa inderlig. Hun er Godheden, Elskvoerdig-
heden, Uskyldigheden selv.

Volmar (for sig selv.)

Teg skulde snart troe, han var selv forlbt i
hende. Vist maa hun især være Uskyldigheden selv
— Men ligefuld, jeg vil see hende. Teg har alt
tilgivet hende, Stakkel!

Philip.

Lyksalige Philip! ○ hvilken Fader! De vil see
hende; o De vil vist ogsaa elskke hende; det er umu-
ligt andet. De vil tilgive os alle sammen.

Sjette Optrin.

Volmar.

Han løb sin Wei med det samme. Det er en
forunderlig Enthusiast. Det har han altid været.

Besynderligt! han er ogsaa forlibt i hende, ligesaa-
vel som Broderen; han driver det til at troe, at jeg
ordentlig kunde give mit Minde til et saabant Par-
ti; han fortæller dog selv, hun har taget mod Be-
søg af en Aanden. Dog har han gjort hendes Be-
kjendtskab til Stornfeldts. Det er selsomt. Havde
det været ham selv, der havde begaet en dum Streg,
og skulde bede om Maade for sin egen Donna, saa
kunde han aldrig gjøre det med mere Hestighed. Der
er Henrik tilbage.

Syvende Optrin.

Volmar. Henrik.

Volmar.

Eraf han min Broder?

Henrik.

Nei Herre! Han er taget paa Landet. Og,
jeg kan ikke bare mig for Latter, De sagde mig, at
han — og det sjondt ubuden, sagde de — var ta-
gen ud til Bryllup.

Volmar.

Er det saa latterligt! Til hvis Bryllup?

Henrik.

Det er just det, som er det loierlige. Til Ba-
ron Ludvigs, sagde de. Og det vilde de fortælle
mig for den uryggeligste Sandhed; som om jeg ikke

vidste det bedre. Finder Herren det dog ikke ogsaa loierligt!

Volmar.

Vist, med hvem, sagde man, det var?

Henrik.

Med en vis Julie, som var i Huset hos den rige Agent Trom, der døde her for noget siden.

Volmar.

Vist er det besynderligt. I midlertid løb hen, at melde mig til Kjøbmand Stornfeldts! Jeg kommer strax derhen. (Henrik gaaer.) De ere vel ikke ogsaa til Bryllup! Det passer med, hvad Uncle Robert skriver. Jeg begynder at frygte, at det ikke hænger saa rigtigt sammen. Men det er dog til Stornfeldts, han har seet hende. Man gjør maaßke Frumentimmeret Uret.

Ottende Scene.

Volmar. Philip. Anine.

Philip.

Endnu engang, min Fader! De tilgiver min Broder, men De tilgiver ogsaa mig, Deres Philip! og De vil see hende?

Volmar.

Du er ogsaa den evige Sværmer. Pleier jeg ikke at holde, hvad jeg lover? Naar jeg siger Dig, at jeg tilgiver Din Broder, om han endnu er at redde,

hvor kan Du da tvivle om, at jeg jo vilde tilgive
Dig?

Philip.

Hører Du, hører Du, min Anine! han tilgiver min Broder! o! hvorledes skulde han da være mig vred, end sige lukke for Dig dette ødle godhedsfulde Hjerte? O min Fader! see allene paa denne Engel af Pige. Jeg beder for det første om intet andet. Er det muligt at see hende, uden at elskke hende?

Volmar.

Nu nu, om ikke just elskke hende, det kunde efter Omstændighederne være lidt for meget forlangt, men, siden hun har saa ivrig og i Grunden saa god en Talsmand, saa, det lover jeg, skal ogsaa hun være indbefattet i min Tilgivelse.

Anine.

Edle, omme Fader! Deres Søn, Deres Philip, som jeg vel kun kjender meget kort, har lært mig, at kjende sit Hjerte fra saa fortreffelig en Side; han har fortalt mig den Forseelse, De har tilgivet hans Broder. De bekræfter den i mit Paahør — De.....

Volmar.

Nu, kjære Tomfru! det har jeg gjort. Jeg elsker mine Børn. Men fordi jeg tilgiver dem og Tomfruen med, kan De spare Deres Knæfald. Dem

Kan de Øphævelser ikke hjelpe. Jeg vil Dem intet ondt, naar det bliver ved det, det er; jeg saae gjerne.....

Anine.

Nei, ædle Mand! De, som er saa god og ædel mod Deres Børn, ja endog mod en Person, som havde saa lidt Grund til at vente saa meget af Deres Godhed; De kan ikke støde mig, en ulykkelig forladt Skabning fra Dem, som har i dette Dilekt ingen Tilflugt paa Jorden, om De forkaster mig.

Volmar.

Nu, jeg tilgiver Dem jo, og lad mig dermed være!

Anine.

Jeg er i al min Ulykke saa lykkelig, at De har intet at tilgive mig, uden den Dristighed, at jeg anraaber om Tilflugt for fort Tid i Deres Huus, og den vil Deres ædle Hjerte ikke afflaae mig.

Volmar.

Intet at tilgive Dem? min kjære Tomfrue! Jeg skulde ikke vægre mig ved at give Dem Tilflugt i mit Huus, efter at De har villet rove, vancere mig min Son, min forstandige Ludvig, og, som det synes, forvirret mig ogsaa denne Krabats vilde Hoved? Det, jeg vil finde vanskeligt at tilgive Dig, min Tusentast, er, at Du kan bringe mig Din Broders Donna lige under Dinene, og det med saa-

dant et Forstag. Jeg skulde ordentlig anholde, om Hr. Ludvig ikke ligefrem maatte ægte hende!

Anine.

Jeg — Deres Son Ludvig!

Philip.

Jeg bringe Ludvigs Donna for Deres Fedder, min Fader! Det kunde De troe om mig? De kunne ansee min Anine for at være hende — ? Min Fader, min Fader! De har misforstaet mig. Det er min Anine, den Pige, jeg har frelst fra det ulykkelige Huus; den ødelste, uskyldigste, bedste Skabning, Jorden bærer. De ved det ikke?

Volmar.

Jeg er ganske forvirret. De er ikke det Fruentimmer, som Ludvig.....

Philip.

For Himlens Skyld, beste Fader! vancer intet Hieblik længer min Anine eller mig med en saadan Mistanke. Jeg skulde bede om Tilflugt i Deres Huus for hende? Jeg har en eeneste Gang i mit Liv seet hende. Min Anine tager De for saadan En?

Volmar.

Altsaa er det da mig, som skal bede om Forladelse? Næsten bringer Deres Mine, Deres Tillid, mig dertil. Min Philip er indtagen af Dem. Virkelig, jeg har ondt ved at kunne dadle ham dersor. Men De søger Tilflugt i mit Huus. Nu, da det

blot beboes af mig og mine Sønner, er det aldeles ingen passelig Tilflugt for Dem. Jeg skal sørge for at bringe Dem ind i et anstændigt Huus, saasnart jeg faaer at vide, hvem jeg bringer derhen. Men jeg har i dette Dileblik ingen Tid at erkynndige mig noiere. Ophold Dem her, om De saa synes, imidlertid. Jeg haaber ret snart at see Dem igjen i roligere Forfatning.

Anine.

Edle Mand.

Philip.

Min eiegode Fader!

Volmar.

Jeg forlader mig til, at min Philip, hans Lideneskab uagtet, foretager intet uden Overlæg med mig. Jeg er dessværre! bessjøestiget med at redde min, i Almindelighed mere forstandige, men mindre aaben-hjertige Ludvig fra en Daarlighed, som fordrer Hast, om den skal forebygges. Jeg vil noiere lære at kjende Dem, og hvad der bringer Dem i den ulykkelig Modvendighed at fordre Tilflugt hos mig. Tilgiv mig min Feiltagelse, for saavidt jeg har taget feil. Jeg maa ile hen til Stornfelds til min anden Son. O! var det ikke for sildig at frelse ham!

Niende Optin.

Philip. Anine.

Philip.

Forunderligt! Han vidste intet om min Anine!
 Men han talte jo med mig før om sin Svigerdatter.
 Ludvig skulde dog før Pøkker ikke have i Sinde og
 saa at givte sig? — O min Anine! men Du har
 set min Fader, og — men han kunde miskjende min
 Anine! —

Anine.

Og selv, da han miskjendte mig, tilgav han
 mig — og det trods hans Fortørnelse, med den Om-
 hed, Venlighed og Godhed —

Philip.

Anine! Anine! Du elsker alt min Fader! Pige!
 Havde jeg aldrig elsket Dig før, var Du saa helsig,
 som Du er smuk — o saa tilbad jeg Dig ligefuldst
 for det Hjerte, som skjønner saa paa min Faders
 Anine! kunde jeg ved ret megen, langvarig, Streæ-
 ben i at studere paa at danne mig efter denne Mand,
 bringe det til noget, noget lidt, at ligne ham; Uni-
 ne, skulde De da ogsaa kunne — elsker mig!

Anine.

O Philip! naar jeg ret saae Dem ligne ham
 — Men saa skulde De ikke kunde gjøre Dem til Ne-

(20*)

ger, til Slave, og give Dem bort til ethvert ubekjendt Ansigt, som De saae, og syntes om.

Philip.

Det kunde jeg ikke love Dem, dersom jeg ikke kunde love mig selv, at der aldrig skulde komme nogen, som overgik min Anine. —

Anine.

Deres Anine! saa afgjort Deres!

Philip.

Naar De seer mig ligne min Fader, sagde De.
O nu veed jeg et Maal for min Stræben.

Anine.

Der kommer nogen. Det var kun Deres Fader, jeg vilde vise mig for.

Philip.

Det er min Broder.

Anine.

Seg vil hverken sees af ham eller nogen, forend jeg nærmere bliver kjendt af Deres fortræffelige Fader, og han selv værdiges at fremstille mig.

Philip.

Bores Fader! han er ogsaa min Anines.

(De gaae.)

Tiende Opdrin.

Ludvig. Godbert.

Ludvig.

Teg kunde ikke drage Nande i Byen; Teg kunde endnu mindre uden for den, og atter her ligesaalidt.

Godbert.

I lidenskabelige og forlibte Folk ere nogle loierlige Personer. Du bærer Dig nu ad, saa man skulde troe, at Verdens Ulykke var opst; og saa er heele Stadsen, at en Pige, som Du synes om, spiller Dig lidt Hokusokus. Du var ogsaa en sindig Mand i forrige Tider. Teg synes, der skal noget andet til at gjøre en sindig Mand mismodig. Lykken smiler ad Dig paa alle Kanter. Du er født til Rigdom, og med et Hjerte, til at bruge den vel. Du er en retskaffen ung Mand. Du er elsket og agtet af alle.

Ludvig.

Men af min Julie? Teg har intet mere; jeg har tabt alt med Julie. O Godbert! Du veed ikke, hvad det er at elsket. I alle mine Planer, i alle mine Forhaabninger var Julie indsattet. Hun forlod mig, og sonderrev dem alle. Hendes Lyksalighed var mit eeneste Maal. Nu er jeg som den vilfsarende Vandrer, der ikke har andet Maal end det Sted, hvor han udmattet synker til Jorden.

Godbert.

Er det Mands Adfærd, Ludvig! fordi Du har mistet en Pige, som Du maatte holde het for en Lykke at blive skilt ved! Jeg lempede mig efter Dig i den første Hede. Jeg maa nu tale til Dig, som Mand, som Din Ven. Hvad kalder Du Ulykke? Skulde Du have Ret til at klage? Det er Utak-nemmelighed, Ludvig. Vogt Dig, at Du ikke en Dag løerer at kjende, hvad Ulykker er.

Ellevte Oprin.

De Forrige. Henrik.

Henrik.

Her er en Seddel, som Portneren flyede mig. Den kom før, medens Herren var ude, og saa skulde jeg — —

Ludvig.

Godt! Gaa. — Denne Seddel Godbert. — Den er fra Julie — Hvad kan den — —

Godbert.

Hvad den kan indeholde? At Eqvipagen har gjort sin Virkning! at Froken Julie seer, hun har gjort et slet Bytte, og vilde gjøre det om igjen. Læs den ikke, jeg beder Dig, Ludvig! Har hun brudt døje Lænker, saa smed Dig ikke selv i dem paa ny.

Ludvig.

Der har Du Seddelen. Jeg vil ikke læse den.

Gjem den; brænd den; gjør ved den, hvad Du vil.
Men hvordan mon hun dog kan besmykke Brevet
fra Trom, og hendes Opførsel? Det gad jeg dog seet.

Godbert.

Besmykke det! Det kan Du ubeseet forlade
Dig paa, hun har gjort ganske mesterlig. Et Fru-
entimmer forseer sig aldrig. Du kan rolig lade mig
beholde Sedlen. Jeg skal ved Leilighed læse den, og
give Dig en Extract af den. Men der er jo Din
Broder.

Tolvte Optrin.

Philip. De Forrige.

Philip.

Nu Broder Ludvig! er Du os ikke forbunden?
Har vi ikke forrettet vore Ting godt for Dig?

Ludvig.

Hvad har I forrettet for mig? Hvem?

Philip.

Har ikke Henrik alt sagt Dig det? Equipagen!
Nu vel. Jeg kom underveir med, at der handledes
om en Foræring til Din indianiske Donna. Det var
nu godt nok betænkt, at Du vilde gjøre hende en
Foræring, og at den Foræring betydede noget. Men
jeg har selv mærket, at naar man er forliefst, saa
er man ikke rigtig i Hovedet. En meget rigtig An-

mørkning, som Du selv tilforn har havt den Godhed at gjøre for mig.

Ludvig.

Det gjør mig ondt, at.....

Philip.

Du har gjort mig Uleilighed; ikke? Det skal ikke gjøre Dig ondt. Jeg har tjent Dig af et godt Hjerte. Jeg fandt, som sagt, at der var en betydelig Mangel ved Din Foræring. Disse indianiske Prindsesser, seer Du, er vante til at opvartes af Sorte. Det seer desuden godt ud, at der staaer en Sort bag paa en smuk Bogn, og paa en Bogn, en Elske forærer sin Donna, maa der endelig staae En.

Ludvig.

O hold dog op med Din Fjasen!

Philip.

Snak; hør mig ud! Saadan en Sort er, eller forestiller, en Slave. Et Sindbillede paa Giveren, som ikke bør mangle. Saadan En Klæder man imod Landets Skik og Brug i en fremmed eller phantastisk Dragt. Det er narrisk. Ogsaa et Sindbillede paa Giveren.

Ludvig.

Farevel Hr. Prædikant! Du burde i denne sidste Betragtning været Neger, og fulgt med Equipagen.

Philip.

Har jeg ikke det gjort? dog jeg tilstaaer det:

ikke for i Giverens Sted at være Donsellens Mar.
 Imidlertid sif Din Vogn først sit tilbørlige Udsende,
 da der fulgte den behørige Neger med. Uden Ne-
 ger havde den ikke gjort sin Virkning, ja, var, troer
 jeg, neppe blevet modtaget. Nu ikke allene tog hun
 imod den; men det som mere er, Din hollandske
 Rival kom ved samme Leilighed paa Porten. Hen-
 rik sif Capitain Trom narret bort, og saae jeg ret,
 saa var det Frokenen ligesaa kjært, som det maa
 være Dig.

Godbert.

Hvad sagde jeg? Vognen virkede.

Ludvig.

Men hvad er dog alt dette for Historier?

Godbert.

Det er forunderligt, en kan ikke gjøre en Mar-
 restreg, uden man skal vølte sig ind paa ham, for
 at have Ere at tage Deel i den.

Philip.

Narrestreg eller ikke af min Broder, saa er det
 det Klogeste, jeg har gjort i mit Liv; ogsaa Dig, Lud-
 vig! har jeg herved gjort en anden endnu vigtigere
 Ejendom, end at faae Capitain Trom jaget bort fra
 Din Donna; og det var just det, jeg vilde fortælle
 Dig; jeg har forekommet Dig hos vores Fader, den
 eiegabe Fader! og mere end halv skaffet Dig hans
 Forladelse for Din Galsskab.

Ludvig.

Min Fader!

Philip.

Ta, Du veed dog vel, han er kommen.

Ludvig.

Min Fader er kommen; og Du har sagt ham —

Philip.

Teg veed ikke, hvem der har sagt ham Din Hi-
storie med Julie; men han vidste den, og han var
meget urolig. Teg oplyste ham saa godt, jeg kunde.
Det lod, som han tvivlede om, at det kunde være en
stikkelig uskyldig Pige, men jeg sagde ham ligefrem,
for det er en Fader, som fortjener Oprigtighed, at
hun maafee byttede Dig nu bort for Capitain Trom
van Gravenhaag; og jeg talte for Dig, som en ør-
lig Broder. Hvad jeg ikke selv formaade at tale
for Dig, dertil brugte jeg en Advocat; o! kjendte
Du den Advocat, saa vilde Du begribe, at Din
Sag er ført saaledes, at den gode Fader vil holde
sit Ord, og hverken være vred paa Dig, eller for-
folge Din Donna.

Ludvig.

Ulyksalige fordomte Fusentast — Og hvor er
min Fader?

Philip.

Du takker mig paa en smuk Maade. — Min
Fader gik for et Dieblik siden hen til Stornfeldts.

Ludvig.

Som han ikke treffer hjemme. Han er endnu
derude, og venter forgjøves paa mig og min Brud,
for at bivaane vores Bryllup. Jeg maa føge ham,
for at oplyse ham, for at retfærdiggjøre mig og
min Julie.

(gaaer.)

Trettende Optrin.

Philip. Godbert. Henrik.

Philip.

Han skulde havt Bryllup med hende, Godbert!
Han skulde havt Bryllup med denne Donna, og
Stornfeldt selv skulde være ved Bryllupet. Storn-
feldt! Hvorledes hænger det sammen, at Stornfeldt
skulde være Medvider i en Mariage imellem Ludvig
Bolmar og en.....

Godbert.

Jeg er selv bestyrtset. Jeg vidste nok, han hav-
de i Sinde at givte sig med hende; men at Storn-
feldt, en Mand af hans Caracter, Faderens Ven,
kunde nedlade sig til at besatte sig dermed, det for-
staaer jeg ikke. Her er den Seddel, hun har skrevet
ham til, medens vi var ude. Den maa jeg læse,
om den kunde give os noget Lys. (æser.)

Philip.

Det skulde være forbandedt, om vi har taget

feil, og om det virkelig var et stikkelsigt Fruentimmer, denne Indianerinde, som vi har troet langt anderledes om, og.....

Godbert (efterat have læst Seddelen.)

O min Anine, min Anine er det, som har foraarsaget denne hele Forvirring. Og det har jeg ikke vidst! Jeg maa søge lys, baade hos Fader og Son; denne Seddel opklarer Alting. (Gaaer.)

Fjortende Oprin.

Philip.

Hans Anine! hvor Djævelen kommer han til at kalde hende hans Anine. O, men endnu har jeg hende. — Hun er for evig min. Men han kaldte hende sin, efterat have læst en Seddel fra Ostindianerinden — Og Stornfeldt vidste af hendes Bryllup med Ludvig — O! jeg har maaskee gjort den arme Ludvig en hæslig Tjeneste! — men min Anine skulde være Skyld i — — Noget veed han dog om Anine; jeg maa efter ham, gesvindt, for at faae noget om min Anine at vide — O! — men dog først op at kysse min Anines Haand. —

Femte Optog.

(Julies Huus.)

Første Oprin.

Julie. Mad. Dirk.

Mad. Dirk.

Nei Frøken! nei. Hun er borte. Vi har leedt allevegne oppe og nedø! der er ingen Krog i hele Huset, som vi jo har støvet omkring for at see, om hun ikke skulde være forstukket der; der er ingen Busk i Haven, fort sagt ikke et Hul, saa stort som et Musshul, hvor vi jo har leedt; men borte er borte! Hun er ingensteds at finde.

Julie.

Ulyksalige Julie!

Mad. Dirk.

Ta, det maa De vel sige, Frøken! og stakkels ulyksalige Anine, som nu vist er bragt ombord igjen af den forbandede Sorvers Matroser. For hvor skulde der ellers være blevet af hende? Siden han gik, er ogsaa de Gripomenusser borte, der stod ved Porten. De har vist passet paa, og været her inde, og taget hende, og bragt hende afsted med ham.

Julie.

Men Negeren!

Mad. Dirk.

Er ogsaa væk. Ja vist; de har taget ham ogsaa; jo! Trom veed nok, hvad han gjør. Han fører ham med sig, og den Karl er ham saa god, som rede Penge. Jeg har jo nok hørt salig Agenten snakke om det; derovere i Vestindien, og paa St. Croix, der sælger de de arme Negere, og saadan En, som denne, kan Hr. Trom faae en syy otte hundrede Rigs-daler for. Det var dog evig Skade, om han saadan skulde sælges som et andet Fø, for det var jo en Neger, som man aldrig seer Magen til. Han var snart ligesaa fornuftig, som om det kunde være jeg eller et andet Menneske, og saadan en alart en, som en Windspiller; og ligesaa from og venlig saae han ud af Dinene, og det levede og dandfede, alt det, der var paa ham; og saa var han jo desuden foræret Dem af Deres Baron Ludvig; derfor vilde De vist ogsaa holdt af det arme Dyr, naar han først var blevet lidt huusvant; men nu har de flaaet et Beg-plaster for Munden paa ham, de hollandske Sohunde! ligesom paa Deres Anine. Og borte ere de.

Julie.

Selsomme Ulykke! Hun er borte. Bortstjaalet, bortrevet af mine Arme, fra mit Hjerte! Al Lyksalighed er paa eengang revet derfra. Min Ludvig, min Anine, alt, hvad der var mig kjært i Verden;

i det Dieblik jeg skulde blevet den allerlykseligste af alle Dodelige.

Mad. Dirk.

O nei Froken, o nei gaae Dem ikke saa reent utrostelig. Jeg har jo, som De selv besalede mig, sendt Bud baade til Stornfeldts og til Bolmars, og en af dem vil dog vide at gjøre Anstalter. Om han ogsaa har bragt baade hende og Negeren ud om Borde paa Kartvojet, saa seiler de dog vel heller ikke saa i et Dieblik afsted med hende. Vi boer jo dog i et christen Land, og uagtet den gale Trom har gjort sig til en Hollænder, saa har han dog vel ikke gjort sig til en Menneskeæder; og vel er det dog ogsaa, at han har taget Negeren med; for synes han at kunne have Lov til at tage Anine, og fore hende bort, fordi hun hørte ham til; saa kan han dog ikke have Lov til at gaae hen, og tage Negeren, og slæbe af med, for er han sjøndt Kaper, saa kan han dog nok ikke have Lov at kære her midt inde i Byen.

Julie.

Men ingen hører man noget fra!

Mad. Dirk.

Ih, men Froken, det er jo kun et Dieblik, siden vi sendte alle Folkene ud hver ad sine Veie.

Julie.

Men hvor let er den hele Eftersøgning forgjøves, Nei Mad. Dirk! det er ikke Trom, der har ta-

get dem; det er jo reen Urimelighed. Hvor torde han det? hvor kunde han det? Vilde de ikke have stræbt imod? hvilken Tummel vilde det ikke have gjort i Huset? og det skulde ingen have mørket? Nei Negeren har været udsendt for at røve min Anine fra mig. Det hele Gesandtskab med Vognen var ikke udskikket uden for det samme.

Mad. Dirk.

De siger noget, Froken; Ja naar saa er, saa er hun jo kun bragt hen til Baron Bolmars; for der kom den sorte Djævel jo fra. — Men, det er sandt, det er jo ogsaa reent urimeligt. Hvad vilde Baron Ludvig med Anine? Forestiller De Dem, at han er saadan en? O ja! man kan nu snart ingen Skjelm troe; men var Ludvig ogsaa ikke bedre, saa saae De jo selv Negeren! saae han ud til at lade sig bruge til et Pigeran? Han saae jo snarere ud til selv at være Pigernes Jens. Havde De kun seet, hvor venlig han bar sig ad mod Deres Anine, da jeg forlod ham allene med hende her i dennne Stue. Der sad hun, som De sidder, og græd; han stod først længe her, hvor jeg nu staer, og saae paa hende, som om han skulde see hende tvers igennem; saa styrted han hen til hende, og faldt paa Knæ for hende, og tog saa ørbodig hendes Haand, og da han havde begyndt at kysse paa den, O! — saa troede jeg, det aldrig have saaet Ende igjen.

Julie.

Og om det nu har været en forklædt Person,
som kun har forestillet Neger?

Mad. Dirk.

Nei, var han ikke, Froken! nei, for jeg gav nok
Agt paa ham, det gjorde jeg; havde han været for-
klædt, saa havde han nok funnet sværte sig i An-
sigtet og paa Hænderne; men hans Haar var gan-
ske krollet, og han havde saadanne deilige hvide Tæn-
der, og det hvide i Hænderne glindede saadan, som paa
en rigtig Neger; alt det havde han ikke funnet gjøre
efter. Nei det er rigtig den forhærede Kaper, der
har ranet dem bort. Hu! havde jeg ham her! Jeg
skulde saadan have fat paa ham med mine Negle,
at han skulle være glad til, at han slap med Livet,
mod at love selv at bringe os baade Unine og Ne-
geren tilbage. — Men hvor mon dog Folkene blive
af? (Gaaer mod udgangen.) Men kommer ikke der den
Rover-Djævel selv ansættendes?

Julie.

Jeg undflyer hans Stoen. Jeg kan ikke ind-
lade mig med ham. See, hun udforsker ham, og
bliver af med ham.

Andet Oprin.

Mad. Dirk. Trom.

Trom.

Den Satans Karl, som kom her, og gjorde mig
al den elementære Allarm, og vovede at fordre mig ud.
Jeg samlede alle mine Tropper. Jeg begav mig om
Borde paa mit Skib. Jeg gjorde klart Skib. Alle
Kanonerne var ladte; Alle Constablerne stod med de
brændende Lunter, alting var færdigt til den for-
færdeligste Trefning, der nogensinde er holdt paa
denne Side Linien, men min Capitain von Eisen-
hart vovede ikke, at byde sig frem. Efter forgjøves
Benten og Krydsning opdager jeg, at enten har han
af Fortvivelse valgt heller at bore sit Skib i Grund,
og lade det synke med Top og Tavl, eller ogsaa der
er ingen Capitain Eisenhart til i Naturen. Dette
paastod vel de fleste af dem, jeg præiede, for at opdage
det, men jeg skulde dog nødig være af den Mening;
thi ellers faaer jeg slet ingen Hævn for den mig vi-
ste blodige Fornærmelse.

Mad. Dirk.

At den Qvalm, og alle de Undersøgelser skal
han nok have gjort, siden han var her, som neppe
er en Time siden?

Trom.

Trom van Gravenhaag er vant til Hurtighed i sine Expeditioner.

Mad. Dirk.

Men veed han vel, min Hr. Storpraler, og Hans Mar, at han er intet andet end en Storpraler, og en Hans Mar, og at, naar man gjorde ham hans Net, saa tog man ham, og kradsede først hans Dine ud, og siden overgav man ham til Politiet, som kunde lade ham hænge eller gaae i den spanske Kappe, for som han opforer sig her i Huuset.

Trom.

Død og al Ulykke! saaledes at tale mig til! Veed hun vel, at dersom hun var en anden, end den, hun er, enten saa hun var Capitain, som jeg, og forte Skib, som man kunde binde an imod, eller en Cavaleer, som man kunde mode som Cavaleer, saa gik det hende galt for saadan Tiltale mod mig, mod Hr. Capitain Trom van Gravenhaag.

Mad. Dirk.

Og veed han vel, at dersom ikke baade Kubse, og Gaardskarl, og Djener, og Piger, alle sammen var ude af Huuset for at opsoge vores stakkels fortalte Faar, saa skulde jeg lade ham banke af, enten det saa skeede med Kostestast eller Sldtang eller Vognkjøppe, og derpaa lade ham smide ud til Spektakel paa Gaden, for som han har baaret sig ad. Men nu

kan han gaae for det Skarn, han er; for nu er de
ude alle sammen, at lede efter vor stakkels Unine, og
efter den arme Neger, som Baron Volmar har for-
æret os, og som han saa skammelig har rovet os
fra. Jo see kuns paa mig. De er rigtignok borte,
baade den lille ostindiske Pige, han bragte os, og
Negeren, og det kan han vide, at vi veed det meget
godt, at det er ingen anden end ham, der har rovet
dem fra os.

Trom.

De Dyvel, Sapperlot! Sultaninden er borte!
Hun raser, Kone! Er Sultaninden borte? (sagte.)
Hvad gjør Du nu Trom! hvordan forsvarer Du
Dig nu for dem, Du skulde aflevere Unine til? —
(voit.) Jeg skulde have bortrovet Slavinden, jeg som
selv bragte hende herhen! Jeg —

Mad. Dire.

Jo! gjør sig kun saa hellig, ligesom han ikke
vidste det. Skaf os hende kun igjen med det Gode,
eller han kan være vis paa, at baade Politie og Net
og Retsfærdighed skal faae ham til det.

Trom.

Jeg vil ønske mig paa eengang at slaaes med
hele Generalstaternes Glaade, dersom jeg veed et Ord
om dette uhørte Ran. Men er hun borte, saa maa
hun findes. Jeg skal kalde hele mit Mandsskab i
Land, vi vil gjennemsøge hvert Huus, hver Hytte

i hele Byen, fra Loft til Kjælder; og findes maa
hun, og findes skal hun. Maar ingen anden kan
opdage hende, saa skal jeg, Capitain van Gravenhaag;
og det, om hun var forstukken i det dybeste af Oceanet.

(I det han gaaer, morder han en Tjener.)

Tredie Optrin.

En Tjener. De Forrige.

Trom.

Holt! Hvorhen! Ho! Stornfeldts Tjener. Ja
det faaer ikke hjelpe. Jeg maa begynde paa Dig den
Inquisition, jeg maa gjøre paa alle dem, jeg morder:
Har Du ikke enten røvet, eller seet min forlorne
Sultaninde?

Tjeneren.

Jeg har aldrig seet nogen Sultaninde i Verden.
Jeg folger allene den gamle Baron Bolmar herhid,
og er her for at melde ham. Han er nys kommen
ind fra Landet, og havde været inde til vores, og
spurgt efter Hr. Stornfeldt; men da han ikke fandt
ham hjemme, maatte jeg vise ham her hen til Fro-
ken Decan. Uagtet jeg nu nok veed, hun ikke heller
er hjemme, skulde jeg dog melde ham.

Trom.

Passeer! (for sig selv.) Den gamle Baron Bol-
mar! uden Twivl Fader til den unge, som jeg havde

noget at afgjøre med; men nu har jeg andet at tage
vare. (gaaer.)

Mad. Dirk.

So vist er Frokenen hjemme. Her Baronen er
hende velkommen. Det forstaer sig.

Fjerde Oprin.

Baron Volmar, siden Julie.

Volmar.

Hende finder jeg altsaa dog. Ø finder jeg og-
saa min Son igjen! Dog! saavidt jeg mærker paa
alting, har han rigtignok været i Færd med at be-
gaae en stor Daarlighed, men har standset i det Die-
blik, den skulde fuldbyrdes. Hun kommer.

Julie (kommer.)

(Mad. Dirk giver paa Frokenens stumme Befaling Stole,
og gaaer.)

Volmar.

De tilgive, om jeg gjor Uleilighed. De er
Froken Julie Decan, som man har viist mig til?

Julie.

Det er mit Navn, Hr. Baron Volmar! Un-
der dette Navn melder man mig Dem. Det foraar-
sager mig Opmærksomhed. Jeg nøgter det ikke. —
Og dog, Hr. Baron, er De mig usigelig velkommen.

Volmar.

De kjender altsaa dette Navn?

Julie.

Jeg kjender det, og elsker det.

Volmar.

Og elsker det!

Julie.

Nu vel! hvorfor dolge det? Den elskværdigste, den ødeløse unge Mand, jeg har mødt i Verden, hører dette Navn; Ludvig Volmar.

Volmar.

Deres Udseende, Deres Tone forvirrer mig, standser det Spørgsmaal, jeg endnu havde at gjøre Dem. Tilgiv mig, om jeg gjør Dem Uret. Alt for mange Omstændigheder paalægge mig det, som Pligt, at gjøre Dem det; Velan: Navnet Volmar, endog uttalt af min Mund, er Dem ingen Bebreidelse? Jeg har bedet om Deres Tilgivelse for det haarde, der ligger i mit Spørgsmaal; Den vil De give mig, naar jeg siger Dem, at Ludvig Volmar er min Son.

Julie.

Jeg gjættede, at det var Dem, Hr. Baron; og er saa lykkelig, hvormeget denne Dags besynderlige Tildragelser end har bragt min Sjæl i Oprør, at kunne med den bestemteste Rolighed svare Dem, nei! Min Ludvigs Navn, uttalt endogsaa af hans Fa-

ders Mund, gjør mit Hjerte ikke ringeste Skygge af Bebreidelse.

Volmar.

Velan! De beroliger mig; Deres Udsagn, Deres Rolighed forsikrer mig, at De er i Stand til at give mig i min Ludvig den samme agtværdige, ødle, unge Mand, den samme ømme Son, tilbage, som jeg frygtede at have mistet. De forsikrer mig, at Deres Hjerte intet bebreider Dem. Jeg troer Dem. Jeg vil heller ingen Bebreidelses gjøre Dem. Maar den Tid kommer, at en alvorlig Betragtning vil sige Dem selv, hvorvidt det var ilde eller vel gjort, ikke blot at rive en saadan ung Mand, som min Ludvig, ud fra de Forbindelser, hans Fodsel, hans Midler gave ham, men endogsaa at sonderrive Naturens helligste Baand, det imellem Fader og Son — naar denne Betragtning opkommer i Deres Hjerte — saa har jeg herved tilgivet Dem.

Julie.

Det er min ødle Ludvigs Fader.

Volmar.

Men eet allene har jeg at bede, at fordre, at besværge Dem: afstaae fra det Krav, De — jeg troer Dem, ikke ved nogen List — men ved Lidenkabens Forvildelse paa begge Sider, har faaet paa min Ludvigs Hjerte.

Julie.

Ædle fortræffelige Mand! min Ludvigs Farer!
 Hvor ydmygende, hvor dræbende Deres virkelig ædel-
 modige Fremgangsmaade maatte være for den, som
 folte sig skyldig til den Mistanke, De bærer, saa
 er Beundring og Hsiagtelse for Dem, den eeneste
 Følelse, den opvækker hos mig. Og — jeg nægter
 det ikke — i den Overbeviisning, at De med Deres
 Ædelmodighed forener Viisdom nok til ikke at regne
 Ahners Tal for Menneskets vigtigste Værd — giver
 jeg Dem ogsaa herved alle de Rettigheder tilbage paa
 min Ludvigs Haand og Hjerte, som De ikke selv
 vilde fornye.

Volmar.

Førunderlige Pige! De henriver mig. De af-
 tvinger mig den Eilstaaelse, at naar Ludvig for De-
 res Skyld ikke kunde forvildes, fortjente han ikke en
 fortræffelig Kone.

Julie.

Jeg er i Stand til, Hr. Baron, aldeles at
 retfærdiggjøre baade Deres Ludvig og mig.

Volmar.

Tal, o forklar mig alting: o er jeg bragt bag
 Lyset, som jeg haaber, saa underret mig; — o! men
 der er min Ludvig.

Sjette Opchin.

De Forrige. Ludvig.

Ludvig.

Min Fader! O, Julie, Julie. Jeg veed det,
 min Fader! jeg maa forekomme Dem meget affrydelig. — Jeg veed det, Philip har sagt Dem altting.
 Han har sagt uden Twivl meget mere end det Sande.
 Jeg er skyldig. Jeg har intet at ansøre til mit
 Forsvar.

Volmar.

Intet til Forsvar! Nu! Men jeg seer her Din
 Julie, min Son, og seer nok til Din Undskyldning.
 Allerede paa Philips Forben har jeg lovet at tilgive
 Dig, min Son, saavel som Julie, om jeg finder
 noget at tilgive hende.

Ludvig.

Min Fader! — Julie, seer Du, hvilken Fader,
 jeg vilde have gjort ogsaa til Din Fader?

Sjette Opchin.

Godbert. De Forrige.

Godbert.

Tilgiv mig, Froken, at jeg saaledes bryder ind.
 — Jeg er Godbert, en Broder til..... (bliver Ludvig
 vare.) Ludvig! tilgiv mig, Ludvig, Din Julie er
 uskyldig. For at give mig min Anine igjen, maatte

hun i Dag afvise Dig, og tage imod Trom. Der løs, løs, og tilgiv mig! ogsaa De, Frøken! tilgive mig; jeg erude af mig selv af Længsel efter at see min Anine. (Ludvig faaer Sedden af Godbert, og læser.)

Julie.

Teg er uskyldig, min Herre! uskyldig, men meget ulykkelig.

Godbert.

Teg veed det, Frøken, hvad hun — hvad mit Husentasteri nær kunde have kostet Dem; men De har jo vor Ludvig igjen, og.....

Volmar.

Men hvad i al Verden er alt dette? uys lob det, som Alting vilde klare sig; og nu.....

Syvende Optrin.

Philip. De Forrige.

Philip.

Deres Anine! Hr. Godbert! tilgiv mig, men for Alting oplys mig; hvad vil De sige med Deres Anine?

Godbert.

Det er hende, det er min dyrebare, min kjære Søster, der har givet Anledning til al denne Forvirring. Denne Seddel, som Frøkenen har skrevet til Ludvig, og som Ludvig ikke fik..... Frøken!

De har Deres Ludvig igjen. Jeg længes saa inderlig — —

Ludvig (efter at have løst Sedlen.)
Julie, min Julie!

Philip.

Hans Søster? en Seddel? Laan mig den, Ludvig! Ludvig flyver ham Seddelen; han løser.)

Volmar.

Den lille Anine, som kom med Deres Broder over til Indien! Hvor er hun? Jeg er bestandig lige klog.

Philip.

Anine! Godberts Søster? min Anine! (lober ud.)

Ottende Scene.

De Forrige, undtagen Philip.

Volmar.

Og han løber bort, da han faaer noget at høre om den lille Anine, som vi kaldte hans Kone, da de vare smaae! Hvad løb han for?

Godbert.

O! Frøken, hvor er hun? O lad mig see hende! Lad mig efter tolv Aars Forløb igjen.....

Julie.

O! Hr. Godbert! det er en meget, meget ulykkelig Dag.

Ludvig.

Var, min Julie, for mig — o lad den ikke
være det mere, men.....

Niende Optrip.

Stornfeldt. De Forrige.

Stornfeldt.

Naa, jeg kunde længe sidbet og ventet der ubi
i Lyngby, seer jeg. Ih velkommen, Hr. Baron! Nu
det glæder mig ret, at De kommer saa beleilig. Men
De, Hr. Ludvig, kunde dog været saa god, og ladet
mig vide, at man opsatte Brylluppet efter Deres
Fader, og ikke ladet mig høre der, som en Nar.

Volmar.

Efter mig er det ikke blevet udsat. Mig har man
ikke kunnet vente, siden hverken De eller min Søn har
havt den Godhed at melde mig eet Ord derom. Af ham
kunde jeg begribe det, men at De, min gamle Ven —

Ludvig.

Tilgivelse, min Fader! O De maa, De vil
tilgive os —

Stornfeldt.

Det vil De, høre Hr. Baron. Hvad mig
angaaer, da veed De, jeg ikke godt lider, at nogen
blander sig i Andres Sager. Det var mig ikke med,
at Deres Son ikke skrev; men da han nu ikke gjorde
det, troede jeg heller ikke, det kom mig til. Desuden

vidste jeg jo, han eengang for alle havde Deres Sam-
tykke til at givte sig med, hvem han vilde, og.....

Volmar.

Men da De dog nok kunde begribe, at jeg maatte
have nogen Betænkelighed ved dette Givtermaal! En
Fader mister dog vel ikke sin Ret til en raadgivende
Stemme, om han end frasiger sig den afgjørende!

Stornfeldt.

Det maa De afgjøre med Deres Son. Jeg
kjendte Pigen, og vidste, at det var en Kone, som De
vilde ønske Deres Son, om hun saa ikke var en Datter
af Gouverneur Dekan, og Arving efter Agent Trom.

Volmar.

De er Gouverneur Dekans Datter?

Julie.

Ja, Hr. Baron!

Ludvig.

Og om hun ikke var det, min Fader! Jeg
vidste det ikke førend i Dag — men.....

Volmar.

Men hvad er da alt det, min Broder Robert har
skrevet mig til? Vil De see engang! (slyer Stornf. et Brev.)

Ludvig.

Kan De tilgive mig, dyrebare Julie!

Julie.

At De vilde prove mig, ligesom jeg Dem. Men
min Unine!

Godbert.

O ja, min Søster!

Stornfeldt (syver Volmar Brevet tilbage.)

Det ligner ham. Men det er følgen af, at Julie endelig vilde have sin Byrd og sin Formue fortjet. Han har lært at kjende hende hos mig. Der, ved De, vi kan ikke komme i Gang med at falde Deres Sonner Hr. Baron. Hos os hedde de Ludvig og Philip ligefrem, som da de var Born. Han elskede hende, sjældt han tog hende for en fattig Pige. Derfor faldt han ogsaa paa at bede mig at skjule hans Stand og Midler, og give ham ud for en simpel Student. Hver af dem bildte sig ind at bedrage den Anden.

Volmar.

Julie! — Og Dem har jeg mistænkt for egen-nyttige Hensigter! Dem har jeg..... Ludvig! gjør Du Fred for mig hos Din Brud! Forson mig med hende!

Ludvig.

O min Fader! og hvem gjør Fred for mig? — Julie! Jeg tor ikke nærme mig, ikke slaae Mine-ne op! her i Morges pralede jeg af, at jeg kjendte Dit Hjerte tilfulde, og faa Timer efter — Kan Julie tilgive mig dette? Kan Du? —

Volmar (fører Ludvig til Julie.)

Kan De tilgive os?

Julie (omfavner Ludvig.)

Ludvig! jeg har Dig igjen, og af Din Faders
Haand! O hvor lykkelig var jeg i dette Døeblik, der-
som.....

Godbert (omfavner Ludvig.)

Min Ludvig! — Trocken! — o men nu, da
De er saa lykkelig, saa tønk nu og lidt paa mig.
— Min Anine! —

Julie.

Det er forgjøves, at jeg opstætter denne Til-
staaelse. Jeg hører dog intet fra hende. Denne
Dag skulde været den lykkeligste i mit Liv. Alt
hvad jeg endnu savnede, var min Anine. Uventet
finder jeg hende, men inden jeg kan slutte hende i
mine Arme, er hun..... o min Anine! —

Godbert.

Min Søster! hvad? -

Julie.

Er røvet mig fra, bortført..... en Neger, min
Ludvig sendte mig.....

Ludvig.

En Neger! jeg — o! — (griber sin Hat, og vil gaae.)

Julie.

Hvorhen, min Ludvig!

Ludvig.

Vær ved godt Mod! Jeg er her strax med
min Neger.

Volmar.

Den Neger veed jeg ingen Rede til; men det
skulde undre mig, var ikke der Deres Anine.

Tiende Optrip.

(I det Ludvig vil gaae, møder han Philip og
Anine i Dørren.)

Anine. Philip. De Forrige.

Anine.

Julie!

Julie.

Min Anine! min flygtede, min borttroede Anine!

Anine.

Min Julie! Dig flygtede jeg fra. For at und-
flye Dig kastede jeg mig i denne Negers Arme. Kjæ-
reste Julie! Du tager igjen imod mig?

Godbert.

Ta vist! det samme Ansigt! Kun har de tolv
Aar forandret det øvrige lidt. Min Søster.....!

Ellevte Optrip.

Mad. Dirk. De Forrige.

Mad. Dirk (til Julie.)

Nu er vi kommen efter, hvor Deres Anine er
bleven af. Det var ganske rigtig, som De formode-
de. Den forhexede Neger er den, som er løbet af

med hende. Hyrekudseen her ved Siden har tilstaet det. Der kom han med hende ved Armen, smuttede ind i en Vogn, og lod sig sætte af med hende ved Baronens Bagport. Jo! dersom Hr. Baronen vil have den Godhed, at lade visitere i Deres Gaard, saa vil De ganske vist komme efter, at hun er forstukket der et Steds, tilligemed den Sorte.

Godbert.

Men den Neger —

Philip.

Var jeg, Hr. Godbert! jeg hørte, at min tilbedede Anine var en Sultaninde; jeg fandt det derfor fornødent at være en Prinds, om det saa kun var en Prinds af Akambu. Hun er blevet Deres Søster, og naar De giver Deres Samtykke, og min Fader fornyer det, han alt fra Barnsbeen af har givet mig, og som han nys, om det ikke var forpurret, havde fornyet, saa er jeg bestandig den lykseligste Prinds under Solen.

Tolvte Oprin.

De Forrige. Trom.

Trom.

Nu smukke Svigerinde! Du har samlet min Rivals hele Familie hos Dig, saasnart jeg vendte Ryggen, mærker jeg. Desbedre! Vi kan maaskee

da afgjøre den Krig, jeg ellers har besluttet, i et
Dieblik!

Godbert (til Trom.)

Nu bort med sine Marrestreger!

Trom.

O ja! min Sultaninde bryder man sig nu kun lidt om. Jeg har gjort Inquisition efter hende, det har jeg; og jeg har opdaget, at hun er ingen andensteds end i min Hr. Rivals Værges thi Negeren, som snappede hende bort, var sendt fra Dem, Hr. Bolmar!

Julie.

Nu vel, Hr. Capitain! Hun bliver mig tilbageleveret.

Trom.

Rigtig, det bliver hun, naar mine seerrige Arme faae vundet hende. Jeg har samlet mit Mandsskab. Jeg omringer, og beleirer Deres Gaard Hr. Baron! Der skal ikke blive Steen paa Steen, dersom De ikke nu strax capitulerer. Vilkaarene er, at De afstaar fra alle Deres Fordringer paa Julie, og udleverer saavel Negeren, som Sultaninden paa Maade og Unaade. Hvis ikke, begynder Angrebet i Dieblikket.

Philip.

Hr. Capitain Trom van Gravenhaag! Da Sultanen, eller hvad det var for en, overleverede ham denne Sultaninde, har han da ikke af en Hændelse givet ham et Adressebrev med?

Trom.

Uforstammede! hvilket Spørgsmaal.

Philip.

Her seer han hende, og besynderligt er det, det
befindes, at hun er ingen anden, end Hr. Godberts
Syster. Veed han nu vel, min kjære Hr. Capitain
Trom van Gravenhaag, at det kunde være ham
grumme ubehageligt, om det blev bekjendt, at han
har forceret bort, som Slavinde, en Person, som han
kun skulde føre herover som Passageer paa sin Skude?

Trom.

De Dyvel, min Ven! Det synes vel, som
denne unge Dame lignede min Sultaninde. Men der
maa være nogen Irring under. Seer De: skulde denne
unge Dame være min Sultaninde, saa maa ingen her
kunne tale med hende uden jeg; for hun kunde ikke tale
uden arabisk. Deraf kommer nok Misforstaelsen.

Anine.

Jeg vil betroe Dem noget, Hr. Capitain. Nar-
sagen, hvorfor jeg lod, da jeg var om Borde paa
Deres Skib, som jeg ikke forstod andet end arabisk,
var for at have den Fornoelse ikke at tale uden med
Dem. De veed, de Samtaler paa et Kaperskib er
ellers saadanne, at man nok kan ønske ikke at for-
staae det Sprog, hvori de holdes.

Trom.

Jeg troer, min Sjæl! hun vil ogsaa gjøre Nar-

af mig. Nu vel da. Jeg havde rigtignok en Anmodning i et Brev fra en vis engelsk Capitain, hvis Skib jeg ogsaa bragte op, til Dem Hr. Stornfeldt, om at overlevere Dem denne lille Pige.

Stornfeldt.

Lad see. (Trom giver ham et Brev.)

Trom.

Men da hun efter Krigsretten dog egentlig tilhørte mig, og da jeg syntes, hun var nok saa vel i Frøkenens Børge, saa overgav jeg hende til Dig, Julie!

Stornfeldt (efter at have læst Brevet.)

Bekræftelse paa, hvad vi veed; Anine, som ikke kunde leve uden Julie, sikkert overtalt Deres gamle Moder til at tillade hende at reise efter Dem. Nu er hun her. Feiltagelsen, Trom! er ikke betydelig. Skjæbnen har villet, hun skulde falde netop i de Hænder, hvortil hun var bestemt.

Philip (med Anine ved Haanden.)

Er det saa, min Anine?

Anine.

Den har bragt mig i min Julies, og min Broders Arme —

Philip.

Men først i mine — Frøken! Godbert! Min Fader! Skjæbnen har villet, at Anine skulde falde i dens Hænder, hun var bestemt for! Er det ikke saa?

Godbert.

De er jo en Prinds, og af saadanne Hænder
er det ikke saa let at vriste en Grobring.

Julie.

Jeg vil ikke give Slip paa min Unine, uden —
hun selv vil — See paa hendes Nine, Baron Philip!

Volmar.

Mit Minde har Du jo listet Dig til!

Trom.

Ingen spørger om mit Minde. Min Magt er
rede til Angreb.

Trettende Optrin.

De Forrige. Henrik.

Henrik.

Capitain Eisenhart beder om Tilgivelse, fordi
han vojer at forstyrre. Jeg skulde advare Hr. Ca-
pitain van Gravenhaag, om han nu ikke vilde læg-
ge ud, og prove den Dyst med mig, som var aftalt.
Han har nu Tid; for Skipperen paa den Skude,
hvis Capitain han kalder sig, har kaldt de Matroser
tilbage, hvormed han vilde beleire Hr. Baronens
Hotel, saa der bliver intet af Beleiringen. Det
bad Qvartermesteren mig melde Dem.

Ludvig (til Henrik.)

Uforstammede!

Julie.

Capitain Eisenhart har villet vise Din Julie en
Tjeneste, min Ludvig!

Trom (for sig selv.)

Gaae hen, og hæng dig, Hr. Capitain van Gra-
venhaag!

Julie.

Glem nu det forefaldne, Hr. Trom! De har
villet mig vel. Glæd Dem med mig, med os Alle!

Volmar.

Net! Glæd Dem med os Alle! Vi maae Alle
være glade. Gud velsigne Jer, mine Børn! De
tillader mig, Julie, at kalde Dem fra i Dag med
det kjøreste Navn, Datter?

Philip.

Og min Anine, min Fader! — Ludvig! Jeg
har før i Dag talt Din Sag hos vor Fader!

Ludvig.

Gjør alle Deres Børn lykkelige, min Fader!
Det er den samme Anine, som fra Buggen af var
bestemt for ham.

Julie.

Hun er alt min Søster! Deres tredie Sons,
Godbergs Søster!

Volmar.

Men Du har gjort Dig til Slave for Din Ani-
ne! hendes Slave, vilde jeg nu dog just ikke, at Du

skulde være; men naar Du for Fremtiden hverken gjør
Dig til Slave eller til Mar for nogen anden Forlibelses
Skyld, kunde da den smukke Anine elste den Neger? —

Philip (kryst som.)

Naar jeg drev det til noget lidt at ligne Dem,
min Fader; sagde hun mig før i Dag, da min Fa-
der havde talt med hende, uden at kjende hende.

Volmar.

Sagde hun det! Nu paa det Vilkaar, tor jeg
staae Dem inde for, at han vil vinde sin smukke
Anines Godhed.

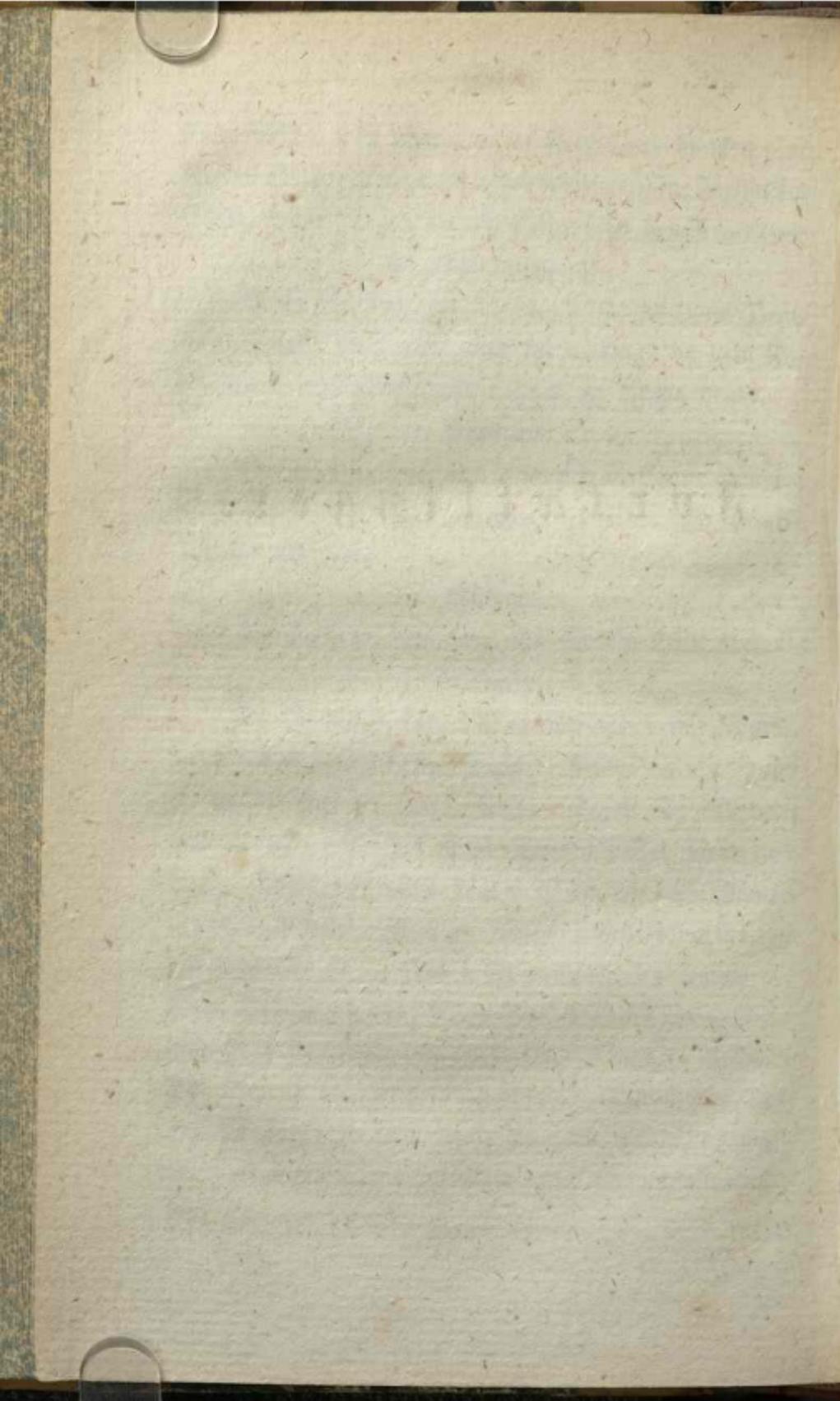
Anine.

Og fortiene den, og alle Godes Kjærlighed.

Volmar.

De forlangte for i Dag Fristæd i mit Huus,
da De var bestemt for Julie. Julies og mit Huus
er, haaber jeg, eet fra i Dag! Ogsaa De vil være
min Datter. Welan! mine Børn! folger hjem med
 mig. Lader os bruge denne Aften til det, hvortil
den var bestemt. Der er meget i den Labyrint, vi
har indviklet os i, som i det mindste jeg endnu be-
höver Oplysning om! Over Bordet maae De forklare
 mig, hvad jeg endnu ikke ret fatter. Kommer, Venner!
 Hr. Stornfeldt, Hr. Godbert, De Hr. Trom, og
 De, Madam! (til Mad. Dirf.) tager til Zække hos mig.
 De veed, jeg var ikke belavet paa Bryllupsstads.

Fortællinger.

Sorgen.

En Dosmers Levnetsbeskrivelse.

Den er ikke til, som ikke troer, at hans Levnetshistorie, fortalt med den sommelige Oprigtighed, jo vilde være overmaade interessant, ja nyttig. Hvoraf mon det kommer, at der desuagtet er saa mange, der negte Verden denne interessante og moersomme Lecture? — Først er der Somme, der ikke ere tjente med den Oprigtighed, som dette Arbeide udfordrede for at blive underholdende; for det andet er der Somme, som have erfaret, at deres Levnetshistorie ikke har interesseret Andre nær saa meget, som dem selv; for det tredie Somme, som mørke, at Bekjendtgjørelsen af deres Levnetshistorie ikke vilde være dem selv nær saa nyttig, som den vilde være opbyggelig for Andre, o. s. v.

Jeg, Forfatteren af og Hælten i følgende Historie, har intet mere at frygte ved mine Hændelsers Bekjendtgjørelse; jeg kan derfor rolig overlade mig til min Lyst, at more og nytte. At min oprigtige Fortelling vil have begge Virkninger, er jeg ligesaa overbevist om, som ethvert Adams Barn. More vil den;

thi den handler om Lildragelser og Ting, hvis Fortælling, sjældent den Stykke for Stykke, men førstskilt, om forskellige, høres hver Dag, dog morer uopholig, og sysselsætter alle Selvskaber, i hvilke det kun er virkeligen mørkelige Nyheder, der ennuiere; den vil ogsaa more, fordi den ligner saare meget de hjerteligen morsomme tydste Romaner og Skuespil, hvori der hverken er Plan eller Enhed; men især vil den behage for det Fortrin, den har fremfor de fleste af disse, ved ikke at være længer, end at den kan læses i et Qvarters Tid. Gavne vil den, ved at dysse mangen brav Læser i den sode Sovn, de søge ved Læsningen, og ved at øve deslige Læseres Skarpsindighed, naar de give sig af med at være Kunstdommere. Men dens fornemste Nutte vil blive den, at bestyrke hos En og Anden den Foragt, han maa-
ske forhen for løselig kunde have fattet for at søge sin Lykke ved Studeringer, eller for at gaae sin Vej frem i Verden med for megen Oprigtighed og Elighed, og andre deslige Dumheder, som have gjort mig til den Dosmer jeg er. Derfor leverer jeg den herved til Trykken, saaledes som følger:

Teg er født i Sjælland, i en Kjøbstæd, som ikke er Kjøbenhavn. Siden jeg aldrig, saavidt jeg erindrer, har hørt denne Stads Navn nævne længer end to Mile uden for dens Port, eller rettere Vandgælede, saa gad jeg her ikke nævne det, da det dog

vel kun var kjendt af faa eller ingen af mine tilkommende Læsere.

Min Fader var Kjøbmand i denne Kjøbstæd. Men Handelen var ikke hans eneste Næringsgreen. Han var Lotterie=Collecteur, Kirkeværger, Fattig=Forstander, Bognmand, Avlsmand; han holdt Byens Tyr, og det, som det fornemste var, han var Kroholder. Dog var ogsaa hans Handel meget stor og blomstrende. Der kan næsten ikke tænkes nogen Handelsvare, uden den jo fandtes i hans Bod. Sild, og Tobak, og Tjære, og Isenkram, og Bergfisk, og Kniplinger, og Tern, og Apothekersager, og Vorlys til Kirkerne, og tydße Spillekort til Kroerne, og især Viin til Præsterne (hvilken han uden synderlig Forfalskning solgte med Fordeel for omrent det, Tolden af Viin beløber i Kjøbenhavn), vare vigtige Artikler i hans Handel. Dog var Brændeviin den allervigtigste; og dette fabrikerede han for det meste ene i sit eget Brændeviinsbrænderi, hvor adskillige Brændeviinspander uophørlijgen vare i Gang, og hvortil han opbrugte ei allene alt Kornet af hans egen Gaards Avling, men det meste af det, der blev avlet i en Krebs af et Par Mile rundt omkring. Ved denne Næringsdrift var han blevet den betydeligste, eller meget mere den eneste betydelige Mand i Byen, og dens Factotum. — Saadan En er der jo i enhver af de danske Kjøbstæder? — Ganske rigtig!

- Jeg havde ikke fyldt sex Aar, da jeg kom ud af min Faders Huus, og blev sendt hen til en meget rig og fornem Herremand, som boede strax i Nørheden, hvilken havde den Godhed at paataage sig Omforgen for min Opdragelse. Der var meget Vensteb imellem min Fader og denne Abelmand; thi for det første kjøbte min Fader ham alt hans Korn af til sine Brændeviinsbrænderier; for det andet havde min Fader sit Givtermaal fra hans Huus. Min Moder havde der været, jeg troer, Huusholderske. Han havde Bryllup med hende den 28 August Aar....., og jeg blev født den 2 October samme Aar.

Hans Hoivelbaarenhed, Herremanden, havde to Sønner foruden; de vare to, tre Aar ældre end jeg. Jeg troede mig bestemt til at være deres Tjener, og var det; men var tillige deres Selskabsbroder, Ven, og Fortrolige, det forstaer sig. Jeg vænnedes tidlig til at opvarte ved Bordet, dække det, klæde Jægerne paa; men jeg sloges tidt med dem, og omgikkes dem som Broder, og ikke sjeldent paatog jeg mig i de yngre Aar ved theoretiske og praktiske Revselsler at være deres Hovmester.

De havde allerede haft en Hovmester, som var kommen ud af Huset, forend jeg kom der. Det var en gammel og gammeldags Student, der havde faaet denne Post. Han beholdt den kun kort. Ridesogden havde en Datter, som hans Hoivelbaarenhed med

Bold og Magt vilde, at Informatoren skulde gifte sig med, imod at blive Sognepræsten adjungeret i Embedet. Disse Vilkaar vilde Informatoren ikke indgaae, og maatte strax forlade Huset. Ridefogedens Datter blev kort derefter sendt til Kjøbenhavn, og man har sagt mig, at hun boede der mange Aar efter, nærende sig i Diderik Bartskieres Gang paa en Bagfal med at sætte Sætter op. Informatoren kom ved Præstens Mægling snart saa vidt i Maade igjen, at han blev ansat som Skolemester i Byen; og da hans Hsivelbaarenhed fandt det urimeligt, at holde Huus-informator for to Sonner, der skulde arve et Par Herregaarde foruden Stamhuset, saa lob han dem nu noies med at tage libt Information af denne samme Skolemester i hans Huus, som laae tæt op til Herregården.

Af denne Mand skulde jeg nu ogsaa undervises. Det var en sielden Skolemester. Han var hverken Skoflikker, eller Barberer, eller Hestedoctor, eller noget af, hvad der pleier at være andre Skolemesteres Hovednæring, da Skolen er for de fleste en Bisag. Han holdt Skole det hele Aar igjennem, og var utroettelig i Bønderbørnenes Underviisning. Desimellem delte han Tiden imellem sin elskværdige Konnes, Sognepræstens Datters, Omgang, og sine gamle Studeringer. Han forstod ei allene fuldkommen de gamle og nogle af de nyere Sprog, men havde bety-

delig Indsigt i de philosophiske Videnskaber og Theologien, samt lidt i Mathematiken.

Hans Høivelbaarenheds Sønner bestæftigede ham ikke meget; thi han havde Faderens udtrykkelige Besfaling ikke at tvinge dem, og ikke at lære dem andet, end hvad de selv vilde, og tydse, hvilket Sprog de let naaede nogen Færdighed i, siden Faderen ikke talede andet med dem. De bebyrdede ham i Folge heraf ikke meget; thi de begreb, at man uden dybe Indsigter kan holde Regning med sine Forpagtere. Denne Ordre angik ikke mig; og som mine Begreber ikke blev forvirrede ved Udsigt til Ejendommen af nogen Herregaard, saa fik Skolemesterens Forestillinger for mig, om Nytten af at lære noget, saadan Vægt hos mig, at jeg tidlig besluttede, med al mulig Lærvillighed at benytte hans Underviisninger. Dette gjorde jeg med saadan Bedholden, at jeg i mit fjerntende Åar forstod ret godt Latin, og noget Græsk, læste Fransé og Tysk uden Anstød, og var temmelig bæksben i Historien, Religionslæren, og Grundene i Philosophien. Jeg fik Eiid nok dertil; thi paa Herregården blev jeg anset som en Dumrian, der duede til intet, uden, slet nok, til Opvartering ved Bordet, og til at hænge over en Bog, som man kaldte det. Sagen var, jeg var saare ubehøndig til at tumle med en Hest, og vilde reent ud ikke anvende mig til Jagten, ja slet ikke lære at skyde.

Endskjøndt jeg levede i saadan Foragt paa Herregaarden, blevе disse mine Barndoms Aar mig saare behagelige; thi Skolemesteren, hvis Undling jeg meget snart blev, forstod at give sine Lærdomme saa megen Undighed for mig, at jeg ikke forestillede mig nogen Lyksalighed saa stor som den, at nyde hans og hans Bogers Selskab; og, endskjøndt jeg som Barn fandt en heel Deel Fornoelse i at slaae Skrid med Byens andre Drenge paa Gadekjøreret om Vinteren, i at spii Skorsteen om Roer, Gulerosder, og Knapper; i at springe Kap og Buk, skyde Krage o. s. v., til hvilke Lege Skolemesteren selv opmuntrede samtlige os Drenge: saa fandt jeg dog endnu meget større Fornoelse i Horatz, Ovid, Livius, Plutark og Theocrit. Jeg levede saaledes fortreffelig, indtil i mit fiorrende Aar en Hændelse satte mig ud af al denne Lyksalighed, og forandrede med eet mit Livs Plan.

Skolemesteren havde en Datter, ved Navn Sidse, som var et Aar yngre end jeg. Endskjøndt det aldrig var faldet mig ind at lægge Mørke til, at hun var et meget kjønt Pigebarn, elskede jeg hende dog som min Søster; thi hun havde saa mange af hendes Faders, min elskværdige Lærers og Belgjørers, fortreffelige Hjertes Egenskaber, at det var mig umuligt, ikke at elskе hendes Fader i hende. Han underviste os, sjøndt i forskjellige Kundskaber, tilsammen i de Timer, der vare tilovers fra Skoletimerne.

Hun sikk imidlertid, som man let forestiller sig, ingen finn Opdragelse; og, sejondt jeg havde øvet min egen Duelighed ved at lære hende lidt af mit Franske, og Forældrene saae gjerne, at hun ved sit Strikkettoi havde tillige en Bog for sig, hvorved hun, foruden fuldkommen Religionskundskab, havde faaet lidt at vide af Historien og andet: saa brugtes hun dog efterhaanden, som hun vorte op, fornemmelig til allehaande Huusgjerning i og uden Huset. Hendes Fader holdte en Ko, og denne var det blevne hendes Forretning at passe og malke.

Det var i Førstningen i September Maaneb, at hun en Dag ved Aften var gaaet ud, for efter Sædvane at malke denne Ko; og jeg var ogsaa efter Sædvane paa samme Tiid gaaet ud i Skoven, som laae nær ved Byen, deels for at løse under aaben Himmel, deels ogsaa for at plukke Nødder, som jeg bestemte for Sidse, at hun dermed kunde forøge den liden Foræring af denne Skovfrugt, som hun fra Malkegangen i Almindelighed medbragte til hendes Fader, der elskede denne Foræring. Jeg havde plukket, og afhaslet mine Nødder, og laae ved en Sti, som løb ind i Krattet, ventende paa, efter Sædvane der at træffe Sidse, naar hun gik hjem. Det var Theocrit, jeg havde med mig, og jeg læste paa den tredie Idylle,

'Ω γαριεύ' Αμαρυλλί, τι μόνητι τοντο πάτ' ἀντρον
Παρακυπποισα καλεις τον ἔρωτυλον; ηρά με μισεις;
'Ηνι δε τοι δεκα μαλα φερω. τηνωθε καθειλον,
'Ω μένελεν καθελειν τν, και ἀνριον ἄλλα τοι οἰσω, ο. Γ. v.

da jeg ikke langt fra mig imellem Buskene sikk en
Lyd at høre, der ikke klang i de kjærligste Toner.
Jeg kjendte hurtigen Sidses Røst, og sprang hen til
Stædet, hvor den kom fra. Jeg sikk snart Aarsagen
at see. Hans Hsivelbaarenheds Herremandens ældste
Søn, som havde været ude at skyde Fugle, havde
mødt hende der. Han havde kastet hende ned i
Græsset. Han stod over hende bestjæftiget med at
bringe hendes Tørklæde i Uorden, hvilket hun under
lydeligt Raab ikke vilde tillade. Saasnart jeg blev
denne Tingenes Forsfatning vær, sendte jeg ham
Theocrit med saadant Eftertryk i den venstre Lin-
ding, at han tumlede, og uden meget Livstegn laae
udstrakt i Græsset oven paa sin henslængte Bosse,
som herved tog nogen ikke ubetydelig Skade.

Jeg hjalp Pigen op, og endskjondt hun var ud-
mattet af Striden, kom hun, saasnart hun blev
mig vær, hurtig til Kræfter igjen. Jeg fulgte hende
ud igjennem Krattet, gav hende den bestemte Foræ-
ring af Nodder, kyste hende med Iver, for første
Gang uden for en Juleleeg; og hastede tilbage, for
at see, hvorledes det stod til med Junkeren, medens
hun skyndte sig hjem.

- Da jeg kom tilbage til Stedet, hvor jeg havde forladt den unge Fæger, fandt jeg ham opreist paa Knæerne. Saasnart han blev mig vaer, greb han Bossen, lagde an paa mig, og klemte los. Til Lykke for ham havde Bossen ved hans Fald faaet saadan Skade, at den ikke vilde gaae af. Han havde sikkertligent ellers nedlagt mig paa Stedet; thi saavel han, som hans Broder vare meget færdige i Skydning.

Teg sprang til, rev ham Bossen af Hænderne, og uden at betragte den Svaghed, hvori han efter mit første Anfaerd rimeligiis befandt sig, bankede jeg ham med hans egen Bosse uden Medlidenhed saa længe, indtil jeg selv var ligesaa træt, som han mør deraf. Nu bad han mig grædende om Maade, og erholdt den. Han bad fremdeles om dybeste Taus- hed med det forhandlede, og i Betragtning af den Straf, han alt havde udstaet, og under Betingelse, at han aldrig mere foretog det, hvorfor han nu var straffet, lovede jeg ham ogsaa Taushed. Vi vare forsonede, og gik hjem sammen.

Men allerede, førend vi vare komne hjem, havde Sidse fortalt sin Fader, hvad der var hændet. Op- bragt derover var han alt gaaet ind til Hans Hoi- velbaarenhed, og havde frembragt de bitterste Klager mod Junkeren, hans ældste Son, fordrende tilstræk- keligt Hævn eller rettere Straf.

Han stod endnu i sin Anklagelse, hvilken Hans Hoivelbaarenhed syntes med Uwillie at anhøre, da vi traadde ind i Stuen. Der blev strax anstillet et Forhör. Jeg var den første, der blev afhört, og i Kraft af mit Lovte bencægtede jeg alt. Nu tog man Junkeren for, som til min største Forundring beskyldte mig for det, han selv var anklaget for; han fortalte, at have fundet Sidse og mig i en Stilling, som vi ikke kjendte, men som han beskrev, som Kieder, og at jeg, da han vilde forstyrre den, havde anfalbet ham, hvilket han documenterede med Buglen i hans Tinding, og med den sønderlagne Bosse; han fremlagde endvidere sin guul og grønstribede Ryg og sine Zaarer, som Documenter i Sagen, og paa-
stod Hevn.

Disse Documenter, Ubetydeligheden i Hans Hoivelbaarenheds Nine af, hvem det var, som var den sande Skyldige; og Synet af den sønderlagne fortræffelige Haglbosse, samt Grindringen om min erkendte Uduelighed i, og Foragt for Tagten, og end videre om adskillige slette Streger tilforn af mig, da jeg nogle Gange før havde banket Junkerne, naar jeg havde truffet dem til Hest eller til Gods nedtrædende paa Tagten Bondernes Korn; kort sagt: Tan-
ken om min slette og gemeene Opførsel i dette og mere deslige, og nogen Omhed for hans Son, der med meget Held havde viist sig, at træde i sin Fa-

ders høiabelige Fodspor, alt dette gav hins Unklagelse mod mig saadan Vægt, at han, efter at have ladet Skolemesteren lede ud af Porten med en god Ladning Skieldssord og Forbandelser, lod Ladefogden kalde, hvilken, foruden de Fodstød og Vrefigen, som hans Høivelbaarenhed i egen Person værdigede at forcere mig, efter Hans høie Ordre med sin Tyrepidstildækkede i fuldeste Maade min Ryg, i det han ledsgagede mig ud igennem Byen; alt, efterat Hans Høivelbaarenhed havde bestrevet mig de Ulyksaligheder, der skulde nedregne over mig, dersom jeg vovede, nogen Tid mere at lade mig see inden hans Enemærker.

Det var allerede temmelig silbig Aften, da alt dette var forbi, og jeg blev forladt af Ladefogden, for i Stilhed at lade Sporene af Tyrepidssten fortælle mig min Dumhed i denne hele Sag, som jeg dog ikke var i Stand til at fortryde. Da jeg i Maanestinnet kom nær forbi det Sted, hvor jeg to Timer tilsorn hørde den Lyd, som frembragte det hele følgende Optrin, udslettede den glade Tanke, at jeg dog havde reddet den uskyldige Pige, saa meget af den Forbitrelse, hvoraf min hele Sjel forud var betagen, at jeg blev i Stand til at bryde ud i hoi Graad. Jeg løb derhen, kastede mig ned paa Stedet, og græd, og blev lettet, og Følelsen af al min Smerte forsvandt.

Jeg hastede nu hjem til min Faders Huus i Kjøbstæden; og siden den ikke var længer end en halv Miils Bei borte, kom jeg der endnu fort, efterat alle vare gaaede til Sengs. Da jeg havde banket Folk op, var kommet ind, og havde fortalt alt det forbiggangne, vilde mine Forældre, min Fader med nogle Dresigen, og min Moder ved adskillige Rap af sin Ternalen, endvidere overbevise mig om, hvor slet og dumt jeg havde handlet, i saaledes at forspilde den Herres Kunst, som, min Dumhed uagtet, vel skulde have gjort mig til en Mand, ja maaske til Forvalter engang i Tiden. Jeg blev ikke overbevist. Med denne forøgede Ladning af Prygl gik jeg til Sengs, ogsov fortræffelig, og drømte om Sidse, og vaagnede med Sindet mere opfyldt af hende, end nogensinde før.

Jeg maatte nu have Foden i mine Forældres Huus. Jeg maatte fortjene den med noget, og under bestandige følelige Grindringer om min Dumhed gik jeg, saa godt jeg kunde, efter Besaling tilhaande i Boden og i Skjænestuen. Hermed gik det mig kun slet. Nu stak jeg for meget Smør af for Styveren! nu glemte jeg at kræve Styver af den forfrosne og forhungrede Stodder, der bad om en Supken, et Kruus Öl, eller en Skofte, og nu krævede jeg Styver for Supkenen af den tykmavede Forpagter, som ikke maatte kræves, o. s. v. Bedre gik det mig med

Opvartering, som Ejener for de Reisende; men derimod var jeg for net i min Paaklædning, hvorfor man kaldte mig Junkeren, eller Hr. Stratenjunkeren, til Afverpling med min sædvanlige Dosmertitel.

Under daglige Prygl gik det saa hen i nogle Uger. Imidlertid besøgte min elskede Skolemester mig. Han høvede paa den ene Side mit siunkne Mod, ved at give mig rundeligen den Noes, som alle andre nægtede mig, hvorhos han tillige bragte mig nogle Bøger til min Trost; men paa den anden Side nedtrykte han mig med Efterretning om, at Junkeren nu aabenbar og uhindret gjorde Anlæg paa hans Sidse, uagtet hun siden min Bortreise havde været længe syg, og stedse bedrovet. Jeg kunde nu ikke længer skjule for mig selv min inderlige Længsel, efter at være hendes Befrier for stedse.

Imidlertid skulde jeg nu, da jeg intet andet havde at gjøre, og intet andet duede til, sagde min Fader, gaae til Confirmation. Jeg skulde derfor først overhøres, og siden præparereres, af Præsten i Staden.

Da jeg kom til Overhoring, faldt mig det barnagtig stolte Indfald ind, at ville prale med min Lærdom. Catechismus-Forklaringen havde jeg ikke lært; jeg havde desuden lært lidet eller intet af noget Slags udenab, uden det, som formedelst dets Skønhed eller Styrke havde af sig selv klæbret ved min Erin-

dring. Paa Præstens Spørgsmaale svarede jeg alt-saa med mine egne Ord; jeg citerede ogsaa et Par Sprog af det ny Testamente paa Græst, fordi jeg bedst erindrede Grundsproget; og der løb et Par philosophiske Kunstord med ind i min Tale. Dette gjorde Præsten overmaade opbragt mod mig, og aften var ham nogle hellige Forbandelser over den Skolemester, der havde fyldt mit dumme Hoved med saadanne Daarligheder, uden at have lært mig det grundige, nemlig Forklaringsbogens egne Ord. Disse befalede han mig noie at holde mig til; og nu begyndtes den ugentlige Præparation.

Uwant til at lære udenad, og i den Indbildning, at jeg vidste nok saa godt, hvad der skulle læres, som om jeg lærte de trykte Ramser, gik det slet med Udenabslæsningen. Jeg blev til en Forargelse i Præstens, og til Latter i de andre Confirmanders Mine. Beviissprogene kom jeg ogsaa ilde fra; thi da jeg engang vidste de fleste af dem paa Græst, vilde den trykte Oversættelse mig mange Gange ikke ind i Hovedet; og jeg gjorde tit en anden, der ikke lød nær saadan.

For at lette mig Læsningen, besluttede jeg, som andre tungnemme Børn, ikke at lære Stregstykkerne i Forklaringen; desangaaende fik jeg en Samtale med Præsten, som meget forværrede min Sag. "Enten," sagde jeg, indeholde disse Stregstykker vigtige Re-

"ligionssandheder eller ikke. I første Tilfælde bor "de læres af Alle; i sidste ere de nødvendige for Ind- "gen." Han erklærede mig for en forstokket Syn- der, et fortapt Fordærvelsens Barn. Maar jeg, den fornemste og meest formuende Mands Son i Sog- net ikke vilde lære Stregstykkerne, hvem skulde da lære dem? Skulde jeg føies heri, saa maatte han overlade samtlige sin Ungdom til Mørkhedens og Djæ- velens Magt o. s. v. Jeg lærte dem imidlertid dog ikke tilgavns, og for at redde Familien for den Skam, den havde undergaaet, om jeg var blevet tilbageviist, maatte min Moder paatage sig at jevne denne Sag. Et Lispund Kaffebønner forøreret af hende til Præste- konen hævede Banskeligheden, og jeg kom til Cons- firmation, uden at have tabt Navn og Anseelse af en Dosmer.

Kjed af længer at gaae hen under denne Titel, og stedse mere opfyldt af Længsel efter at blive min Sidses Beskier, siger jeg kort derpaa engang til min Fader, at jeg nu ansaae mig for stor og for gam- mel, til slet hen at spilde min Tid længer uden at lære noget, som kunde give mig Levebrød engang i Verden. "Du Dosmer! var det faderlige Svar, du "tænke paa at blive noget! Hvad kan der blive af "et saadant Kjodhoved? Din yngste syvaarsgamle "Søster, Karen, er, enten det saa er i Boden, eller "i Skjænkestuen, ti Gange brugeligere, end du nogen-

"sinde bliver;" hvorpaas fulgte et Par Dresigen af hans Godhed.

Imidlertid talede jeg paa egen Haand med Skomageren, den eneste Haandværksmand i Byen, foruden Smeden, og Skoleholderen, som var Alting. Man havde virkelig saa længe kaldt mig en Dosmer, at jeg havde fattet den dybeste Foragt for mine egne Evner til at blive en Mand i Verden. Dog, tænkte jeg, kan det ikke være meget længe, inden jeg lærer at sye Sko. Kan jeg det, saa kan jeg snart blive Skomager, altsaa en Mand, altsaa Sidses Mand. — Jeg aftalte med Skomageren, at han skulde tage mig i Lære; og dertil vandt jeg forunderligen let min Faders Samtykke, som uden at have umaget sig ved noget Godtrin derfor, blev derved skilt ved den Byrde, jeg var til hjemme i Huset.

Skjodskindet, det udvortes Kjendetegn paa min Bærdighed, havde jeg alt; men jeg fik til Skomagersens saa meget at gjøre med at gaae Wrender i Byen, hente Brændeviin, og andre Victualier, huse Brænde, bære Vand o. s. v., at jeg i de første sex Uger endnu ikke var bleven initieret i nogen af Professionens Hemmeligheder, eller havde synderlig været paa Werkstedet, uden for at hente Prygl for smaa huuslige Forseelser. "Paa denne Maade," sagde jeg en Dag til min Mester, "lærer jeg ikke i syv "Nar at sye et Par Sko." "Havde du ventet at

"lære det før, du Dumrian?" var Svaret. "Du bliver, saavidt jeg seer paa dit Haandlag, endnu ikke indskreven som Læredreng i de første fire Aar. Derpaa er du Dreng i fem Aar; og saa arbeider du som Svend i et Par Aar eller tre, for at lære noget af Haandværket." Alt dette bekræftede Manden ved Smæk paa min Ryg af Spandremmen.

I midlertid var jeg med mit Skomagerstilk til en Søndag kommen hjem til min Fader. De øvrige Personer af Familien vare i Kirke, og jeg ene hjemme, for at passe paa Huset. Jeg havde imidlertid faaet min gamle Horah frem, og morede, og trostede mig ved denne Philosophs Øder, da der kom en fornem Reisende for Døren. Han steg af, og jeg imodtog ham. Han gav sig i Samtale med mig, og tog den Bog, jeg havde læst i. "Hvem læser her i Huset i denne Bog?" spurgte han. — "Jeg morer mig ved den, naar jeg har Tid," svarede jeg. "Du med Horah? og du er, som det lader, Skomagedreng." — "Som De seer. Men den morer mig, og jeg har ellers ikke megen Forneielse."

O decus Phoebi, & dapibus supremi
Grata testudo Jovis, o laborum
Dulce lenimen, mihi cunque salve
Rite vocanti.

Hvor lidet passende end mit Praleri var med at opramse disse Vers, som just udenad faldt mig

ind, opvakte det mig dog hans Opmærksomhed. Han gav sig til at examinere mig. Vi læste den 8 og 9 Æde i IV. Bog; og jeg mærkede, han forstod dem. Jeg havde en lerd Samtale med Manden, til mine Forældre kom hjem af Kirken.

Den Fremmede kaldte min Fader ind i et Kammer allene, og derpaa reiste han. Jeg fik siden at vide, at Indholden af hans Samtale med min Fader havde været om mig. Han havde yttret for min Fader Forundring over, at han ikke blev ved, at lade mig studere; min Fader undskyldte sig med sin ringe Evne. Han foreslog ham derpaa, at holde mig i latinse Skole paa hans Bekostning, og gav min Fader til Begyndelse en Anviisning paa et Hundrede Rigsdaler, eller maaskee mere. Dette sagde min Fader mig aldrig, men min ældste Søster havde staaret paa Luur, og hørt det. Det smørter mig, at jeg aldrig har funnet opspørge denne min Velgjørers Navn.

I Folge deraf blev jeg faa Dage derefter taget fra Skomageren, og bragt til den latinse Skole i ***, udentvivl efter min anonyme Velgjørers Forstlag, da Rector der i Skolen var engang bekjendt, som en meget god latinse Philolog. Jeg blev sat i Huset til Correctors, og da det blev bekjendt, at jeg holdtes af en fornem og anseelig Herre, faa be-

gegnebe saavel Lærere, som Meddisciple mig i Forstning med megen Agtelse.

Det første, jeg kom i Skolen, faldt det mig ubegribeligt, hvorledes det var muligt, der at lære det mindste. Lærere og Discipler vare rigtig nok samlede paa Skolen en fem til sex Timer nogle Dage om Ugen. Men drager man derfra to Timer til Bonholden og Psalmesyngen; to til Lectiers Høren; en til Prygls Udbelelse, og ofte adskillig Tid til Undersøgelse af adskillige Pudsier imellem Disciplerne indbyrdes, men fornemmelig mod Conrector og en anden af Lærerne, saa syntes der at blive lidet Tid tilbage til den egentlige Undervisning. Desuden faldt der saa umaadeligen mange Bisforretninger for. Nu skulde der synges over Liig, nu over Brudefolk; nu var der Marked, og nu løb der en af de der indquarterede Krigsfolk Spidsrod eller Stigrem, alt Karssag til partial eller total Dispensation fra Skolen. Nu var der for heedt, nu for koldt, eller nu rog Kakkelovnen paa Skolen, hvorfør man maatte gaae sin Bei en Formiddag eller en Eftermiddag. — Kort, fire eller fem Dage var almindelig kun Skolen samlet. Lærerne havde ogsaa ofte en hindrende Sygdom, og Disciplerne var umaadeligen sygelige; thi hver Dag meldtes adskillige som fraværende for Sygdom. Tidt forefaldt endnu Bisforretninger af en anden Natur. Nu var Conrectors Ko falden i Mo-

rads, og paa Durens Forbon sic Mesterlexen Tilla-
delse til at gaae ud, og drage den op; nu var der
lobet en Hest bort for Rector, og man stimlede ud
i Marken for at oplede den. Nu rettede vi paa
vore Lemmer, med at hugge Brænde, nu med at ri-
ve Hos for en af Skolens Hoveder, o. s. v. I Sko-
lesimerne selv havde vi adskillige Bibeskjæftigelser.
Snart halede vi med en Fiskekrog hængt i en Traad
den stærblinde Rectors Paruk op under Loftet, og
havde en fornoielig skjøndt frugteslos Undersøgelse
om Ophavsmanden til dette Spog; nu slap vi en
Kat med brændende Svamp i Halen ind i Skolen,
for at mores ved at faae den udjaget. Nu sejod vi
Papiirkugler paa Correctors Næse, og havde tusinde
andre fornoielige Marrestreger for.

Uden for Skoletiden levede vi for Resten bon.
Alle Vertshuusmænd i Byen (og hvo er i de smaa
Kjøbstæder ikke Vertshuusmand?) vare vore fortrolige
Venner, i hvis Huse vi levede lystigt, slog mangen
god Sviir af, og spillede rask, Kort, Kegler, Bret-
spil o. s. v. Deels hos dem, deels i vore Qvarterer
havde vi mangen saa lystig Smaus, at tit følgende
Dags, ja følgende Dages Sygdom slet ikke var
forstilt. Maar vi ikke vare fortrolige Kammera-
ter med Soldaterne i Byen, saa sloges vi med dem;
og disse Skjærmydsler voldte tidt blodige Pander.
Bonderne, som kom til Torvs, beskjæftigede os og-

ger Haandtager, og med general Tilladelse for mine Meddisciple, til at ansee og begegne mig som en Nar.

Der var Uenighed i Henseende til Astronomien imellem Rector og Conrector. Hün holdt sterk paa Tycho Brahes System, og denne paastod, at man maatte være gal, for at troe, at Jorden ikke var saa flad som Skolegulvet. Det blev bekjendt, at jeg havde yttret, hvorlunde de begge havde Uret, og jeg erhvervede mig begges Had. Jeg fik mine daglige Prygl paa Skolen af Lærerne, og udenfor af mine Meddisciple. Mit Liv blev mig bittert.

Midt i alt dette træf mig endnu en Ulykke, som berøvede mig al Bistand i Skolen. Min anonyme Understøtter var forsvunden, men min Fader bidrog dog lidet til min Holdning, eller rettere min Moder, ved at sende mig lidt Linned og andet, og adskillige Forøringer til Conrectors Kjokken, i hvis Huus jeg var, hvilke, tilligemed mit Skolestipendium, blev ham Betaling for min tarvelige Underholdning. Men nu blev min Fader truffen i en betydelig Contrebande, som ødelagde ham. Han maatte gjøre Opbud, flygtede, blev greben, sat i Fængsel, Ulting blev solgt, og Creditorerne blev ikke betalte. Han saae ingen anden Redning, end den ulykkelige, at hænge sig i sit Fængsel. Min Moder, som levede kort Tid efter ham i Armod med mine to Søstre, og som nu ikke længer kunde opfylde sin uovervindelige Lyft til

den tilvante overflodige Nydelse af det Slags Vare, som forhen udgjorde Hovedsagen i deres Handel, blev af Mangel derpaa i samme Tid syg, og døde i Convulsioner. Min ældste Søster blev Tjenestepige hos Skomageren, min forrige Mester; og den yngste Gæslingsvogterske hos Præstens. Min Sidse blev imidlertid saaledes søgt af Junkeren, at jeg stedse ventede Efterretning om, at hun enten var bortfort af ham, eller det, som værre var. Min Fremgang i Skolen var, sagde Læreren, saadan, at de mis-trivlede om nogenfinde at faae mig til Universitetet. Virkelig gjorde jeg heller ikke stor Fremgang; thi ingen vilde eller kunde der lære mig noget, som ikke min gode forrige Skolemester havde lært mig meget bedre. Jeg fortjente underhaanden lidt, ved at lære et Par af mine Meddisciple og et Par Krambodskarle i Byen Tydsk og Transek, i hvilket sidste Sprog jeg i Henseende til Talen havde vundet nogen Færdighed ved en fransk Soldats Hjelp, som jeg i mit første halve Skoleaar, da Financerne stode skikkelig, havde leiet for en Bagatel til at tale med mig, og børste mine Sko. Hvad jeg herved vandt, sendte jeg troligen mine Søstre; men deels var dette utilstrækkeligt, deels bragte det mig aldeles intet Skrift nærmere til mine Ønskers store Formaal.

Da jeg imidlertid følede med mig selv, at jeg vidste i hver Henseende ligesaan meget, som adskillige

af dem, der blevne dimitterede, gik jeg en Dag hen til Rector, og fordrede, ogsaa at dimitteres. Efter en Conference med Conrector, loe han mig ud, og fortalte mig, at der blev intet af i nogle Aar, og at jeg havde god Tid.

Teg greb nu til den fortvivlede Beslutning, ikke længer at ville gaae i Skolen, men enten at stille mig, trods Lærerne, frem ved Universitetet, eller at vælge en anden Møringsvei, om det saa var den forladte Skomagerprofession; thi jeg havde stedse nogen Mistanke om, at det Dosmernavn, man endnu stedse lod mig klinge i Ørene, maatte dog vel have nogen Grund.

Efterat jeg havde pakket nogle Skolebøger ind i en reen, ikke alt for heel, Skjorte, begav jeg mig derfor en smuk Morgenstund, klædt i min sorte Stofses Kjole, og Kallemankes Vest, samt sorte graa Skindbuxer og forsaalede Støvler, og forsynet med en Capital af 11 Mk. 8 Sk., uden at tage Affæd med nogen, til Gods paa Veien til Kjøbenhavn.

Teg ankom der, brav træt, uden at have mødt nogen betydelig Hændelse underveis, efter et Par Dages Forløb, og indquarterede mig i et Værtshuus i Nørheden af Vesterport.

Teg lod mig anvise den første Professors Gaard, hvis Navn jeg erindrede. Teg lod mig melde. "Professoren er ude, kom igjen i Morgen!" Teg kom

næste Formiddag Klokken 10. "Professoren er ikke op-staaen." Jeg kom igjen Klokken 12. "Professo-ren er taget ud; han spiser hos Hs. Excellence N. N. Han kommer ikke hjem førend sildig i Af-ten; altsaa kom igjen i Morgen!" Jeg kom. "Pro-fessoren er reist med sin Familie til Dyrehaugen; kom igjen i Morgen!" Jeg kom, og sit om sider Audience.

Jeg troede det sommeligt, i mit Grinde at til-tale Hans Hoilærdhed paa Latin, hvori jeg allerede fra min første Skolemesters Tid temmelig var øvet. Jeg blev forundret og forvirret, da jeg af hans stam-mende halv latinſke Svar mærkede, at han ikke for-stod mig, uagtet jeg følede med mig selv, at jeg hav-de talt forstaaelig. Men jeg samlede Tankerne igjen, og forklarede mig paa Danſe, intet skjulende af min Forfatning, og ubedende mig hans Raad og Hjelp til at blive academisk Borger. "Hvad har I," svarede han, "at holde Eder med ved Academiet, og "fornemmelig til at bestride Depositions = Omkostnin-gerne med?" "Intet," var mit Svar, hvilket var sandt, saasom 7 Mk. 9 Sk., det Tilbageblevne af min Capital efter fuldendt Reise, vel i denne Be-givenhed kunde ansees for intet. "Og I, usorskam-mebe Karl, brod han ud, har den Ubluhed, i denne Forfatning at fremstille Jer for Universitetets og de "Studerendes øverste Foresatte! I laderlige Tigger!

"først for Liderlighed at rømme af Skolen, rimelig
"viis for at undflye nogen der fortjent Straf, og
"derpaa som Tigger at fremstille Jer for mig! Gjor-
"de jeg Jer Jeres Net, saa skikkede jeg Jer ud at
"staae Skoleret, eller besorgede Jer ved Stodderkon-
"gerne sat i Tugthuset. Men I er ikke den Uma-
"ge værd. Bort fra mine Nine." Og nu kaldte
han paa en Gaardskarl og Ejener, der ikke lempeli-
gen førte mig ud af Porten, og smækede den til.

Ieg havde uidentivl nogen Aarsag til nu at
ansee min Forsatning for meget slet. Uden en eneste
Ven at have Tilflugt til, forskudt af det eneste Slags
Folk, som jeg havde ventet, og burde funnet vente
Raad og Hjelp af, da det den Gang ikke faldt mig
ind, at jeg maaſkee kunde vente anden Modtagelse
hos en anden af Universitetets Moderatores; belæſſet
med Udsigten over min Families Ulykker, og med
Angesten for den mig Kjæreſte af alle, fandt jeg min
Ulykke med eet ſtegen til det hoieste. Ieg lob til
mit Logis, kastede mig tvers over min Seng, blev
der liggende uden Sovn, men og uden Bevægelse i
to Gange fire og tyve Timer, og var i den Tid al-
deles uden for mig ſelv.

Den tredie Dag kom Pigen op, og fortalte mig,
at jeg maatte rømme Kammeret for nogle ankomne
andre Fremmede. Efter at jeg havde betalt min
Regning, havde jeg netop en Rigsort tilbage; thi

da jeg fra først af havde begrebet, at Sparsomhed var mig i min Forfatning nødvendig, havde jeg i de forrige Dage kun fortørret et Par Flaske Øl i Værtshuset, og for Resten levet af Skofter, hvorfra jeg den første Dag kjøbte to i en Kjelder.

Med min Byldt under min Arm, uden at vide, hvorhen jeg skulle føge, gik jeg nu ud af Værtshuset, og derpaa Gade op og Gade ned, hvilende mig imellemstunder paa en Afviser. Der var som en Taage for mine Hine. Jeg kan ikke sige, at jeg var nedtrykt af Smerte; jeg var snarere forstokket, og veed neppe, at der i nogle Timers Vandring foer nogen Tanke igjennem min Sjel. Imidlertid faldt det mig dog engang ind at lægge Mærke til, at jeg af alle de Mennesker, som alle Byens Hjørner vrimlede af, stedse saae selv, der enten vare, eller dog bare alle udvortes Tegn paa at være, Tiggere, mod En, som ikke var det. Jeg folte dog nogen Trost i den Tanke, at, saa elendig jeg end var, var der maastee mange Tusinde i Byen, som vare det lige saameget.

Jeg gik adskillige Timer, uden at møde nogen, som jeg kjendte. Omsider mødte jeg en glimrende Figur, en Fyr med en umaadelig bred flosset Hat med stor Kokarde, en grøn guldkantet Kjole, en rød meget bredt galloneret Vest, og klingende Sporer paa Støvlerne. Jeg heftede Dinene paa ham, og gik

hilsende imod ham. "Anders, min gamle Ven!" sagde jeg, "hvorledes lever Du?" "Jeg synes," svarede han, "at have seet ham før, min Kjære! "Hvem er han?" "Du synes kun at have seet din "Sengekammerat Tørgen, som du for et Aar siden "forlod i Skolen?" — "Han er ikke rigtig i Ho- "vedet, min Kjære!" sagde han, "der har han fire "Skilling." — "Bort, Elendige! du tusind Gange "elendigere end jeg, med din haanende Almisse," svarede jeg, og kastede de fire Skilling efter ham. — "Nei nu ere Tiggerne alt for uudstaelige," sagde denne unge Herre, hvis Stiil jeg til for et Aar siden havde skrevet, for at redde hans Dumhed fra Prygl; og han gik.

Jeg blev ved at spadsere omkring. Jeg tænkte paa, at jeg burde dog maaskee have spurgt efter en eller anden af mine andre fordums Skolekammerater, inden jeg forlod Vertshuset; men det var bag efter. Det blev Aften; det blev Nat, og endnu vandrede jeg.

Jeg havde gaaet temmelig langt ud paa Natten, da det faldt mig ind at spørge en Vægter, som sad ved et Kjelderskuur, og som jeg i Folge hans Dragt troede vaagen, men som først vaagnede ved mit Spørgsmaal, hvad Klokk'en var? — "Halv eet," svarede han. "De kan maaskee ikke finde deres Lo- gis," blev han ved, "thi De seer fremmed ud. Jeg "vil vise Dem Wei, og bære Deres Pakke." Han

kunde ventelig see paa min Figur, hvem jeg kunde være; thi det var en klar Sommernat. Han blæste i en lidet Fløjte; der kom et Par af hans Kammerater; man tog min Pakke, som jeg aldrig saae mere; og, skjønt uden Modstand fra min Side, blev jeg med mange Knups af Rosinstængerne bragt paa Raadstuen.

Neden under i Salen, hvorrigjennem jeg blev fort, var den Gang Bal. Jeg blev nogen Tid beskuet af det muntre talrige Selskab, til hvilket Vægterne fortalte, at jeg fuld var funden i en Rendesteen; og derpaa kom jeg ind i Hullet, hvor der sad et Par Matsmekener, og et Par Diggere. En af bemeldte Frokener forærede mig en Kingle, som jeg spiste med Graadighed, hvorpaa jeg, under hendes og hendes Selskabssøsters Sang, til Afvepling med Dandsemusikens Brummen nede i Salen, faldt i en meget dyb Sovn paa Brixen, og vaagnede ikke deraf, førend næste Formiddag, da jeg blev, som man sagde, bragt ind i Politikammeret til Forhør. Dette løb umaabelig jevnt af. Man gjorde sig lidt lystig over min ikke glimrende Figur, og loe; spurgte mig for Resten om intet, hvorfor jeg altsaa heller intet havde at svare. Man domte mig til at betale mit Fængsel med 24 Sk.; dem betalte jeg med det sidste, jeg havde, og blev fri.

Fri spadserede jeg nu atter om paa Gaden, som Dagen forhen, men lettet fra Byrden af min Vyldt. Jeg havde ikke gaaet længe om, førend jeg atter mødte een af mine forrige Skolekammerater, som i Skolen havde haft Navn af Mikkel Penneknav. Han havde i Studeringerne ikke gjort synderlig Fremgang, og ikke staaret sig bedre til sin Examen, end at han havde taget til Takke med at borthytte den sorte Skoledragt for en randet Liberikhole, som han nu havde paa. Denne min fordums Ven skammede sig ikke ved mig. Efter fortelig at have underrettet sig om min Forfatning, bragte han mig hjem med sig. Han var Lakei hos en stor Kjøbmand, i hvis Huus Uting gif slot, og alle Mennesker levede raf. Jeg spiste med ham til Middag det bedste Maaltid, jeg til den Tid havde spiist. Vi drak et godt Glas Mandera og Burgunder til vor Mad. Under Kaffen begyndte vi at tale om nogen Lykkesvei for mig. Han foreslog mig Liberiet, og gjorde mig Udsigten derigennem saa smigrende, at jeg strax antog den. Han havde ogsaa strax en Ejendom til mig.

En tredie af vore Skolekammerater, der vel ikke levede høit af Musernes, men ret godt af Mercurii Gunst, havde nys mistet sin Ejener. Jeg blev forestillet ham samme Aften, og antagen. Min Herre var intet andet end Spiller, uden han havde maaskee en liden Næringsgreen til, som blev dreven lidt

mere hemmelig; han var smuk, klædte sig smukt,
 boede smukt, gav mig et smukt Liberi, og 7 Mark
 om Ugen i Kostpenge, som han prompte betalte hver
 Uge forud. Jeg fik hos ham ret gode Tjener-Dage.
 Han var næsten altid ude, tidi endog om Matten,
 og kom aldrig hjem forend Klokkens eet. Jeg havde
 lidet at gjøre; det faldt sjeldent, at han kjørte ud,
 og jeg altsaa stod bag paa Vognen. Jeg bragte
 Sedler til adskillige Folk af begge Kise, og alle
 Stænder, børstede hans Sko og Klæder o. s. v.;
 det var alt. Jeg sparet mere end det halve af
 min Lon og mine Kostpenge, saa jeg maanedlig kunde
 sende mine Søstre et par Rigsdaaler. Han havde
 nogle Bøger, som vare til min Tjeneste; og, end-
 skjont mine Udsigter vare ikke meget skinnende, saa
 gjorde een Omstændighed dem indtil videre dog taale-
 lige. Det var denne: jeg havde skrevet til min for-
 rige Skolemester, og fra ham faaet den Efterretning
 tilbage, at Junkeren, mine Omtumslingers første
 Aarsag, var kaldet ind til Staden til det Regiment,
 hvorved han fra Buggen af havde været Officer;
 og at han selv havde noget Haab om Tjenesten efter
 en gammel Degrn, der ikke tegnede til at leve længe.
 Jeg fik ved denne Leilighed Speculation paa hans
 Skoleholder-Tjeneste, og dette Haab beroligede mig.

Min Herre bragte stundom om Aftenen een el-
 ler anden Pige, med eller uden Slør, hjem med sig.

Vort gamle Kammeratskab gav mig Afgang til en Fortrolighed med ham, der ellers ikke havde anstaet en Ejener. Jeg moraliserede for ham, men han lo af mig.

Han havde en Gang bragt En med. Om Morgenen fik han et hastigt Grinde ud, Nymphen blev tilbage i hans Seng. Han gav mig, forend han gik, Ordre til at lave og bringe hende Chocolade. Jeg gjorde saa. Da jeg havde sat den ved hendes Seng, skjenkede hun en Kop, og foreslog mig at drikke med. Ikke uforstaaeligen gjorde hun mig endnu et Forstlag, som jeg endnu tydeligere, og ikke meget artigen, afslog hende.

Faa Dage derefter gav min Herre mig Afsked; men sagde mig tillige, at han havde skaffet mig en anden meget bedre Ejeneste hos en Officer, hans Ven. Jeg fandt mig i Sagen, og gik i min ny Plads. Men hvor forundret blev jeg ikke, da jeg i denne Officer, min nye Herre, saae ingen anden end Junkeren, Hans Høivelbaarenheds Son, ude fra Landet. Jeg var nu hans Ejener.

Ligesaa, om ikke mere forundret, blev jeg ved at finde hos denne min Herre den samme Tomfru, som faa Dage tilforn havde voeret saa artig imod mig, og jeg saa grov imod. Hun delede virkelig Seng med ham, og var det kun for en Gangs Skyld

i hans Graværelse, at hun viste min forrige Herre samme Godhed.

Min nye Herre begegnede mig med umaadelig megen Godhed. Mit ugentlige Gehalt blev dobbelt saa stort som i min forrige Tjeneste.

Jomfruen var ligeledes meget høflig imod mig, og det varede kun faa Dage, førend hun paa endnu mere tillokkende Maader fandt Leilighed til at fornyle det Forstag, hun gjorde mig, det første, vi saaes. Jeg afslog det bestandig, og da vi vare blevne mere huusvante med hinanden, sikk jeg ogsaa her af hende i venligt Spøg mit forrige Dosmernavn fornyet. Imidlertid afbrød ikke min Koldfærdighed den gode huuslige Forstaelse.

Min Herres Godhed imod mig tiltog Dag for Dag. Jeg havde ikke været tre Uger hos ham, førend han en Dag fortæller mig, hvorledes det gjorde ham ondt, at jeg skulde være fornædret til Tjenerkaar. Han tilbed mig al sin Evne, for at fremme mig til noget bedre. Han foreslog mig, at træde ind i Militair-Estaten, hvor han i en Hast var i Stand til at skaffe mig Avancement, og, om ikke bedre var, da vilde han, naar jeg var bleven vant ved det Militaire, kjøbe mig en Regiments-Qvarterermesters Plads, men først maatte jeg gaae ind i Tjenesten for en kort Tid, som Volontaire, for at lære Svinget.

Enhver Udsigt, til at blive en Mand, var mig i sig selv ligegyldig, og da denne blev mig forestilt som meget nær, ligefrem, og umaadelig glimrende, imodtog jeg den med den hengivneste Taknemmelighed, thi jeg var en Dosmer.

Teg var nu Soldat, og da jeg ikke blev ansat ved det Regiment, min sidste Herre stod ved, saa talte jeg aldrig mere med ham. Da jeg af Naturen ikke havde noget militairisk Sving, saa kostede dette min Ryg mange Rap af Under-Officerens Stav. Men da jeg havde lært det, blev min Stilling ikke endda saa fortvivlet, som man havde tiltænkt mig den. Min Kundskab i det franske Sprog gjorde mig til Opvarter hos min Lieutenant, for at jeg skulle lære ham det; hvorimod jeg slap for Tjenesten. Teg fik desuden Time-Information hos et Par andre for 8 Sk. om Timen; og min Omgang skaffede mig saameget mine Foresattes Undst, at jeg, inden Xaret var omme, var blevet Underofficer. Da jeg skrev en taalelig Haand, blev jeg derpaa brugt, som Skriver hos Adjutanten, og ved at lægge mig ved Afskrivningen efter Regnskabs-Bøsenet, blev jeg ham snart til betydelig Nutte. Indkomsten var ikke stor. Dog spredte jeg noget sammen til Hjelp for mine Søstre, og vedligeholdt stedse Haabet om engang at succedere min gamle Skolemester, naar hans Degneplan blev fuldbyrdet. Mine ringere Krigskammerater ansaae

mig dog for mit stille Vœsens og min Afs holdenheds og Flids Skyld stedse for en stor Dosmer.

Jeg havde vedligeholdt, sjøndt ved sjeldent Omgang, Bekjendtskabet med min Ven, Tjeneren, som bragte mig an hos vor fælles forrige Skolekammerat, Spilleren. Han havde imidlertid gjort sin Lykke. Fra Tjener hos Kjøbmanden havde han i disse Par Aar svinget sig op til Skriverkarl, og siden til Bogholder paa Comptoirret. Vel gik det til agters med Herren, men Bogholderen derimod syntes det at gaae kjendelig frem for.

Da jeg i en halvandet Aar havde været i Krigsstanden, og deraf i den meste Tid været brugt som Skriver hos Adjutanten, af hvilken denne min forrige Kammerat, som var hans Ven, det er: Bekjendt, havde hørt Under om min Duelighed, min utrættelige Flid og Erlighed; og da jeg imidlertid sjeldent gik ud, og næsten aldrig i Mundering, saasom man saae igjennem Fingre med, at jeg klædte mig som Civil: saa kommer denne min tro Ven en Dag til mig, fortæller mig sin Lykke, i at være bleven ved forskellige smaa Handels-Coups Eier af nogle Penge; at hans Bekjendtskab med de Handlende havde skaffet ham al den Credit, han kunde ønske, og at han havde i Sinde, at anvende dette til en egen Handels Anlæg, hvortil han, for at være vis paa, troligen at blive betjent i sine Affaires, søgte en due-

lig Compagnon, at han dertil havde udseet mig, og at vor Lykke under nærværende Conjunctioner derved sikkerligen var gjort. Jeg indvendte ham, at jeg forstod mig saa lidt paa Handel, at jeg ikke engang vidste, hvad Ordet *Bereleours* betydede o. s. v.; men han forbandt sig til, snart at meddele mig den fornobne Kundskab, da derimod min Arbeidsomhed, min Duelighed i Bogholden og Regnskabs Førelse, og min Sprogfundskab, vare ham med hans Handels-Indsigter nok, og at vi vare sikre paa i en Snup at blive rige Folk.

Jeg lod ham ikke spilde megen Overtalelse, og jeg blev associeret i den Handel, han oprettede, under Firma af hans Navn & Compagnie. Min Afsked fra Krigstjenesten erholdt jeg uden Vanskelighed, og nu var jeg Kjøbmand, uden at vide alt for vel, hvad det var, at være det. Dette vidste min Compagnon for os begge.

Inden saa Dage havde vi lejet os prægtige Værelser, og meublerede dem prægtig. Uden paa Dørren af et af dem stod med store Bogstaver: *Comptoir*, og der indenfor stod smukke carduanbetrukte Skriverpulse med Tabouretter omkring, paa en af hvilke sad en Comptoir- eller Skriverdreng. Paa væggene rundt om, hang under kjønt skrevne Etiquetter, Vexelcourse, Priiscouranter, Skibslister, Assiguationer, Connossementer, Verler o. s. v. Bore

bedre Værelser vare prydede med Mahogni- og Edermeubler, smukke Kobberstykke, smukke Malerier, smukke Statuer, min Compagnon havde sin Legnebog fuld af Bankosedler og Actiebreve, og det lød, som jeg kun behøvede, at forlange, for at faae, hvad jeg ønskede.

I Comptoirret fandt jeg en Real-Papiirs Hovedbog, en Kladde-, en Cassebog, en Brevbog, en Journal o. s. v. Efter min Compagnons Anvisning skrev jeg flittig hen i alle disse Bøger, uden at vide alt for vel, hvad jeg selv gjorde.

Jeg skrev efter hans danske Opsatser paa Tydse og Fransé til Lybek og Hamborg og Amsterdam og London o. s. v.; vi trak paa Huse i Helsingør, Malmø, Lybek, og man trak paa os igjen; og det, som er det mærkelige, ei allene Bøgerne blev fuldskrevne, men inden et halvt Aar havde vi Pakhus fulde af Varer, og adskillige Skibe, som horte os til, kjøbte af Hollændere og andre, og seilende i Nord, og Syd, og Øst, og Vest. Det første Skib, som naturaliseret gik for vor Regning, blev paa min udtrykkelige Begjering kaldet Sidse. Jeg var i Flugten, naar jeg stundom maatte fremstille mig paa Børsen, for ikke at robe min Ukyndighed; men jeg læerte i Hast nogle Handels-Udtryk, som jeg slog om mig med; og mit stille alvorlige Væsen reddede mig fra at komme i nogen dyb Samtale med de snaksom-

me Børs-Conversanter. Desuden kom jeg der sjæl-
den. Jeg boede paa Comptoirer, og var min Com-
pagnons Nedskab.

Imidlertid vare vi fortrolige Venner med man-
ge af Byens anseelige Handlende, fornemmeligen dem,
der vare vorne frem, ligesom vi. Vi blev invitere-
de til dem, og levede høit, inviterede dem igjen, og
levede ligesaa høit. Min Compagnon demonstrerede
mig, at dette var ligesaa nødvendigt for Handlende,
som det er for Hofferne, at forsøde Undersaatternes
Penge paa Skuespil, og Ridderispil, og høitlønnede
Dagdrivere o. s. v., og min statistiske Beraabelse paa
Kongen af Preusens Exempel af en Monark uden
Hof, lo han ad, som ligesaa lidt passende for an-
dre Fyrster, som for Kjøbmænd.

Allene Rygtet om denne vor store Lykke havde
paa min private Interesse den herligste Virkning.
Af mine Søstre, som jeg havde tinget i Huset hos
en Præst derude paa Landet, blev den Eldste i vor
Lykkes første Fjerdingaar givt med en rig Forpagter;
den Anden forlovet med en Birkedommer derude.
Min gamle stedse inderlig elskede Skolemester vilde
ikke tage imod nogen Virkning af min Lykke, førend
jeg kunde rive mig los, og komme ud til ham.
Det var neppe, han vilde tillade sin Datter, at
imodtage nogle smaa Kostbarheder, som jeg sendte

hende til Beviis paa, at jeg erindrede hende med uforandret Hjertelag.

Det var ikke førend i Foraaret, efterat vor glimrende Periode var begyndt, at det blev mig muligt, at faae Tid til foretage nogle Dages Reise paa Landet, for at bringe mit Hjertes vigtigste Unliggender i Orden. Nu reiste jeg, saa hurtig jeg kunde, i Mai. Jeg blev af alle dem, der forhen, som Barn, blot havde set mig, modtaget med al den Erbodighed, som skyldes Rigdom. Min gamle Skolemester modtog mig, som den samme, han altid havde viist sig for mig, som en øm, kjærlig deeltagende, ved min hurtige Lykke ikke altfor blindet Fader.

Sperat infestis, metuit secundis

Alteram sortem bene præparatum

Pectus.

Jeg faae efter sex Aars Forløb min elskede Sidse for første Gang igjen. Uagtet hun var, paa Væxten nær, den samme, jeg forlod, saa fandt jeg dog, at jeg intet skjønt havde set, førend i dette Døeblik. Noget vist melankolse, som tempererede den altfor blussende Landsby-Garve, klædte hende uudsigelig vel. Hun havde af det, jeg havde sendt hende, intet paa, uden et Guldhjerte, som kunde lukkes op, og hvori stod mit Navn, og dette hang paa hendes Bryst. Jeg havde aldrig reent ud erklæret mig for hende, jeg gjorde det heller ikke nu. Vore Hjerter

havde afgjort det. Jeg havde Vielsebrevet i Lommen, og den næste Dag efter min Ankomst vare vi det lykseligste Egtepar.

Et hundrede Rigsdaler, til at afkjøbe den gamle Degrn sin Tjeneste for min Svigerfader, var det eneste, jeg kunde formage ham til, at imodtage af mig.

Uagtet den uvenlige Skilsisse for sex Aar siden, blev jeg, min Brud, og min Svigerfader, budne til Hans Hoivelbaarenhed Herremandens, hvor vi blev modtagne med stiveste festlige Høitidelighed, som Adelsfolk og hans Lige.

Jeg besøgte mine Søstre, gjorde dem nogle Forøringer, og femte Dag efter min Afreise var jeg med min Kone i Hovedstaden igjen.

Min Compagnon var, som man forud formoder, en Mand, der vidste at leve. Endflønt mine private Værelser forud vare meget bequemme, havde han hurtig ladet indrette til mit og min Kones Brug endnu et Par af sine. Vor Brudeseng prydede betene; fra den hoie Dome hængte lange frysede grønne Damaskes Gardiner. Paa en skion Piedestal, hvoraf fremdroges en riig Toilette, stod Mestersstykket, den deilige Hymen. Alting var istandsat i en dertil svarende Smag, og var hans private Present. Foruden den øvrige forøgede Domestik havde han hvervet en duelig Kammerpige, ved hvis Kunst

min Kone i saa Dage blev omdannet fra den skjonneste Landsby-Pige til det yndigste Fruentimmer af Stand. Hun fandt sig forunderlig i hendes Stands Forandring, fordi hun troede det maatte saa være. Ingen Forlegenhed, ingen Stolthed; ligesaa lidt Sipperpeenhed som Plumphed. Det var en af de i Skovene dandsende Gratier indført i de høiere Guders Forsamling, og som Phœbus selv ikke vilde have vidst, enten han skulde tage hende for Minerva, eller for Venus Urania.

Min Lykhalighed var uden Maade. Hvor lykkelig end den Glid syntes mig, som jeg anvendte paa at arbeide i Forretningerne efter min ødle Compagnons Unviisninger, ansaae jeg dog hvert Dieblik spilst, hvori jeg ikke kunde tilbede min Gudinde. Med hende delede imidlertid min Compagnon min Tilbedelse; jeg ansaae ham næst hende for den ødelste, den fuldkomneste blandt alle dødelige.

Hvor megen Lykke end min tilbedede Brub gjorde i Kredsen af alle vore Bekjendte, og hvor megen Deel jeg end tog i al den Agtelse, og Yndest, hun vandt, saa habede jeg dog de idelige Gjæstebude, som vi nu dagligen bleve budne til, ellers gave, og hvori jeg ikun halv kunde nyde hende. Min Hengivenhed for min Compagnon tiltog ved hans Skjønsomhed, i at tilbede min Elskede, næsten ligesaa meget, som jeg selv.

Min Lykke var for stor til at være længe, som skrevet staer. Efter en sex Ugers Forløb foreslaer min Compagnon mig en Dag, da det just var Postdag, og da jeg desuden havde en Maaned at afslutte i Bøgerne, om vi ikke alle tre, han, min Kone og jeg, skulde tage en Tour ud i Dyrehaugen. Han sandt sig naturligvis i Afslaget af min Person, i Betragtning af, hvad jeg havde at gjøre. Han spurgte da, om jeg vilde betroe ham min Kone, og siden om Aftenen, hvis jeg kunde, samles med dem i Dorbek. Heller end gjerne. Det var aftalt, og de reiste om Formiddagen.

Teg sad imidlertid fordybet i mit Arbeid, lidt ørgerlig over, at jeg ikke kunde være med dem, min Sjel elskede; da i Middagsstunden, uden at banke paa, Rettens-Betjente kom ind i Comptoirret, undredes over at see mig, og forkyndte mig Arrest, samt ledsgagede mig til Slutteriet, efterat de i min Nærvoerelse havde forseglet alle Gjemmer i Comptoirret. Det var neppe, jeg kunde spørge om Aarsagen, og lade mig underrette om, at vi, eller vort Firma, havde samme Formiddag overgivet vor Massa, kort, at vi havde gjort Opbud.

Teg havde forhen været i en Forsfatning, hvis Nædsomhed, jeg troede, ikke kunde tænkes høiere; men dette overgik Alt. Min Ven forraader mig! Min Kone selv syntes saa villig til denne Reise! Hun

tog Afsked med mig med saadan en mystisk Mine!
 Alt dette oprandt nu i min Sjel. Min Vens For-
 ræderi var mig klart; men for det Diebliks Mis-
 tanke mod min Kone straffede jeg mig strax. "Dg-
 "saa du er forraadet, ogsaa du, Tilbedelige! hvad
 "er min Ulyksalighed imod din? For at see dig lyk-
 "kelig lader jeg mig glad slutte i evigt Fængsel! men
 "ogsaa du er forraadet og ulykkelig, tusinde Gange
 "ulykkeligere, end jeg!"

Jeg var i Fængsel. Jeg rasede. Det varede
 kun to Dage, at jeg var indsluttet. Foræderen hav-
 de dog søgt Moratorium, inden han gik bort; og
 nu var det udfærdiget. Jeg kom ud. Jeg fattede
 det Haab, at han maaßkee kun havde ført min Ko-
 ne ud af Huset, for at holde hende borte fra dette
 sorgelige Oprin; at de maaßkee nu, da Moratorium
 var udvirket, alt vare hjemme i Huset, eller opholdt
 sig hos nogen af vore Venner. Jeg løb hjem. Hu-
 set var tomt, og aabent; Folkene vare bortløbne med
 Alt, hvad ikke var forseglet. Jeg løb om til vores
 Venner. Man kjendte mig neppe. "Deres Ban-
 "held gjør os ondt," var deres bedste Trost; "men
 "hvordan kan De troe, at finde den Kjeltring, Deres
 "Compagnon, og Fruentimmeret, hos os?" Jeg
 bandede, løb om fra een til anden; og efter forgjoe-
 ves Søgen, endelig ud til Dyrehaugen. Jeg spurgte
 allevegne, i Bellevue, Klampenborg, Vorbet. For-

gjeves. Jeg kom til Bebek. Man havde for to Dage siden seet to Saadanne, som jeg beskrev. De var i en Baad satte over til Sverrig.

Jeg havde min Guldbors hos mig, som jeg ligefrem havde glemt, at aflevere til Retten; jeg havde ellers ikke beholdt den. Den indeholdt Værdi omrent for 200 Rdslr. Jeg blev inderlig glad ved at fornemme, at jeg havde den. Jeg gav 25 Du-
cater, for at blive sat over uden Pas. Jeg kom til Landskrone; jeg spurgte hver, jeg modte. Omsonst; man svarede mig enten ikke, eller som man kan svare et Menneske, der er fra Forstanden.

Efter en Dagstid at have krydset om i Byen med forgjøves Søgen, gik jeg ud paa Landet. Og saa der var, som rimeligt, min kummerfulde Søgen spildt. Jeg omvankede fra By til By, Dag og Nat, i to Dage.

Bed tredie Dags Aften var jeg kommen til en Skov. Udmattet baade paa Sjæl og Legem, inderlig fortvivlet, snarere end bedrovet, lastede jeg mig ned paa Jorden ved Indgangen af Skoven. Jeg oploftede mine Hine, og saae over paa Sjællands Kyst. Mindest om alle de Ulyksaligheder, jeg der havde udstaaet, og al den Lykke, jeg mere der havde drømt mig, end nydt, foer igjennem min Sjæl. Jeg vilde forbandet det Land, der havde frembragt den Forræder, som kaldte sig min Ven, for at overlade mig

til denne græsselige Forfatning; jeg vilbe forbandet
 det Land, der havde frembragt den elskværdigste Skab-
 ning, som Jorden nogensinde saae, for at overgive
 hende til denne Elendighed. Jeg forestillede mig hen-
 des Fader, forbandende mig for sin Datters Ulykker,
 at opgive sin fromme Aand under alle Fortvivlelsens
 Smærter ved denne Tidende; jeg saae alle dem, som
 nys misundte os, at udbryde i Djævels Glædelatter
 ved vores Elendighed, da jeg nær mig imellem Bu-
 stene hørte en afmøgtig stønnende Lyd, som af et
 Bryst, der udaandede under Smærter, som mine,
 det sidste Suk. Jeg studsede. Mine Forbandelser
 dode paa mine Læber; Menneskelighed vendte tilbage
 i min Barm. Jeg reiste mig, løb hen til Stedet,
 og fandt, o Fryd! o Nval! min Kone, min tilbe-
 deve, min søgte, min fortabte Kone; men doende,
 næsten ukjendelig, i svage convulsiviske Trækninger-
 bleg som Doden, med alle den nærmende Dods
 Kjendetegn. Med et voldsomt Skrig styrtede jeg over
 hende; jeg raabte atter og atter hendes Navn, længe
 forgjæves; hendes Sandsers Brug var tabt. Omsi-
 der kalder min Rost den svage Rest af Livskræfter,
 som halv vare flygtede, tilbage. Hunaabner de
 matte Dine; trykker svagt min Haand; hendes Tun-
 ge formaer ikke, at udstønne nogen Lyd. Jeg greb
 hende i mine Arme, bar hende hen til et Kjær, som
 mine bange Søgen snart opdagede paa Marken; jeg

bestænkede hende med Vand deraf, og hun kom lidt mere til sig selv; hun udsukkede mit Navn, og kløbrede sig til mig med de afmægtige Arme.

Efter adskillige gjentagne Besvimerter fik jeg hende omsider lidet bedre bragt til Live; jeg bar hende i mine Arme til den næste By. Det var Nat, inden vi kom der. Jeg bankede paa den første Dør. Det var Præstens. Opvaagnet kom han selv at lukke op. Jeg fortalte ham med faa Ord vor Forfatning og Nød. „Gaae til Kroen,” var hans Svar, og han lukkede i. Jeg gik til næste Huus; ingen Modtagelse. Tyve Steder det samme. Omsider begreb jeg, at naar Belønningen gik forud, vilde Ejendommen følge. Jeg fremviste ved næste Dør en Ducat, og vi blev modtagne.

Lidt af den elendige Forfriskelse, der var at faae, og derpaa nogen Dvale, rettere end Sovn, i en Brix, Faldet Seng, bragte min Tilbedede, ved Hjelp af hendes naturlige sunde Temperament, næste Dag til Kræfter, og gav hende efter faa Dages Forlob fuldkommen den tabte Sundhed.

Hun fortalte mig, hvorledes min Compagnon havde baaret sig ab, og hendes Skjebne, i den Tid, vi vare adskilte.

Da de vare komne til Webek, havde han forestaet hende en Sotour i en Baad. Hun gav efter hans ivrige Begjering, og gik med ham i Baaden.

Da de varne komne et godt Stykke fra Land, lode
 Folkene, som om Strommen hindrede dem fra at
 vende hjem. De maatte altsaa gaae til Landskrone.
 Efter der at være indtagne ved Aftenstid i et elen-
 digt Ølhuis, fortalte han hende vort Øpbud, hvor-
 til han beskyldte mig for at være den eeneste Aarsag,
 fornemmelig ved det meget, jeg havde tilsat paa lidet-
 lige Fruentimre. Han haabede imidlertid, at Tin-
 gene igjen skulde komme i Orden, men at jeg maa-
 skee ved den Revselse, hvortil han havde efterladt
 mig, vel i Tiden vilde bedre mig. Imidlertid fore-
 tog han sig, ved forskjellige ikke lemfaelde Førsøg
 at overtale hende til at betale mig for det, jeg hav-
 de forbrudt imod hende, med lige Mynt. Da dette
 git saa vidt, at Striden var nær ved at blive me-
 get blodig, traadte om sider Krofolkene til, og befrie-
 de hende fra ham. Siden saae hun ham ikke mere.
 Da hun om Morgenens vilde gaae ud, for at søge
 Mulighed til at vende tilbage til Sjælland, var hen-
 des Uhr borte. Penge havde hun ikke, hun betalte
 altsaa sit Matteherberg med sine Spender. Hendes
 Streben, efter at blive bragt tilbage til Danmark,
 var spildt; hun begav sig til Øvrigheden for at op-
 naae denne Hensigt, og tillige saae Røveren paagre-
 ben. Man fordrade Omkostningerne forud betalte,
 og da dette var umuligt, afviste man hende med
 Haanhed og Truds sel om Spinnehuset. Saaledes af-

viste hende i et Par Dage den ulykkelige Uskyldigheds
geistlige og verdslige Beskyttere. Hendes i Striden
forrevne Silkekjole, hendes spadeløse Silkesko, Rui-
nerne af hendes Hovedpynt gave hende det eneste Ud-
seende, som kunde være i Stand til ilde at anbefale
hendes virkelige Skikkelse. Efter længe nok forgjeves
at have vanket om til Haanhed og Latter for enhver
i Landskrone, gik hun ud paa Markerne. Overvæl-
det af Kummer, Mathed og Hunger, saae hun sig
nu i en Tiggersses Kaar. Hun forsøgte adskillige
Gange at betle et Stykke Brod, eller Matteherberg i
en af de elendige skaanske Landsbyhytter; hendes Ud-
seende, og deres egen Trang, som hun bad om Un-
derstøttelse, bragte hende allevegne haanligt Afslag.
En Betler, som hun modte paa Veien, med sin
elendige Kone og hylende Born, var den eneste, der
ynkedes over hende, og rakte hende uanmodet et Styk-
ke muldent Brod af sin Pose. Dette var den eneste
Bederqvægelse, hun havde nydt, siden hun forlod Dan-
mark. Overvunden af sin Elendighed, blev hun lig-
gende paa det Sted, hvor jeg traf hende, næsten liv-
les. Hun vidste selv ikke, hvor længe hun havde
ligget der. Ved Efterregning fandt vi, at hun hav-
de opholdt sig der uden Bevidsthed i næsten to Dage.

Vi vare nu med en Capital af næsten halvan-
det hundrede Rigsdaler i Skaane. Vi overveiede, om
vi skulde vende tilbage igjen til Danmark. Men vi

betænkte, at vor Forfatning, efter min Hr. Compagnons Foranstaltung, rimeligviis maatte være saadan, at hvilken af os, man sik sat paa, vilde ikke være sikker paa, ikke at ophøies i Galgen. Vi besluttede at blive, hvor vi vare, og anvende vor lidens Capital, paa der at gjøre, hvad den formaaede, til vor Lykke i en Stand, som vi endnu ikke havde forsøgt.

Teg føestede mig, eller paa en Maade kjøbte et Huusmandshuus, for en halv Snees af mine Ducater. Vi omstiftede Levningerne af vor smukke Kjøbenhavnske Dragt med staanske Bondeklæder; og vi besluttede, at leve der af vores Hænders Arbeid.

Et Par Uger, efterat vi her vare bosatte, fik jeg et Brev fra min forrige Hr. Compagnon, saa lydende:

"Hvad der har modt Dig, siden vi forlode hinanden, bør have helbredet Dig for en Deel af den Dumhed, hvori Du hidindtil stedse har været ned-sænket. Din første Ungdoms Historie var en Kjæde af Dumheder, hvori den Dumrian, din gamle Skolemester, havde styrtet Dig. Intet, uden dine øvrige Føretagender, kan være dummere; end at fordybe sig i de dumme Studeringer, som bringe til Elendighed, naar man kanaabne sig en behagelig Bane i Livet, ved at jage og leve raf, som dine høiadelige Skolekammerater. I Skolen var Du stedse endnu dummere. Teg saae, at Din Dumhed, som gjorde Dig saa østersdummeligen tro og flittig

"i Forretninger, vilde være mig til Nutte. Jeg tog
 "Dig i Compagni med mig, og var nær forfalden
 "til den Dumhed, virkelig at elskede Dig. Du begik
 "den Dumhed, ordentlig at givte Dig med den Los,
 "Du elskede; og var endnu saa utilgivelig dum, at
 "Du elskede hende, endskjønt Du var givt med hende,
 "altsaa alt for ubeskrivelig dum, til at Du skulde
 "taalt, at blive Hanrei. Din kjære Mage var og-
 "saa dum nok, til ikke at ville indlemme Dig i denne
 "Orden. — S alt dette var Du, det forstaaer sig.
 "dum nok, til ikke at begribe, at den Plan, jeg
 "havde med alle mine Affairer, var allene at erobre
 "nogen anseelig Formue, og med den at retirere mig
 "et Steds hen, hvor jeg uforstyrret kunde med Ef-
 "tertryk formere og nyde den. Al denne Dumhed
 "burde Du straffes for, og jeg lod Dig i Stikken;
 "dog besorgede jeg, at Du igjen kom paa fri Fod,
 "og kan endnu gjøre Din Lykke. Din Kone, den
 "Taabe, foragtede den Lykke, jeg tilbod hende. —
 "Jeg er i Sikkerhed med 40,000 Rdle. Er Du
 "bleven lidt klogere, saa staaer det endnu til Dig,
 "at dele denne min Lykke med mig; men paa Vil-
 "kaar; Du skal vedblive den Deel af Din Dumhed,
 "som gør Dig arbeidsom, men lade fare den, som
 "binder Dig saa affindig til dette Fruentimmer; jeg
 "skal da nok paatage mig, at give hende Forstand.
 "Antager Du dette Tilbud, saa skriv til Valerius i

"Malmö, saa bliver jeg underrettet. Din Søgen
"efter mig har jeg til manglende Fald gjort Anstal-
"ter, for at gjøre unyttig; thi en Valerius i Mal-
"mø er ikke til, men vel en, som vil lade mig til-
"stille, hvad En under denne Adresse vil lade mig
"vide. Jeg haaber, at Du er bleven klog nok til at
"fjonne paa dit Bel?"

Jeg viste Præsten i Byen, som var blevet min
Ven, dette Brev, og han forsikrede mig, at han ef-
terat have lært at kjende mange Nationers Byer, og
Sæder, var vis paa, at der var af den hele Men-
neskelighed kun een blandt tredive, som ikke i hans
Sted havde handlet, som han, og nu skrevet mig til,
som han; og ligesaa faa, der jo i min Forsatning
ikke vilde modtaget hans Tilbud under hans opgivne
Betingelser.

Jeg betænkte mig ikke noget Dieblik paa, at
vedblive i min Dumhed, ikke mere med ham at ha-
ve at bestille; og efter lidt meer Overveielse besluttet-
de jeg ogsaa, ikke at betjene mig af den opgivne
Adresse og nogen List, for at faae ham opdaget og
straffet.

Jeg tog Ejendomme hos en Bonde, som Tørsker; min Kone strikkede Strømper for Folk, og syede Huer
og anden Stads til Bonderpigerne. Denne Nærings-
maade vedblive vi, og ere ved den en af de lykke-
ligste Familier i Skaane. Min Svigersader modtog

Tidenden om vort Vanheld, som vi nu ikke længer ansee det for, som en viis Mand, og har med Fornoelse besøgt os i vor Vaaning herovre. Der gaaer et Rygte, at min Compagnon nylig skal være hængt et Sted i Sverrig.

Præsten, der tørsker som jeg, med Forstjel, at han tørsker sit Tiendekorn, og jeg Bondernes, hedder Faustin, læser gjerne om Aftenen det, han har af Voltaire, han læser ogsaa de gamle; han figer at Voltaires Philosophie de l'histoire er overmaade vel skrevet, som og l'ingenu og Candide. Han prædiker, og lærer den svenske Kirkens Lære puur og reen. Han har kjøbt sit Kalb for 2000 Daler S. M., hvilke han havde sammensparet, som Hovmester hos en ung Herre. Han har reist, og troer, at Menneskene er to Slags: Skjelmer eller Tosser. Til den sidste Classe hører Degnen i Byen, en meget usel og eiegod Mand. De ere begge saavids mine Venner. Jeg kan ikke beskylde nogen anden af dem, jeg boer iblandt, for at være Tosser.

Min elstelige Kone og jeg ere Forældre til tre Sonner, og to Døtre. De tegne til i at blive funde og stærke; men jeg haaber, de aldrig nogen lære nogen Tid at læse ret i Bog. Min ældste Son er uden denne Klogstab af Præstens Godhed antaget til Confirmation. Han er i sit syttende Åar allerede en temmelig dygtig Karl, indskrevet som Land-Sol-

dat, men jeg haaber dog, han vil være i Stand med sine Sødkendes Hjælp at underholde sin Moder og mig, om vi leve, naar hun ikke kan spinde og strikke, og jeg ikke tørstæ lenger.

Saavidt havde jeg skrevet for mange Aar siden i Tanke at lade det trykke. Der blev intet af. Jeg er nu gammel, og der er siden intet hændet mig, værdt at lægge til. Dette ligger efter mig, at mine Efterkommere kan vogte sig ved mit Exempel for det, der var min Ulykke i min Ungdom.

Indsenderens Anmærkning.

Dette Manuscript, som af en Hændelse er faldet mig i Hænderne, synes temmelig gammelt. Dersom man kunde ret see, hvad Tid det er skrevet, vilde det være et ikke uvigtigt Bidrag til den Tids Historie. Men det eneste i Manuscriptet forekomende Aarstal er uhældigvis ulæseligt; lade De det trykke, saa vil maaskee en eller anden in arte critica børsben Læser blive i Stand til at gjette Tiden, til hvilken det henhører.

Hans Kruuskop.

Vox populi, vox Dei!

"**S**til for alting Dit hidsige Sind, min Søn! og
"det skal gaae Dig vel i Verden," sagde Præsten
Kruuskop til sin Søn Hans, et Par Gange om
Dagen i det mindste, fra han var sex Aar gammel,
til han var fjorten, da han kom i den latinske Skole;
og med denne Formaning, saaledes dybt indprentet
Drengen, sendte han ham ud fra sig. Han glemte
heller ikke, at underrette Lærerne i Skolen om denne
hans Sons Temperaments Feil, som de fornemmelig
havde at bestride, da han forresten ikke manglede
gode Egenskaber. Da han var kommen i Skolen,
afslod endnu ikke Faderen, at indskærpe Sonnen denne
vigtige Lærdom, ved et Brev, i det ringeste hver Uge,
hvorf af dette udgjorde Hoved-Indholdet.

Sagen var, Hans havde i sine spædeste Aar
alt begyndt med en Deel Hidsigheds Stræger, og
trods alle Formaninger bestyrket Forældrene i deres
Dom om hans Hidsighed.

Da Barnebogen engang i hans fjerde eller høit
femte Aar skulde hjelpe ham sine Stromper paa, og
ved hans Paaklædning en Sondag Morgen forspilde
et halvt Kvarteer af den Tid, hun vilde anvendt
paa den Pynt, hvormed hun selv skulde vise sig i

Kirken, trak hun u forsigtig et Hul paa Hanses Strompe; dette maatte hun stoppe, altsaa sinke sig saa meget længer, og hun blev vred; under Strompernes endelige Paaträkning, kneb hun derfor Hans dygtig i Laaret. Uagtet dette stede i Forældrenes Paasyn, saa var Pogen, der ikke gjerne græd for smaa Fortrædeligheder, hvilket han desuden ikke torde for sin Moder, der hedde Rasmus, saa uforstammet, at han med en Rangle, som han havde i Haanden, slog Birthe Barnepige lige i Ansigtet, saa ei allene Næsen blodte sterk; men Pattekappen paa Ranglen gjorde endog et Hul i Kinden lige under det venstre Øie, hvorved den arme Pige havde, paa et Haar nær, funnet miste sit ene Øie, ikke at tale om at hendes Stadsen i Kirken den Søndag var forbi.

Han havde desuden siden engang faaet en Spurv, denne vilde en Kat en Dag annamme. Drengen blev det vaer, tog Katten ved Rumpen, og kastede den med saadan Kraft lige mod Binduet, at han ei allene slog derved et smukt Ølkruus i Gulvet, men Bindues-Ruden reent ud, saa Katten sloi der igjennem, og rev udenfor en smuk Urtepotte med en deilig Gyldenlæk ned, hvorved Potten gik itu, og Gyldenlakken ud.

At alt dette og mange slige Historier vare blot Virkninger af Hanses umaadeligen iilsindige Tempes rament, sluttede man især deraf, at Barnepigen Bir-

the, og Katten, var ellers hans bedste Venner; at han efter Oprinet med Pigen hang hende om Halsen, og bad hende med Taarer om Forladelse, ja taalte tit meget af hende, og at han baade for og efter den sidste Tildragelse deelede glad sine bedste Lekkerbidstener med Katten, der desuden var hans tro Sengekammerat og Staldbroder.

Efter at han ved disse og flere Hidsigheds Stræger havde erhvervet sig det meest bestemte Navn af Fusentast, og et djævelst iilsindet Hoved, manglede der ikke Lejlighed til at bestyrke Forældrene og alle i denne Dom om hans Caracter, hvorved alle hans øvrige Egenstæber forsvandt, saa ingen merkede dem. Hans Fader, en ejegod, from, lidt sovnagtig Mand, troede vel at spore et eller andet godt hos Drengen; men Moderen, selv en af dem, der blandt Pigerne og Gaardsdrengene stedse havde Ternalen eller Grydeslov ved Haanden til Revselse, saae hos Hans intet andet end Fusentast- og Opfarenheds-Stræger, hvorfor han ogsaa usvigeligen hver Dag, i det mindste eengang, maatte prove Virkningen af disse Straffe-Redstæber.

Man vidste forunderligent at henregne alt, hvad Hans foretog sig, til Virkning af hans Hidsighed; hans Hjelsomhed, hans Medlidenhed, hans Hassrighed i Venskab for Mennesker og Dyr, hans Virksomhed, som, naar han ikke læste med sin Fa-

der, yttrede sig i Sysselsætning med at gjøre Legetoi for hans yngre Søskende, med at klavre i Træerne i Haven for at hente dem Frugt, og rive Skasdereber ned; med at gjøre sig nyttig hos en eller anden af Gaardskarlene i at hjelpe dem at hugge Brænde, trække Slibestenen o. s. v.; alt dette fandt hans Moder at være, at gaae paa Tagt efter Spektakler, og Leilighed til enten selv at faae, eller dog at stifte Klammeri; og alle de smaa lidt for rafte Optrin, der forefaldt paa Gaarden, vidste hun paa en meget sindrig Maade, at giøre Hans til Stifter af. Sloges de mindre Born om Pærer eller Nodder, saa var det strax den forbandede Hans, der havde plukket dem, og givet Bornene dem, blot for at komme Optoier afsted; folgelig sik Hans Prygl; sjendtes noegen af Karlene eller Pigerne, saa vidste man strax, at det kunde ingen anden være, end Hans, der var Dphavsmanden; altsaa Prygl til Hans. Intet galt indtraf i Huset, uden man udlagde det, som nedstammet fra Hans; naar han da forsvarede sig, eller nægtede Beskyldningen med en skyldfri Sjels Bestemthed, saa var det strax et Udbrud af hans fremfusende Tilfældighed og Haldstarrighed; altsaa maatte der vanke Prygl. Banket og idelig oversufset af sine Forældre, havde han sin Tilslugt til en af Gaardskarlenes Vensteb, der ofte med Iver tog hans Forsvar. Dette Vensteb gjengjeldte Hans med Iver,

Saa snart altsaa nogen fornærmede, eller paa nogen Maade anfaldt denne Karl, saa havde de Hanses Uvenskab at befrygte; ethvert saaledes Karlen tilsigtet Udsalg vendte sig derfor stedse til Hans, og bragte ham af de moderlige Tugtelsesvaaben, hvortil ogsaa hendes Løffelhæle hørde, en riig Ladning Prygl paa hans Ryg, naar Omstændighederne ikke tillode Rissets med flere Omstændigheder forbundne Brug.

Efter denne Opdragelsesmaade, ideligen erindret om hans uudslettelige Naturlyde, den utsaaleligste Tilfældighed, der fik efter Omstændigheder mange forskellige, alle lige lidet hædrende Bencænser, som, Krættekjæhed, Haldstarrighed, Kraklighed, Hævnsgjerrighed, Skadefrohed, Fusentasteri, o. s. v., kom Hans omsider i Skolen. Som sagt, vare hans Lærlere alt underrettede om hans Skjødesynd. At hans Meddisciple kunde vide, deels at vogte sig for denne Krippelkop, deels arbeide med Lærerne paa at helbrede ham for hans Fejl, tog man i en af de første Dage Leiligheden i Agt, til at underrette hele Skolen om, hvad den ny ankomne var for En. Dette havde den Virkning, at samtlige Disciple i Skolen underkastede hans Taalmodighed Prøver, som den skulde være mere end herkulisk for at overvinde. Man introducerede ham i Skolelivets Helligdom ved en Salvesel af Stryg, som mere vare skikkede til at forsyge hans Legems end hans Sjels Fasthed; man over-

vælbede ham med alt det Slags fin Spot, bet Slags udsgte Forhaanelser, der paa en underfuld Maade, som det syntes, ere forplantede, og kunne ikke være forplantede, uden, fra Academiet ved gammel Strands Canal i Kjøbenhavn til de lærde Skoler i og udenfor Hovedstaden, da selv Neptuni begede Sønner af Holmens faste Stok ikke findes deri saa stærke, som de i disse Videnskaber høilærde Matroner, der trone ved Fiskekurvene, og disse Apollos unge Sønner.

Uagtet de Prover, vi have viist, paa vor Helts hidfige Sindsbestaffenhed, kunne vi ikke nægte, at han jo i disse store Prover længe viste en sand heltemodig Standhaftighed, saadan, at vi i Historien kjende faa dens lige, uden det skulde være Helten Doctor Primroses i Fængslet, der medens han holdt den sande viisdomsfulde Tale for sine Medfangne, taglte uden Knurren, at man overspyttede hans Ansigt, udlo og fordreiede hans Beltalenhed, og belønede den med Nakkedrag. Dog yttrede sig omsider en Gnist af hans naturlige Temparement; og det ved følgende Leilighed.

Man havde den Skif i Skolen; at man satte to Stole oven paa hinanden, og tvang enhver ung indkommen til at krybe op paa dem, for midt paa den hvide falkede Bæg, hvorpaa intet var malet, at see et Apollo Hoved, som man foregav, der at kunne findes; og naar Deliquenten paastod, der intet at

funne see, rev først den Overste Stolen fra ham, hvorved han til samtliges Glæde faldt ned, og fik et meget slemt Stod, blev etter tvungen til at stige op, spurgt af den næste, om han ikke saa Apolhovedet, etter paa Benægtelsen af ham nedrevet, og saa fremdeles Radden igjennem alle Disciplerne, indtil han begreb, at han maatte tilstaae at see, hvad der ikke var at see, eller var saa forknust, at han reent ud ikke kunde staae paa sine Been længer.

Dette saa vittige som moersomme Spog foretog man sig og med Hans Kruuskop. Efter et Par Gange at være nedreven, foretog han sig med Magt at befrie sig, fra tiere at stige op, hvilket frembragte, som man let formoder, et saare fornøieligt Slagsmaal, hvori naturligviis Hans, eene mod Tresindstyve, blev snart overmandet, og fik drabelige Prygl. Ikke vant til, svag at give efter i lige Oprin, det er, naar han stundom til den svageres Forsvar havde vovet en Dyst blandt Gadedrengene hjemme i Landsbyen, værgede han sig længe tapperligen. Det havde seet meget ilde ud for ham i denne Leeg, om han ikke blandt Fienderne havde fundet en rask Forsvarer. Rectorens Son, Paul Dactylus, en temmelig forlemmet Mesterlectianer brod frem, og ved adskillige mægtige Knups vendte Anfaldet fornemmeligen til sig. Ved denne Bistand fornyedes Striden med megen Hestighed, var i nogle Dieblikke tvivlsom, og

skulde maaskee afgivet et nyt Exempel paa, hvad en ringe Magt, med Mod og Iver anbragt, kan udrette mod en langt større, hvis ikke Rector selv i det samme havdeaabnet Døren, hvorved alle Fjendtligheder med eet ophørde.

Naturligiis opstod af denne Strid et meget fast og ødelt Veneskab imellem Hesten og den Kjemppe, der saa drabeligen som uventet kom ham til Undsætning; men da Paul Dactylus var bekjendt, ei allene for en dygtig Slagsbroder, men tillige for et særdeles hidsigt Menneske, og et oprørst og ustyrligt Hoved, saa gav dette Veneskab med ham en stor Bestyrkelse til de Begreber om Hans Kruuskops Hidsighed, som man alt havde faaet om ham af Rectors Advarseler. Disse bestyrkede Begreber paabroge vor Helt ideligen gjentagne Prøvelser, i hvilke han fik Leilighed til at vise sit Mod og sin Styrke, men endnu mere til at forøge forbemeldte Begreber om hans Hoveds Urolighed, saavel hos Disciple som Lærere.

Venskabet med Paul Dactylus slæffede ham ikke desmindre snart Afgang i Rectors Huus; og Hidsigheden uagtet blev han der temmelig vel antagen; thi Sonnen Paul, hans Ven, var Moderens Kjæledøgge.

Den offentlige Rost, hvilken, som enhver veed, aldrig lyver, havde erklæret Rectoren, Magister Dac-

tylus, for en overmaade from og eiegod Mand, en af det Slags Folk, som aldrig blive vrede, og folgelig besidde det fuldeste Maal af alle optenkelige Dyder og Ypperligheder. Det er derhos vist, at han var besriet for mangfoldige Feil; Halstarrighed, f. Ex., paa sin Meening og sin Ret, sporedes man aldrig hos ham; thi det var uhørt, at han ikke gav sine Disciple Ret i, hvor gal en Fortolkning de end gjorde af de Autores, han skulde gjennemgaae med dem; og hans Ret, til at trone i Cathedret paa Skolen, bortgav han uvægerligen saa tidt, der blev gjort Bon om Lov. Ikke heller var han egennyttig; thi for nogle Bagateller af smaa Forærlinger fra adskilige Disciples Forældre havde han ofte vovet, at sende dem med et herligt Testimonium til Academiet, saa set forsynede med Kundskaber, at han ofte havde maattet betale Mulcten, der er fastsat for at sende Academiet Candidater, der maae forkastes.

Disse ypperlige Egenskaber havde saaledes anbefalet Manden, at man udraabte alle dem for Skumlere, der hviskede om, at han stundom fandtes besøengt med ubehagelige Fordomme, som gjorde hans Had mod dem, han engang, undertiden af ringe Aarsager, havde faaet noget imod, uudsletteligt; at han var sumst hevngjerrig; at det var en Forbrydelse, hvis Henvn var uden Grændser, at vide mere, end han, hvortil, sagde adskillige, der ikke udfordredes

meget; at han desuden gjerne lyttede paa Sladber, og bedømte Mennesker efter de Opdagelser, han paa den Maade gjorde. Men alle disse Nygter skædede Manden ikke det ringeste. Det almindelige Udraab, Rectorens Godhed stod i, var for høit, til at døves det ringeste ved disse smaa Mislyd.

Med alt dette var det ikke Hr. Magisterens Huusfolk, der erfarede Virkningen af hans Godhed. Hans Hustru havde vel paa en Maade Herredommest, da det hører uundværligen med til Nygtet om en saadan eiegod Mand, at lade sig beherske af sin Kone, helst om hun er tilbøielig til at føre Regieringen med et Fernsepter; men derimod havde Hr. Magisteren selv Pungen, hvorved hendes Tyranni, som det ellers vilde have været, da hun havde megen Liighed med vor Helts Moder, blev betydeligen formildet.

Disse gode Folk havde det Vanheld, at være beladte med et Barn, en Datter, som forbittrede meget deres Liv, der ellers formedelst deres Dyder vilde have henslydt saa yndigt, blidt og behageligt, som en Bæk imellem Roser og Lilier. De vare begge eenige om, at deres Datter Karen var dem af den vrede Himmel paalagt, som et Kors, der var for tungt, for med Taalmodighed at kunne børes. Egentlig vide vi ikke, med hvad naturlige Caracteर feil denne Datter var født, men vel at Forældrene,

havde den dybe ydmygende Foragt, han viste for den unge Hans Kruuskop, naar han traf ham der, ikke den mindste Virkning til at svække den Credit, han stod i hos hende, saa meget desmindre, som ingen var saa ivrig i at sejænde paa Tomfrue Karen, og affskyte hende, som denne ødle Fremmede.

De smaae Sjælbigheder, vor, for sin Hidsighed saa ilde berygtede, Hans allerede er vore Læsere bekjendt af, skulde her i Huset krones med en sand Overilesesstreg, og, saa nødig vi end ville tilstaae det, paa en Maade retfærdiggjøre den offentlige Rost imod ham. Dog kunne vi ved denne Leilighed ikke undslade, at forelægge vore Læsere et Spørgsmaal, forend vi fortælle videre; det er: om Nogen af dem skulde kjende et eeneste, endog for Resten det allerlogest og sagtmødigste Menneske, der ikke eengang i sit Liv skulde have begaaet en sand Overileses eller Daarskabsstreg? Skulde der, som vi formode, ikke vere een, saa ønske vi assene, at de alle maatte være ledte til deres hidlige Handlinger af ligesaa ødle Grundsetninger, som vor Helt, og at ingen maatte faae saadan Grund til at fortryde dem, som han.

Ikke uophørlichen spillede Madam Dactylus og Hr. Hans Kruuskop Perial, naar han var der i Huset. I nogle af disse Mellemtimer gjorde han Bekjendtskab med Tomfrue Karen. Han mærkede snart, paa hvad God hun levede. Han ynkede hen-

de, og da han var den første, der til den *Tid* havde begegnet hende med *Høflichkeit*, fandt hun snart, hendes *Mangel* paa *Opdragelse*, og hendes sure *Væsen* uagtet, *Hornsvielse* i *Hanses Selskab*.

Da *Hans* betragtede hende og sig for *Væsner* af een *Art*, og saae, at hun, som han, var foragtet og affskyet af hele den øvrige *Menneskelighed*, saa blev deres *Omgang* snart meget fortrolig, da det endog uden *Romanunderviisning* er bekjendt, at der i *Ulykker* af eens *Beskaffenhed* er noget *Sympathetisk*, som trækker de *Ulykkelige* til hinanden. Vi have imidlertid ingen *Aarsag* til at formode, at denne *Fortrolighed* nogensinde gik over til de virkelige *Kjærligheds* *Føleller*; og dog maatte det en *Dag*, da *Hans* traf *Zomfruen*, just, efterat hun, vi vide ikke, af hvad *Aarsag*, var bleven meget ilde begegnet af begge sine *Forældre*, falde ham ind, at det var hendes *Skjebne*, for *Livstid* at være denne *Behandling* underkastet, om ikke han rev hende ud deraf engang, og lade sig forlyde for hende i *Fortroelighedens* *Varme* med noget deslige; og da hun uden *Uwillie* anhørde denne *Uttren*, at gaae endnu et *Skrift* videre, saa han og hun inden et *Qvarterstid* befandt sig forlovede med hinanden.

At de saaledes bleve bestemte til *Egtesfolk* uden *Elskovsgudens* *Hjelp*, er der intet usædvanligt i; men at heller ikke *Fordeel*, *Ere*, eller noget deslige be-

stemte Valget, men kun den ovenmeldte Overeensstemmelse i Forfatning, eller, reent ud talt, vor Helts Edelmodigheds Toleiser bestemte ham til dette Skridt, afgjør uden Twivl, at det var en Overileses Straeg, og intet andet. Skjonhed var ikke med, i her at give Raad, endskjont Tomfri Karen ikke manglede Undigheder. Hun var, som sagt 16 Aar gammel, meget hoi, sjondt endnu vel ikke aldeles fuldvoren; meget smal, meget maver. Naar man undtager, at det overste af Ryggen gav Skjonheds Linien i den Profil en lidt for stor Runding, saa var hun ganske lige og rank. Hendes store Fodder og lange Hals vilde blant Grøkerne, som udfordrede dette til Skjonheden, tildraget hende megen Opmærksomhed. Paas nogle Kopar og mange Tregner nør, var hendes Ansigtssfarve ikke ubehagelig; naar man fremdeles undtager, at Næsen og Kindbækken vare noget spidser, end fornoden gjordes, at Dinene havde mere Liighed med den Kongelige Elephants, end med det Dyrs, Homer ligner Junos Nine med; at Hagen burde haft lidt mere Runding, og Dienbrynen været lidt kjendeligere, saa var hendes Ansigt for Resten ikke hæsligt. Naar hendes Løffer viiste sig udenfor Kappen og Korsklædet, saa kunde man let ansee dem for gyldne; men man maatte da meene det forstjonnede Berlokguld.

De, som have viist noigagtigt Bekjendtskab med det menneskelige Hjerte, paastaae, at der uomgjoengeligen udfordres nogen Modgang til at bestyrke Forbindelsen imellem dem, der ere bestemte til Egtefolk, især, naar ikke nogen sørdeles Harmonie i Tønkemaaden har knyttet Baandet; da Skjønhed allene, endog større end Tomfru Karen, ikke skal være i Stand til at vedligeholde Luen. Der manglede heller ikke deslige gavnlig Modgang; sejondt Hanses Venner paastaae, at der, til at holde ham trofast, ikke behovedes denne Bestyrkelse, og at den Bestemthed, hvormed han stedse handlede, gjorde ham det til en ubrodelig Lov, albrig at gjøre det om, som han eengang havde besluttet, naar dets ulykkelige Folger allene angik ham selv, og Folgerne af en Forandring deri kunne bedrøve nogen anden. Det var iligemaade hans Grundregel, at gjøre, og strax at gjøre, Alt, hvad han havde indseet, at være ødelt og ret. Efter denne sidste Grundsætning havde han gjort Tomfruen Tilbudet, og efter den første var det ham siden for stedse ubrodeligt.

Vor unge forlovede Helt gif imidlertid i Skolen, og siden han havde af sin Fader faaet et godt Grundlæg til at bygge den videre Underviisning paa, gjorde han en meget rask Fremgang. Rectors, Hr. Magister Dactylusses, ødle Caracter uagtet, bor vi ikke noegte, at Hans derved blev ham saa lidet

tjørere, at han meget mere, ved den Uforstammenhed, at forstaæ de læste Autores bedre end Hr. Magisteren selv, blev denne yderlig forhadt. Til Straf dersor holdt han sig til Hanses Caracterfeil, hans Tilsindighed, og fandt rundelig Leilighed dertil, ved at hevne paa hans Ryg og Hænder næsten samtlige Skoledisciples Synder. De andre Disciple kunde gjøre, hvad de vilde, da de vidste, at alt, hvad galt der end forefaldt, saa kom Strygene i Hanses Lod. Saatidt nogen af de andre satte Sværmere i Rectors Parke, eller hang ham Papiirdrager paa Ryggen, eller sproitede ham Vand med en Hyllebosse i Ansigtet, eller deslige, saa sik Hans Prygl; og tre Aars Standhaftighed i at udholde dette, befriede ham ikke fra hans Overilesses Rygte; thi da han med sin sædvanlige Bestemthed havde besluttet, ikke at ville spilde sin Tid, og fornede sig ved, i Forstningen at være de ældres Ejener, og lobe Grenden i Byen for dem, hente dem Kringler, Brændeviin og andet, og børste deres Sko o. s. v., og siden ligesaalidet være deres Consort i Sviir i Kipperne, i Slagsmaal med, og Tyverier fra Bønderne, i at slæe Winduer ind, flytte Skildte o. a. m.; saa havde han mangen blodig Strid at udstaæ med dem, og mange Prygl af Lærerne.

Han havde imidlertid været nødt til, længe at udstaæ dette, dersom ikke Bispen paa en Bisitats

var bleven hans ubdmærkede Fremgang vaer, og paa hans Forlangende havde formaet Rector til, som sagt, efter tre Aars Forløb, at lade ham komme til Academiet.

Vi vide ikke, om hans Forlovelse med Tomfru Karen havde hjulpet ham til at faae sig denne under forberorte Omstændiger ikke behagelige Tid forsødet, vi vide allene, at ikke mange eensomme Spadsere-gange i Maanessinnet, eller i den af Aftensolen yn-dig halvoplyste Skov, ikke idylliske Henrykkelser ved fælles eensomme Besøg i fredelige Landhytter, intet Sværmeri ved Tilbagevandren til de gyldne Hyrde-dage, ved at høre Malkepigernes Sang blandet med Muttergalens Slag, Lammenes Brøgen, og Dvægets sagte Drønnen paa Sletten i Lundten, at intet af alt dette krybrede deres hemmelige Forening. Den eneste Behagelighed, vi vide at have været dens Frugt, var Hanses Forbon for Karen, naar de moderlige Hænder vare oplosfede til Prygl, hvilket ikke sielden hendte sig, og ved hvilken Forbon Karens Liv blev virkelig en heel Deel taaleligere, end det tilsorn havde været.

Hans blev nu sendt til Academiet med et Vid-neshyrd fra Rector efter en af hans gamle Formu-larer, med et lidet Tillæg om hans Sinds Hestighed, som, han haabede, at Fremgang til større Modenhed i Videnskaberne vilde give ham Wiisdom til at hemme.

Man forlangte ved Universitetet ikke større Beviis for denne Angivelse, end dette, og det Rygte, hans Meddisciple, der tilligemed ham kom af Skolen, gave ham, for at troe den, og lægge Mørke dertil, saavidt hans Kreds naaede. Den naaede ikke vidt; thi Hans havde ingen Slægt i Staden, og Bekjendtskab med Academiets Foresatte er en Helligdom, hvilken, der skal andet, end at have udmerket sig ved Fremgang i Videnskaberne, for at faae Adgang til.

Denne unge Hans Kruuskops gamle Grundsætninger tabte sig ikke ved Forflyttelsen til Højskolen.

Det er en gammel, ældgammel, ødel Skik ved Universitetet i Kjbenhavn, at den Dag, de unge Candidater skulle indskrives i Universitetets Matricul, forsamle sig de fra den Kjøbenhavnske og nogle andre Skoler paa Trappen til den Sal, hvor Indskrivningen skeer, med Hatte paa Hovederne, for at tringe Candidaterne af de andre Skoler til at træde derop imellem disse deres fornemmere Staldbrodre med blottede Hoveder og i ydmygste Stilling; alle de, som ikke ville bequemme sig til denne Medladelse, have en haard, ofte blodig Kamp at udstaae. Det var Kruuskops Alvor, at undholde sig, saa meget muligt, fra alle Klammerier, og derfor ogsaa her uden Omstændigheder at tage Hatten af, og bukke for de Drenge, der vilde kjempe for denne Hæder. Hans Meddisciple vilde stride sig igjennem; han raabede dem derfra, og

de besluttede ved Stokke og Næver, at tvinge ham til, ikke uden Strid at bortsælge Skolens Hæder. Saasnart altsaa han tog sin Hat af, overfaldt ham ei allene hans Skolekammerater, men endog alle de ydmygede af de andre Skoler, med saadanne Slag, at han blev nødt til at forsvare sig. Efter saaledes at have med tunge Nævestlag forvoldt en halv Snees blodige Nøser, og halv saa mange ophovnede Nine, traade han selv med Lintoi og Klæder meget forrevne og overblodte, og med en stor Blodpose under det ene Nine, samt et Par svære Bugler i Panden, ind i Salen. Det var umuligt, ikke at lægge Mærke til ham, ikke at tale med ham lidt, om det nu længe tillukte academiske Carcers Aabning og om Relegation, og at ikke hans Navn, allerede saavel af Rector som Meddisciple ilde anbefalet, jo maatte bli-
ve betegnet, med en hæslig levis notæ macula. Dette Oprin skilte ham endog ei allene ved hans Skolestipendium, men endog ved de academiske Sti-
pendia, hans Fremgang, og den Skole, han kom fra, gave ham Adgang til. Det værste var, at det, malet for hans Fader med de sorteste Farver, tilluk-
kede, paa hans ikke kjærlige Moders yderligere Fore-
stilling, Faderens Pung, saa vor Helt i en Alder af 17 Aar saae sig nu midt i Hovedstaden uden Ven og Tilsted, aldeles blottet for al Mulighed til at leve; og om han overvant dette, dog udenfor al Ri-

melighed, til at gjøre nogen Lykke paa den academiske Bane.

Hans Ven, Rectors Son, Paul Dactylus, var allerede to Aar forud bleven Student. Uden Lyst og Bequemhed til Studeringerne var han, formedelst hans Moders Mellemhandling, bleven antaget som Fuldmægtig paa en Prokurators Comptoir; thi Mennesket var nu 24 Aar gammel. Til ham vendte sig Kruuskop; det gamle Vensteb var snart fornyet, og inden meget fort Tid var han Skriver paa samme Comptoir som hin. — Det varede endog kun faa Maaneder, saa var han alt forsynet med en lidet juridisk Examen, og da Dactylus blev andensteds emploieret, havde Kruuskop, erkjendt for et flittigt og meget dueligt Menneske, den Lykke, at blive Fuldmægtig i hans Sted hos Advocaten.

Disse Fuldmægtig-Poster ere undertiden meget indbringende Embeder. En Advocat, som selv er i Luven, overlader ofte sin Fuldmægtig en og anden mindre betydelig Sag; og naar Herren fortjener om Aaret 10000 Rdsl., saa er det ikke urimeligt, at Fuldmægtigen med al mulig Procurator Erlighed kan fortjene 1000. Saa meget behøvede ikke Kruuskop for at beslutte Opfyldelsen af den Pligt, han havde paadraget sig, at blive Tomfrue Karen Dactylussus Befrier. Han havde endnu ikke fyldt det tyvende Aar, da han saae sig i Stand til at tænke

for Alvor paa Opsyldelsen af denne hans Pligt.

Han reiste derfor, saasnart det var ham muligt, ud til Rector Dactyllusses, forebragte sin Sag; og efter nogle Omstændigheder sik Ja. "Du skal have hende, det Skarn, hun er," sagde Faderen, "siden Du saa vil. Dit slette Gemyt, din lumpne Opførsel i Skolen, som Du vel ikke siden har forladt, siden det er kun slette Mennesker, der gjøre saa hurtig Lykke i Verden, fortjener tilgavns at straffes. Du kan aldrig straffes værre, end ved at faae til Kone det affyeligste af alle Dyr, der er paa Jorden; og hun kan heller ikke straffes værre, end ved at faae Dig." — "Du har Uret, min allerkjæreste Mand," sagde Madame Dactylus: "Hr. Kruuskop har altid været saa godt et Menneske, som der kan tænkes. Bor Datter, det Skarn, bliver langt lykkeligere, end det beste Fruentimmer kan fortjene, ved at faae ham til Mand; men siden han elsker hende, saa bor han have hende; han er i Stand til at forbedre hende, og blive lykkelig med hende." De var altsaa enige i Hovedsagen, thi de vilde gjerne begge være af med Datteren. Hun havde intet imod den hele Arrangement. Hr Kruuskop reiste tilbage, for at gjøre de fornødne Anstalter til at gifte sig. Brylluppet blev berammet, Værelser og Ameublement indrettede, Vielsebrevet anstillet, og Ulting var klart.

Imidlertid traf det en Dag, at der kommer til ham en Mand af megen Anseelse, som var fra den samme Egn, hvor han havde gaaet i Skole, og hvor han til Rectorens undertiden havde seet ham. Det var den samme Rectorens Ven, om hvilken vi før have talte; den ødle, rige, og fornemme Mand der fra Nabolauget. Han nærmede sig til Kruuskop, som til en gammel Ven. Anledningen til Besøget var, sagde han, mindre at tale med ham om en Sag, som hans Principal havde mod ham, end at fornye gammelt Bekjendtskab. Man snakkede lidt om gamle Ting, og fik et Document frem, som indeholdt Hovedgrundene i Sagen mod ham. Manden fra Landet havde en velspækket Guldbørs; den lagde han paa Pulten ved Siden af Documentet, tog en Penneknav op af Lommen, og tryg paa, at Guldpungen vilde være en Skandse, som ingen Procurator-sjels Magt kunde overstige, for at komme og hindre ham i en liden Operation; med at radere et Par Ord ud i Documentet, gav han sig i Førde med denne Operation. — Ikke desmindre vilde Kruuskop vide, hvad der foretages. "Jeg kradser kun en Klæk ud i dette Papiir," sagde Manden, og trykkede ham Pengepungen i Haanden. "Deres Høivelbaarenhed tilgive mig," svarede Kruuskop; "jeg har med Desres Pung, og De, med Tilladelse, med dette Document, intet at gjøre." — "Sniksnak! svarede

Manden, "det er jo kun en Klæk, jeg kradser ud;
 "troer De ikke, jeg veed, hvad jeg gjør?" — "Upaa-
 "tvivlelig," sagde Kruuskop, og kaldte paa et Par
 Betjente, som skulle være i et andet Værelse; men
 som ulykkeligvis ikke var der. Striden blev heftig
 imellem Manden og Kruuskop. Han puttede Pun-
 gen imidlertid i Kruuskops Lomme, hvilket denne, i
 Arbeidet med at rive Documentet fra Manden, ikke
 mærkede. Da han ikke med det gode kunde faae Do-
 cumentet tilbage fra ham, saae han sig nødt til at
 raabe ned i Gaarden om Folk; og Manden, i denne
 Forvirring, raaber endnu ivrigere: Gevalt, og Hjelp!
 og i Sieblikket var Comptoirret fuldt af alle Gaar-
 dens Folk.

Manden fra Landet havde i en Hast besindet
 sig, og for at forekomme Beskyldningen mod sig, op-
 digtede han med Færdighed følgende Historie: „Teg
 "har, siger han, kjendt dette unge Menneskeude
 "paa Landet i . . . , hvor han for faa Aar siden,
 "uagtet han var et erkjendt Skarn, nød i den be-
 "kjendte edelmodige og retskafne Rector Dactylusses
 "Huus mange Belgjerninger, hvilke dette Afflum af
 "det menneskelige Kjen paa den nedrigste Maade
 "har gjengjeldet. Den brave Mand har en eeneste
 "Datter; hende har denne Herre fra Barns Been
 "af forført, til at være ligesaadan en, som han selv,
 "og kronet Værket, ved, sidst han var derude, at

"besvangre denne ulykkelige Pige. Jeg har i Com-
 "mission fra de bedrøvede Forældre, at overtale Men-
 "nesket til, at gjøre Pigen den eneste mulige Op-
 "reisning for hendes Wres Tab; jeg sidder her længe
 "i forgjøves Underhandling med ham derom. Af
 "Venstebab for min bedste Ven, den gode Rector, tils-
 "byder jeg et Middel, som jeg troer, bedst kunde virke
 "paa saa nedrig en Sjel, og viser ham min Guld-
 "bors, som en Belønning for ham, om han efter-
 "kom sin Pligt, uden videre Sto. Synet af denne
 "Pung forleded ham til endnu een Misgjerning.
 "Døsen vil jeg ikke have, sagde han, men vel dine
 "Penge; og nu rev han mig, med den græsseligste
 "Skjelden, og med Slag endog, Pungen rafende af
 "Haanden. Man behøver kun at søge, for at finde
 "den, som det meest overtydende Beviis, endnu i
 "hans Lomme."

Principalen var imidlertid ogsaa kommet til, havde hørt denne hele Tildragelse; lod eftersøge, og fandt virkelig Pungen.

Der behovedes for det første intet større Beviis. Og da Manden fra Landet var ligesaa fornem som riig, begge Dele i hoi Grad, og hans ødelmodige Caracter desuden saa overmaade bekjendt, da den desuden vandt Bestyrkelse af det Wrende, han angav at være kommet i, kunde der ikke være Spørgsmaal, om det var værd at agte paa, hvad Kruuskop

for det første kunde sige til sin Retfærdiggjørelse; eller om man paa hins Forlangende skulde lade ham fængsle. Man hørte ikke Kruuskop, men man fængslede ham, og inden faa Dage havde man anlagt en formelig Proces imod ham, til at bøde Ere, Liv og Gods, for begangne Misgjerning, at have rovet Manden 200 Ducater fra, og at have voldeligen anfaldet en af Kongens høie Mænd og Raad.

Disse to Beskyldninger blevé snart lovformeligen beviste, medens den Anklagede, i et for en saa græsselfig Misbæder passende Fængsel, allerede ned forud tifold den Straf, en saadan Misgjerning, om den end havde været virkelig, kunde have fortjent. Man oplyste fremdeles ved Breve, fremlagte i Retten, fra Rector Daetylus, at Manden virkelig havde den foregivne Commission, og at Datteren var besværgret, og man havde vidst at snoe Sagen saaledes, at Kruuskops Paastand og Udsagn kom længe ikke i mindste Betragtning.

Den Sag, Manden fra Landet ved Kruuskops Hjelp, eller dog med hans Bidende, vilde have corrigeret, blev imidlertid procederet af Advocaten, Krus- kops forrige Principal, der var baade retskaffen Sagfører og ørlig Mand. Under denne Sag blev det oplyst, at Manden fra Landet, trods hans Fornemhed og Midler, var en Skjelm. Dette gav Advocaten en grundet Mistanke om, at han maaßke og-

saa, trods alle Sandsynligheder, var i Sagen mod Kruuskop en Skjelm. Wel havde det almindelige Rygte ogsaa sagt ham, at Kruuskop var et uroligt og meget iilsindet Hoved; han havde ogsaa troet, at det var saa, af adskillige rafte og bestemt ivrige Handlinger af ham, medens han havde forestaaet hans Contoir. Men Nedrighed havde han aldrig sporet hos ham, forend nu ved denne overtydende Anledning. Da denne Advocat aldrig, uden Evang, befattede sig med at tale for aabenbare Skjelmer, saa havde han heller ikke befattet sig med sin ipso facto overtydede Fuldmægtigs Forsvar, men med Fornøielse seet det i en lille Lommeprucrators Hænder. Men ved den mod hans Bederpart opvakte Mistanke, befluttede han dog at erkynlige sig noiere. Han talte med Kruuskop, der i tre Maaneder havde været i Fængsel, var syg, og i den sorgeligste Forfatning. Det var ikke uden Besværighed, han fik Tilladelse til at tale med ham. Han lod ham gjøre sig en omstændelig Fortælling om Tildragelsen. Den havde saa mange Sandhedspræg, at Advocaten blev bevæget til at antage sig den fremdeles med Iver. Han afskjøbte den lille Procurator, som hidtil havde procederet Sagen for Kruuskop, med en ikke ubetydelig Sum, Ret til at mode for Kruuskop, thi bemeldte liden Procurator vilde ikke lade denne Sag fare for en Bagatel. Dette bestyrkede vor Advocat saa me-

get mere i hans Formodning om Kruuskops Uskylighed.

Bed hans Æver for denne nu af ham første Sag sik han Rector Dactylus under Forhor, hvilket før var forbigaet. Med adskillige ikke tvivlagtige Beviser sik man godt gjort, at det Brev, Manden fra Landet havde fremlagt fra Rector Dactylus, om at formaae ham til at overtale Kruuskop, til at øgte hans Datter, som han skulde have besværgret, var skrevet efter den Tid, da Optrinet, som indeholdt Misgjerningen, var forefaldet, uagtet det var dateret fra behørig Tid i Forveien; man sik Datteren selv for Forhor, og endskjøndt hun øiensynlig var svanger, var der tillige ejendelig Formodning om, at Svangerstabet Begyndelse maatte være mere end fire Maaneder, som var den Tid, da Kruuskop havde været derude, gammelt, da hun nu gik paa faldbende God. Efterat være bragt, trods alle Modbestræbelses, til at komme frem med Sandheden, tilstod hun, at ikke Kruuskop, men just den samme fornemme Mand, som havde Criminal-Processen mod ham, var Svangerstabet virkelige og eneste Aarsag; at hun paa hendes Faders mundtlige med Stokkeprygl ledsgede Opmuntring, havde villiget i at tillægge hendes Forlovede, Hr. Kruuskop, Skylden, for ved ham at blive til en ørlig Kone. Man sik videre oplyst, fornemmeligen ved Magisterinde Dactylusses og nogle

af Huusfolkenes Udsagn, at Magister Dactylus, for denne Sagens Bending, havde modtaget en fuldkommen Betaling af den fornemme Mand; og nu fremkom bemeldte fornemme Mand med Forslag til Advocaten, om at forlige Sagen.

Kruuskop var imidlertid stedse i Fængsel, blev stedse der, trods Advocatens Foranstaltninger, elendig behandlet, var syg, og fik ingen Hjælp til at funne overvinde Sygdommen. Den fornemme Mand havde Arrestforvareren paa sin Side.

Omsider, ikke to Maaneder, efterat Advocaten havde antaget sig sin ulykkelige Fuldmægtig, havde han inbladt hans Sag til Doms med fuld beviist Ret til den Paastand: at Kruuskop skulde ansees fri for alle de mod ham af den fornemme Mand gjorte Beskyldninger, at tvertimod denne fornemme Mand, af ham end ydermere overbeviist om, at have besværet Hr. Kruuskops Brud, at have betjent sig af Bestikkeler og falske Vidnesbyrd for at paaskyde Hr. Kruuskop Beskyldninger deraf, og med de sandsynligste Formodninger efter Hr. Kruuskops Angivende var i Mistanke, for at have villet bestukket Hr. Kruuskop til at forfalske et Document i en anden Sag mod ham, den fornemme Mand selv; at denne for alt dette maatte ydermere være lovlig Tilstale til fuldkommen Reparations Erholdelse til Hr. Kruuskop, og Straffs Lidelse underkastet. —

Denne Paastand, grundet paa lovlige og klare
Netsbeviser, var alt nedlagt, og der manglede ene
Rettens Kjendelse, da man en Morgenstund faaer
Efterretning fra Fængselet, at den ulykkelige Kruus-
kop der var død om Natten i Convulsioner.

Advocaten paastod ikke desmindre strængeligen
Sagens Fremme, for efter den Afdødes upaatvivles-
lige Frikjendelse at faae hans Morder, som han tog
sig den Frihed at kalde den fornemme Mand, sigtet,
og for sine Misgjerninger i denne forvirkede Sag af-
straffet; men saa stor var Mandens Unseelse, at han
fik pludselig Ordre udstedet, til at lade denne hele
Sag, som unødvendig Forsølgelse mod død Mand,
aldeles hæve, og tilintetgjøre; og at Misdæderens,
den afdøde Kruuskops, Liig, som et Menneskes, hvil-
ket Døden allene havde funnet udfrie fra en skrække-
ligere Dødsmaade, skulde i Stilhed begraves, hvor
Misdædere blive begravne.

Offentligent twivlede derfor ingen paa, at jo
Hans Kruuskop, hvis hele Liv var betegnet med skræ-
kelige Overileser og skammelige Handlinger, han, der
i sit femte Aar havde været i Færd med at slaae en
Piges Hæd ud, der havde med en Kat slaaet en Gyl-
denlakpotte itu, der havde banket adskillige af hans
Meddisciple i Skolen, der havde forlovet sig med en
Pige, som paa ingen anden Maade havde funnet bli-
ve ørligen gift; der havde viist sig ved sin Indtræ-

helse ved Universitetet, som en saadan Slagsbroder, at han derved stod største Fare for strax at blive re-legeret derfra; der havde endt alle disse nedrige og skammelige Opfarenheds og Lumpenheds Handlinger, med at plyndre, og pryggle en fornem, rig, og ødel Mand, som kun en eneste Gang i sit Liv for Net-ten var overbeviist om at være en Skjelm; ingen-sige vi, twivlede paa, at denne Hr. Kruuskop, hen-død i sit Fængsel, men dog uden have siidt offent-lig Straf for sine Misgjerninger, og nu af Døden reven ud af Retfærdighedens Kloer, jo af denne Ret-færdighed paa hin Side Graven sit sine mange Ugjer-ningers Straf; og alle anviste ham nu sit fortjente Sted hos Djævelen og hans Engle.

Paa samme Maade vedblev man ude paa Lan-det, at ansee den fromme Rector Dactylus (der ikke var overbeviist om andet, end at have solgt en Dat-ter af liden Værdi til en fornem Mands Disposi-tion, for ved hende at styrte en Misdæder, som Kruuss-kop, og ikke endda ved Netten overbeviist derom) som tilforn, for et fuldkomment Monster i Dyd og God-hed; og den fornemme Mand, (som kun eengang var domt som Skjelm, og ikke fuldt domt for at have besvangret en andens Brud, og antastet til sin egen Befrielse Brudgommen med et Søgsmaal, der for-voldte hans Død) for en ligesaa god og ørlig, som fornem og rig Mand. Der var ikke en eneste af

Kruuskops forrige Kammerater i og udenfor Skolen, som jo takkede Gud, at de ikke vare uretfærdige, Hoerkarle, Røvere, som denne Synder, og mange af disse blevе fromme ørværdige Præster, Birkedommere o. s. v. omkring i Landet; i Kjøbenhavn morede Biseskrivernes den andægtige Pobel med nye, paa alle Gader udraabte, Viser om den Boldsmand og Røver, paa hvilken Guds Retfærdighed havde forekommet den timelige Straf, ved, i Fængslet, forend dens Fuldbyrdelse, at have sendt ham til den evige Ild, paa tydse og paa danske.

Den gamle Hr. Kruuskop, Præsten ude paa Landet, bebreidede sig, ved Efterretningen om dette hans Søns Endeligt, saa meget den Fordom, han havde opvakt mod hans Caracteer, at han kort efter døde bort fra en stor Blok af uforsorgede Børn, Missæderen Hanses Sodskende. Tomfrue Dactylus træstede sig meget godt; hun kaldte sin Son efter vor afdøde Hans Kruuskop, blev, og var siden længe, Huusholderinde hos den fornemme Mand, som saa ejent antog sig hendes Ere.

Advocaten begræd sin forhen ikke noksom paa-
fjonnede Fuldmægtiges sorgelige Død med ødle Za-
rer, og fandt, ved at eftersee sine Acter, og tænke
tilbage, at han aldrig havde haft, og ikke letteligen
kunde vente at faae en saa ivrig Medhjelper til at
arbeide for de ulykkeliges Frelse, en saa redelig og

arbeidsom Mand til upartise Retsfærdigheds rafse
 Fremme, en saa uegennyttig, og retskaffen Betjent,
 som den salige Hans Kruuskop; og han besluttede
 at anvende fordoblet Tid, for aldrig at bedømme no-
 gen Sag, eller nogen Person efter det offentlige Nyg-
 tes endog lydeligste Raab, men at undersøge saame-
 get muligt, ei allene enhvers Handlinger, men endog
 Grundene dertil, forend han fældede nogen Dom.
 Han var forhen en ganske berømt Advocat, men hans
 Nygte falde siden anseeligen, thi Tid efter anden an-
 tog han sig Adskilliges Sager, der vare i hele Ver-
 den bekjendte, som Folk, ingen ørlig Mand kunde
 have med at gjøre; og derimod overbeviste han man-
 gen En, som Nygtet havde paa en Maade canonis-
 seret, om Handlinger, der sagde Canonisationen lige
 imod. Han kom derved ingen Vei med at tilintet-
 gjøre det Navn, den offentlige Rosst engang havde
 benaadet dem med; men blev selv inden saa Nar-
 affskyet som alle godes Fiende, og alle Skjelmers For-
 svarer.

Harun al Raschid og Moabdar.

Til den unge Harun, den Babylons Kalif, som alt begyndte at fortjene, men havde ei endnu almindeligen vundet, det Tilnavn, som han siden for sin Retsfærdigheds Skyld er hele Verden bekjendt under, al Raschid, til denne unge Fyrste kom engang Emiren Moabdar. Han traadde frem med den Værdighed, som en graahærdet Stridsansører, der beretter sin Første Omstændighederne ved den Seier, han havde vundet over Fædrenelandets overlegne Fiender, eller, hvilket er mere, med den Værdighed, hvormed den nyfikke Fændrik fremtræder i Kaffehuset, før at berette i Freden, hvorledes han i foronskede Strid vil hugge gien nem de fiendtlige Gelede. Fast Selvtilfredshed hvilede over hans Pande. Sletdæmpet Misfornøjelse med Hoffets Adfaerd opfyldte hans Bryst.

Moabdars graa Skæg var saa meget mindre bevaret om hans Hage i en glindsende Silkepung, som de første Melkehaar nylig havde begyndt at bedune hans Overlæbe. Ei heller havde enten Solens Brand, eller de skærrende Vinde, eller Sporet af fiendtlige Sabeshug mørket Huden paa hans Arme eller Kinder; thi indtil tre Aar tilforn havde han af sin Moders Slavinder, førend de dyssede ham i Sovn, to Gange hvert Døgn været salvet med

Gaften af Arabiens og Indiens kostbareste vellugtende Urter; siden var han kun een Gang hver Dag dermed salvet; thi om Dagen stod han i Divanet, eller giorde Parade bag Haruns Taffelleie, svøbt i den sneehvide eller søgronne Atlasses med Guld bespræmmede Kaftan.

Han stod for Harun. „Din Træl, men kun Din, Du, de troendes Herffer! sagde han, fordrer Din Retfærdighed. Viisdom straaler om Dine Linninger. Billighedens Vægtstaal har hidtil været uvaklende, uden det mindste at hælde til nogen af Siderne, i Din Haand. Kun i Dag, o Mahomed's Efterfolger! har du givet Befalingen over en af dine rige Provindser til en Mand, hvis God aldrig bætraadde Gulvteppet i Dit Gemak; til en Mand, som ilde skal udbrede Din Storheds Glands blandt dine fierne Undersaatter, da den Glands, som straaler fra Din Trone, aldrig har oplyst ham, og han eene kiender Dig, al Glandses Brændepunkt, enten besækket i Striden af den fordunklende Hielm, eller hoit, ublændende, uddelende Dom og Bud blandt tilbedende Høre af dem, Dine Vaaben betvang. Den Hæder, Du gav denne ukjendte Mand, tilhører en af dem, som ere saa giennemtrængte af Dine Straalers Glands, saa det endog i fierne Land kan sees, at Manden var den, Du udsendte. I trenede Aar har jeg hver Dag Sæde i dit Divan; i trenede Aar

bestraales jeg hver Dag ved Skinnet af dit Diadems
Diamanter; dog gav Du ham, og ikke mig, den Hæ-
der, at byde i Dit Navn over dine Trælle ved Nilen."

Taalmodig hørde de Troendes Beherffer Moab-
dars Tale. Den Vise stræber, endog af Daarens
Ord at hente Viisdom.

"Moabdar! var Kalifens Svar, hvad bestemte
Skiebnen, eller dens mægtige Bestyrer, til at sætte
mig paa Omars Throne? svar mig, om Du kan,
uden Hyklen." Moabdar taug. Ordet Hyklen ud-
slettede det Hoffvar, han i sædvanlig Stiil havde
havt rede. Dets Indklædning i en mere forblom-
met Dragt kunde han ei saa let udfinde.

"Belan, vedblev Harun, saa stig mig, hvad
bevægebe Din Skiebne til, strax fra Vuggen at sætte
Dig paa dit Sæde i Babylons Divan?"

Endnu taug, endnu mere forvirret stod der den
modige Moabdar.

"Belan, sagde fremdeles Kalifen, jeg vil svare
i Dit Sted. Min Fader beklædte for mig de Tro-
endes Beherfers Sæde. Hverken Viisdom, eller
Dyd, eller Mod, eller Storhed havde sat mig der,
om jeg ikke havde været en Son af denne Fader. —
Din Fader, Son af Caleb, var mægtig og stor i
mine Fædres Dage. Han var Emir, yndet af
Barmeciderne, og sad overst fordum i det Raad,
hvor Du femtenaarig alt havde et Sæde. Lader os

takke Gud og Propheten for det, vi ere, ei bebreidende Skiebnen, men noisomme bedende den og alle Himsens Magter om, at vi maae fortiene at være det, vi ere."

Kalisen havde udtalt, men ventede dog endnu taalmodig, om Moabdar havde meer at fremfore; og først da han stammende havde gientaget det stolte Hykleri, hvormed han havde begyndt sin Tale, og overtydet Kalisen om, at han med ingen nye Grunde vidste at give sit Andragende mere Vægt, traadde Harun to Skridt tilbage, og berørde sin Turban med Enden af sin Pegefingre, det sædvanlige Tegn til, at den, som stod for hans Ansigt, maatte give en Aanden Plads, eller overlade de Troendes Hærsker til eensomme Betragtninger og Overlæg over sine Undersaatters Lyksalighed.

Moabdar fandt, at Kalisen dybt havde fornædret sig ved at yttre, at han tvivlede om at være, men ønskede blot at blive, værd at være det, han var. Han fandt, at Kalisens Ord vidnede om, at han solede, at han havde Uret i at bortgive Statholderkabet i Egypten til den med Hoffet ubekendte Mand, og at det, han havde sagt, røbede hans Forvirring. Sagen var, han var forbittret over denne Afviisning, og vilde hevne sig; fortornet glemte han derfor ei, at fortælle Kalisens Ord i dyb Fortrolighed til et Par af sine fortroligste Venner. Enhver

af disse fortalte dem i lige saa stor Fortrolighed til et Par andre, og saaledes var inden næste Aften denne Samtale fortalt i største Hemmelighed til alle Bagdads Indvaanere. Hærskerens Ord, vise eller uvise, tales stedse, om de fortiene mindste Opmærksomhed, til det hele Folk. Er ringeste Glimt af Wiisdom i en ei alt for uelsklig Fyrstes Tale, da finder det opmærksomme Folk den altid at være Wiisdommens dybsindigste Sprog. Er der i den uvise Hærskers Ord et til Daarskab og Latter forvendeligt Træk, da veed det ligesaa opmærksomme Folk deraf at udtolke alle de Lyder, som nogensinde havde besmittet Purpuret. Harun havde inden tredie Dag dobbelt saa almindeligen, som forhen, det Tilnavn, uden hvilket han siden aldrig blev nævnt, al Raschid.

Moabdar brændte af Længsel efter at blive stor. Han mærkede, uagtet han alt havde Sæde i Kalifens Divan, at det, han troede, at have udbredet til Haruns Spot, fortolkedes til Haruns Noes og hans egen Vandere. Han besad Hofmands Klogskab, og begreb, at det gik umuligen an, at blive ophojet, uden han vidste at vinde Kalifens Opmærksomhed og Undest; men han besad ei den Godheds Klogskab, som vilde sagt ham, at Kalifen, som god Fyrste, aldrig gav sin Undest uden til den, som ved herlig, gavnlig og ødel Daad fortiente at yndes af den Gode.

Han skrev til alle sine Venner udenfor Bagdad, han fortalte Venner og Uvenner i Bagdad, at han havde sat denne Prøve paa Haruns Retfærdighed, men kun for at prøve den; han beromte i den overdrevneste Lovtone det Hverdags-Indfald, som det, skindt mørket med en retfærdig og god Siels Stem-pel, var, hvad Kalifen havde sagt ham. Hans Plan lykkedes. Det blev fra tusinde Kanter fortalt Kalifen, at Moabdar havde selv udbredet hans Noes, fordi han havde afviist hans forstilte Daarstabs Ord som Daarstab.

Sarun begreb Moabbars Hensigt med denne ny List; men den forbittrede ham ikke; thi den Forste har ei været til, som i det mindste net anbragt Smigger kunde forbritte. Han kaldte Moabdar for sig. "Teg forstaaer Din hele Afdørd, sagde Harun: det var Dit Alvor, at ville være Agaernes Befaler ved Nilens Bredde. Du forvandlede den Hævn, du tiltænkte mig, til ny Smiger; du har berøvet mig den Hæder, jeg vilde fortjene; mit Folk har nu intet til Løn for det, jeg vilde stræbe, at naae dets Bisalb og dets Noes til Løn for. Du har forledet det til, i Utide at kalde mig med Navnet Alraschid; Navn af den Retfærdige kan ei et forfangeligt Ord, men sand retfærdig Daad fortiene. Men jeg vil hævne mig over Dig dersor. Teg vil ogsaa berøve Dig den Lykke, at kunne fortiene at bemærkes af

mig med Hæder, da jeg seer Du sætter deri Din høieste Lykke. Derved berover jeg mig selv det mig nu ufortient tillagte Navn. Gid jeg mere fortient i Tiden vinde det tilbage! Jeg pryder Dig herved med de ni Tok,*), og giver Dig Navn af Befalingsmand over Babels Zaarn. Det giver Dig Rang med min Storvizer; men er kun et Navn. Gaa med dine ni Tok, og forkyd min Roes, som Du synes!"

Inderlig glad, prydet med sine ni Tok, gik Moabdar, og udraabte hoit Kalifens Hæder. Folket belo ham med hans Navn, hans Rang, og hans Tok. Man nævnede i tre Dage ikke Haruns Tilnavn; thi man fandt det Daarskab, at oddsle Hæder paa en Moabdar. Moabbars Lovsange over Kalifen agtede man ikke; man ansaae dem som en Daares Roes paa en Daare.

Dog naaede ei Harun sin Hensigt.

Hans Lyst og Drift til at være Folkets Velgiver, og undgaae at ligne diademprydede Daarer, viiste sig snart, fornryede de kloges og hele Folkets Priis, og Tilnavnet al Naschid. Thi han haanede den Digter, og den Kunstner, som, i Vers eller i Sculptur-Arbeid, søgte at udbrede hans egen Priis, endog, naar Digtet og Sculptur-Arbeidet ikke duede. Han belonnede, og hædrede selv de Digtene, de Historieksrivere, som dadlede, hvad uvijist der var blandt

*) Hesterrumper; overste Ridderordenen.

det meget, han gjorde, naar de havde Ret, og digtede, og skreve vel. Han opmuntrede ved denne Tænksmaade og Handlemaade de skionne Kunster og Videnskaber, og bragde dem til den Hoide, at de gave os de Viisdommens Skatte, hvoraf Stykker endnu svære vidt om i den vide Verden. Ved dem og tilligemed dem udbredde han Hæder, Glands og Lyksalighed over alle sine store, og ved Kækhed og lykselig Mildhed storligen udvidede Stater. Han brod Slavens Kæder i egne gamle og nyvundne Lande; Agerdyrkning og Handel og Windstibelighed og Welstand vorte frem i hver Braa. "Drknerne, siger Abul, blomstrede ved hans Smiil, og Stæder og Folk opstode, hvor han berørde Landene med sit milde Septer. Guldet og Sølvet nedstrømmede fra alle Jordens Klipper, og samlede sig i hans Skatkammer. Derfra udfloede de over hans Lande i velyorende Stromme til alt Godes Opmuntring og Fremme, men vendte altid forøgede tilbage til hans Skatkammers uhyre Dynger. Navnet Sarun al Raschid lod hoit over det hele Østen, derfra Jordan om, og skal lyde hoit til Jordens Falb."

Harun al Raschid og hans Vizir.

Den af Tusinde og een Nat, om ei ellers, enhver bekjendte Kalif i Babylon, Harun al Raschid, blev engang af en af sine Hovvezirer, Mussassar, saaledes tilspurgt; "Hvad, stormægtigste allernaadigste Sultan, monne vel dit Niemeed være derved, at du i de Stater, din Viisdoms og Herligheds Straaler, lige Solen, bessinne, skaffer Bidenskaberne til at blomstre? Skulde det være din allerhøieste Mening og Forventning, at, naar den Sæd, du derved ud- saaer, slaaer Rob, og fremvorer i Folkets Sjæle, samme da med større allerunderdanigst Redebonhed adlyder dine allernaadigste Befalinger?"

"Sikkerlig, Vizir! svarede Kalifen, med Kundstabets Tre voxer Folkets Følelse og Erkjendelse af, at den Lov, det paa min Befaling adlyder, er retfærdig."

"De Troendes Beherscer har da vel og allernaadigst overtydet sig om, at det saaledes oplyste Folk rigtigere vil udrede de Skatte, det skylder din Majestæt?" blev Viziren ved.

"Sikkerlig, gjenmælede Al Raschid, det indseer da, at der ikke fordres af Folket, uden hvad Statens Fornebenhed fordrer; at Tronens Værdigheds Vedligeholdelse ogsaa hører til Statens Forne-

denheder, og at den Byrde, Udredningen vel altid er, rigeligen gjengjelder sig ved den Trygheds og Retfærds Haandhævelse, hvortil den udfordres."

"Din allerhoiestede Overhydning, uovervindelige Hærsker! torde da vel end videre være, at den vel underviste Kriger strider tapprere?"

"Upaatvivleligen, var Svaret. Han veed da, hvorfor han strider, og han faaer da og kyndige Anførere."

"Wiseste, Stormægtigste! talede fremdeles Viziren, skulde din Wiisdom, i hvilken du overgaaer Salomon, og staarer ved Siden af Propheten, ei tilhviske dig nogen Frygt for, at de Lærde og Wise, hvilke du fremdrager, formaste sig til at undersøge og bedomme endog dine egne allerhoiestede Handlinger?"

"Det frygter jeg ikke, gav Kalisen herpaa til Gjensvar, det haaber jeg. De Wises Daddel vil vorde mig lærerig."

"Dg disse, fortsatte Viziren — at de tilhobe ere Grillefængere, vise Laaber, hvis Meninger det var Spot at agte paa, er fra fordums Dage allerede os, lovet være Allah! os dine ulærde Trælle, som fuldbyrde din Majestæts allernaadigste Billie, saa bekjendt, at det ej kan være din Wiisdoms alle Verdnar gjennemstuende Dines Lys forbulgt" — —

"Erbodighed for øreværd Wiisdom! saldt ham

Sultanen i Ordet: men bliv ved! hvad vilde du sagt?"

"Viisdommens Lov og Priis, fordi du ved at lade den hvile paa din Pande, gjor den tilladelig, stammede Viziren; i ovrigt vilde jeg ikun allerunderdanigst bemærket, at 'det maaſkee anſees for ei umuligt, ja at endog Erfaringen vil have opdaget, at ogsaa de Vise kunne dog udbrede Wildfarelse."

"Sikkerligen kunne de, svarede derpaa de Troendes Behersker; dog ligesaa vist er det, at der i fac Fal'd ei heller mangler andre Vise, som seirende ville vise Wildfarelsen, at være Wildfarelse. Ikke taler du ilde om Solen, fordi dens Straler dog avler Uveir og Torden, som stundom bringer Menneskene Døden og Hytterne Undergang. Ei desmindre bliver derfor dog Solen Verdens altoplivende Belgjører."

"O, svarede Viziren, du Rigernes Beherskeres alvoedige Behersker! naadelig vende du dit Dre til din ringeste Treæls allerunderdanigste Tale! Fra den Stund af, da ubegrændset Forskedrvit betog dit troe Folk, ere de, som fryde sig i dine Tillids og din Maades meer end Solens qvægende Straalebad, ei længer sikre for Dadlens Land. Jeg selv, o Herre-Herre! jeg selv — —"

"Ja saa!" afbrød ham Kalisen, og bortvendte sig med Foragtens Høfryberen tilintetgjørende Haanblik.

H a m e d,
en østerlandske Tildragelse.

Stider, da Seljukernes Barbari endnu ikke ganz
ße havde forjaget Menneskeligheden fra de Egne, som
de bagdadiske Califer engang havde gjort lykkelige ved
Ketsfærdighed, og Sæders Mildhed, og den dermed
forenede Agt for Videnskaber og Konster, bestyredes
Træk Arabi af en Pacha, ved Navn Robad, som
gjorde Sultan Tagrolipir til Hersker over dette og
flere Lande, forestod Provindsen i hans og hans
Efterfølgeres Tid, lige til Sultan Barkiarok, og gjor-
de sig ved sin Viisdom saa elsket, saavel af Over-
despoten, som af hans Undergivne, at han ei allene
i en lang Rad af Aar vedblev sin høie Post, men
at Høfset endog tillod ham selv blandt sine Sonner
at vælge sig en Estermand, ja at Provindsen ingen
heller ønskede til Behersker, end en Son af den el-
skede Robad.

Robad havde tre Sonner, som alle da vare
saal gamle, at de i Nødsfald, naar det skulde være,
kunde træde Pachaliket. Den ældste, Osmin, var
tyve, den anden, Kublai, nitten Aar gammel, og
Hamed den yngste kun eet Aar yngre.

Den gode og vise Pacha havde anvendt al den
Omhua, han vidste at anvende, paa deres Opdragelse.

Den ældstes var i nogle Aar alt anseet som fuldendt; han var ved Hoffet, Officer i Sultanens Schack Maleks, og siden i Barkiaroks Garde, elsket for sit Bid, og alle de Talenter, som udfordres til at yndes ved et tyrkiske Hof. Den anden var sin Faderes Medhjælp i hans Cabinet; han holdte Register over alt, hvad der blev forhandlet i Faderens Divan, var dertil meget flittig, nsiagtig og paapassende; han var den bedste Skriver, Bogholder, Registrator, som Pachaen kunde faae. Den tredie var ikke bleven opdragen ved Faderens Hof i Bassora, men et Sted paa Landet udenfor, hos en gammel Viis, der forhen ogsaa havde haft Deel i de andres Opdragelse. Faderen havde tilbudet ham, at komme tilbage fra dette eensomme Liv, og begynde sin Løbebane som Mand; thi han havde mærket, at hans Kundskaber vare ligesaavigt drevne, som de to ældres, da de forlode Læreren.

Da Faderen havde faaet den omtalte Tilladelse, til at vælge en af dem til Efterfølger, lod han dem alle tre komme til sig paa sit Slot i Bassora. "Allas Gunst, og hans Prophets Velsignelser hvile over Eder, mine elskede Sonner! sagde han. En Straale af det Lys, som omgiver den Hellige, lede min Siel til, af det, I nu svare paa mine Spørgsmaale, at læse den Skrift, han ved Forsynets Haand har skrevet i Eders Hierter, hvorledes I selv have for-

tolket den, og i hvad Meening I have antaget den til Regel for Eders Livs Vandet. Svarer mig da, hvad erkende I for Grundregelen og Summen af den evige Viisdoms Bud, som min Ven Togul, eders Lærer, har foredraget eber dem?" De svarede alle tre efter hinanden: "den, at vi skulle stræbe at vorde lykkelige." — "Og nu! sagde Pascha Kobad, hvorledes have I selv forklaret Eder, i Eders Hierters Inderste, denne sande Sum af de øverste Himmel-ses Viisdoms Love? Tænker, Alla hører selv Eders Ord; den milde, den strænge Alla; men I tale til en Fader, som fordrer, som elsker Sandhed; som tilgiver, om eders sande Bekendelse skulde mishage; som snart eller seent vil opdage, om eders Bekien-delse var Hyklerens Ord, eller talede, som til Sand-hedens evige Kilde." —

"Jeg har søgt, og finder Lyksaligheden, sagde den Aldeste, i rast Nydelse af Livets Sodhed. Saa sogte, saa fandt den de Troendes Fader. Saa skal jeg gaae med den Haand i Haand giennem et glædesfuldt Liv, indtil der, hvor jeg skal deele den med Mahomed i den evige Nydelses Egne."

"Jeg har lovet dig Tilgivelse, min Son! Nei Alberen skal snart lære dig hvor stort Rummet er mellem Bellysten og Lyksaligheden." Nei, tænkte han ved sig selv, nei ikke for at efterlade mit Paschalik til en Osmin, gav mig Moslemins Beherber-

Magten til at vælge. — "Og du, sagde han til den anden, til Kublai."

"Uden Twivl, svarede Kublai, farer Osmin vild. Har endog Vellysten nogen Godhed, saa svækker dens Nydelse selv Evnen til at nyde, og den hele Lyksalighed forsvinder. Arbeid, min Fader, Arbeid, som det, din Godhed har betroet mig, er Lyksalighed; det hindrer den kummerfulde Tankernes Omstreifen, som, i det den trætter os, gør os ulykkelige. Det tankefrie Arbeid, som bestærktiger alle vore Sandser, styrker dem, skærper dem, uden at trætte dem; det tilintetgør den kiedsommelige Selvbevidsthed, og gør vort Liv saa ligt den sode Sovn, i hvilken i det høieste en halvfolt Drøms Syner fare os forbi; og sikkertigen dette er Lyksalighed, om noget, som passer til dette Navn, er til." — "Ogsaa dig tilgav min Siel alt forud, sagde Robad. — Å! tænkte han, skulde nu og Samed forkynde sig uværdig til at være Styrer og Leder for Folket af Frak!"

Samed talede; mørkt, alvorligestænk somt, og strængt var hans Blik: "Ikke ved haanlig Vellyst, sagde han, ikke heller ved tankeløs Trællen, som Lastbyret, vandt du, o Fader, din Lyksalighed; og faa lykkelige, som du, har det evige Rygte i de uudslettelige Aarbøger giemt Navnet af. Din Noes naaer til de øverste Himle, og den strækker sig saa langt, som Solens Straaler. Berømmelse er den

eneste Lyksalighed; at prises ei blot i sin Borg, inden sine egne Grændser, men selv i Lande, hvis Navne aldrig næede vore Øren; at nævnes i de fierneste Egne, som den største, den herligste, den første, den eneste, o! dette er Lyksalighed, som Prophetens Lyksalighed; det er at ligne Alla. Du bød min Siel at tale. Den har ingen, eller kun Plantens Siel, som ei soler dette den eneste Lyksalighed, og for at opnæae den, foragter jeg al Livets Moie og al dets Herlighed; hver, selv den vildeste Drom om Fryd, som den høieste tønkelige Lykke; den er mine Ønskers, min Stræbens eeneste Maal. Beta ges mig den, saa betage mig Alla Navn og Tilværelse!"

"Ogsaa dig, min elskede, sagde den bedrøvede Fader" ogsaa dig skal jeg finde forvildet saa langt fra Maalet, hvortil Alla bestemte os. Velan mine Sonner! Viisdom veilede eders Stræben. Fortien du, o Osmín, Glædens blideste Nybelse; og da nyd den! Lør, at finde, at nyde den lyksaliggjorende Fryd i Pligters Opsyldelse! — Arbeid min Kublai, med den utrættelige Glid, jeg känner hos dig; men dine Medmenneskers Vel være din Arbeidsomheds Maal og Frugt! Af, den opnæaes, den hostes ei ved tankeløs Trællen. — Men du, ulyksalige Gammel! hvad Middel vil du gribé, for at fyldestgiore din Graadighed efter Roes?" — "Ethvert, som fo-

rer til Maalet, var hans Svar." — "Vel, vedblev Faderen, vælg ethvert, som fører virkeligen til Maalet; men betenk, at mange, mange, som vandt udødelig Priis blandt den blinde Daareslok, ere stempede med evig Skændsel i den Vises Nine, og ere en Afsky for den eviggode Wiisdoms."

Han lod alle tre sine Sønner vende tilbage til deres forrige Sysler, Osmi til Høfset i Maru, den Gang Seljukernes Residencestad, Kublai til sine Extractbøger, og Samed, om hvilken han meest mistvivlede, til sin gamle Lærer. Han overlod Balsget af hans Eftermand til Storherren og Forsyнет. Sønnerne vedbleve hver med Iver sin Lyksaligheds Stræben; Osmi med Curialiseren, Kublai med Extraheren, og Samed med skjult og ivrig Pønsen paa, at vorde navnkundig Gorden rundt.

Denne sidste bejamrede eensomt i sin Studeerstue, i sine Grotter og Løvgange, Umuligheden af at vise sig; han fyldte sin Siel med Kundskaben om alle de Midler, hvorved Mennesker vare blevne berømte. Hans af Naturen alvorlige Siel blev harst under denne hans mægtige utilfredsstillede Længsel. Medens han biede paa Leiligheden til store Idrætter, som Helt eller som Landsbeherfer, brugte han den, han havde. Han grandskede i Koran, og opdyngede dyb Lærdom i sindrige Commentarer over Prophetens hellige Bøger. Han forelagde dem de

Lærdes Dine i Bassora. Han forudsaae, at hans
 Navn vilde blive priset, saalangt som Mahomed's
 Love var fiendt. Han feilede. Han var for stolt
 til at tilbelle sig de suurseende Kritikeres Bifald, og
 alle lode hans tykke Bøger ulæste, saancersom et Par
 Stompere, der af et Par udrevne Steder overbeviste
 ham om et Kætteri, hvorved han behovede sin Her-
 komsts Beskyttelse, for ei at behandles grusomt. —
 Han skrev et endnu mere dybtænkt og endnu utak-
 nemmeligere Værk om Regieringskonsten. Man var
 i Begreb med at angive ham som Oprører for dette
 ogsaa kun af et Par misundende Lærde giennemlæste
 Værk; da et Par af Nabo-Provindserne gjorde en
 velanlagt frygtelig Opstand, som fordrede hele Sul-
 tanens, altsaa og Traks, Magt i Marken. Han
 blev antagen, som Anfører for en lidet Flot. Han
 gjorde med den fine Anlæg saa klogeligen, at han
 angreb, og slog en ti Gange talrigere Fiende, førend
 Hovedhæren var kommen til Oprørernes Grændser.
 Han fortsatte Seiren over den hele Provinds; han
 brugte Leiligheden, anfaldt, og betvang tre før ube-
 tvungne tilstodende Provindser. Hovedanføreren Al
 Rahdi drog tilbage til Bassora i Triumph. Sa-
 med blev kaldt tilbage fra hans Seiers Löb, og
 vilde ikke komme; hans Folk bleve paa Generalens
 Besaling affædigede, og forlode ham, thi de elskede

ikke hans stolte og uvenlige Besalinger. Hans Navn blev ei nævnt blandt de Trakse Krigeres.

Allene, fortvivlet over sine feilslagne Bestræbelser sad han, løbet paa sit Spyd, ved Hoden af en Klippe. Hans Mod var funket, men ikke hans Grebegierlighed. Tre Maaneder havde han omvanket, forladt mellem Ararats Klipper, underholdt ene af Hyrdernes Giestfrihed, der omsider begyndte at kiosnes mod en stedse bydende Giest, som, de desuden vidste, var den, der, medens han kunde, var deres frygtelige Fiende, og var for en kort Tid Landets Betvinger, hvis Første hans Folk havde forjaget fra Tronen, sættende derpaa en anden, der skulde have været Seliukernes Bassal, om man havde ladet Ham med besætte sin Grobring; men nu var denne fri Første som hans Formand. Hamed sad, som sagt, en Aften ved Klippens God, indhyllet i en Kæde af sorte Kummerstanker, da en Hyrdinde, yndig som en Houris, kom forbi Stedet, hvor han sad. Hendes Ansigt havde Himmelens gjennemsigtige Hvidhed, som den har i Østen, forend Morgenröden ubbreder sig; hendes Kinder havde Auroras skinneste Røde, hendes yndige sorte Nine vare prydede med to hvælvede mørkebrune Buer, nettere tegnede, end nogen Malers Pensel kan efterligne. Hendes Dragt var i hoi Grad simpel, men reen, som Biergenes nyfaldne Sne; hendes mørke, ei vildt men løstflagrende,

Lokker vare kronebe med en Blomsterkrands, hvorpaa stod en liden Melkespand; paa hendes høire Arm hang en Kurv, hvori laae nogle Bær og Frugter halv tildækkede med Blomstre.

Samed havde alt længe savnet al Vederqvægelse. Han besoel i en bydende Tone Hyrdinden, at flye ham sin Spand og sin Kurv. "Og hvem er du, hvis Befaling jeg skulde adlyde, spurgde Pigen, helst da det, der i min Spand og min Kurv, er Aftensmaaltid for en vansmægtende Olding, som i hin Hytte længes efter denne hans uundværlige Vederqvægelse." — "Svage Forvovne! begyndte Hamed, og hvo er du, som tor vægre — ?" Han reiste sig, kastede sine Nine paa Pigen, og blev stum. "Gaa med Fred, sagde han efter nogen Taushed. Pleiden skulte Olding, hvis eneste Lyksalighed er et ussolt Livs Ophold — og maafkee den at see sin Datter. — Gaa med Fred!" — "Bel! svarede Pigen; men vil du, saa følg mig til min elskede Faders Hytte. Den er blideligen aaben for den kummerfulde, og det er hans høieste Fryd, at dele endog sit sidste Maaltid med den trængende Fromme. Tor du tilegne dig dette Navn, saa kom!" — Din Indbydelse er mig et Bud, sagde Helten, mig, som ei er vant til at lyde Befalinger."

Han fulgte Pigen til Hytten, eller rettere Grotten, som var nær. Han fandt paa en Seng af

Mos en ørværdig Olding, som efter Datterens Anmøbelse modtog høia med et velkomstbydende Haandtryk af en skælvende Haand, et Suk, og sagde derpaa med bævende Stemme: "Allas Fred over dig, o Vandrer!" — "Dg over dig og din Armodss Vaa-ning, lyksalige Olding, som synes saa nær din Bas-nes Maal, og som, jeg formoder, har været lykkelig nok, til aldrig at bilde dig noget, som Lyksalighed." "Deel med mig, hvad jeg kan byde dig af min Lyksalighed, sagde Oldingen;" og rakte ham Melkespanden, som Pigen havde sat tilligemed Kurven paa en Steen, der tiente til Bord, og var prydet med de Blomster, der nys bedækkede Frugterne. — Ha-med drak, spiste af Frugterne, og blev vederqvæget. Saa gjorde den skælvende Olding, og Pigen, som imidlertid tændte en Lampe i Grotten, tog Sæde ved Faderens Side, greb sin Haandteen, med den skinneste Haand forvandlede skinnende Uld til Garn, der syntes Solvtraade, og istemmede med den yndigste Rost en Sang, som bragte Hamed uden for sig selv, og oplivede, og foryngede Oldingens Uafsyn.

Sangen var endt. Hamed troede sig blandt udødelige Bæsener; og dog beholdt hans Uafsyn meget af hans Mismods og Stoltheds sædvanlige Folder. "Skal da ei vor Giøsts Tilfredshed engang være Lønnen for den Velvillighed, vore Hierter ønske at vise, og vilde bedre have viist ham i

forlobne Dage? sagde Oldingen." — "Trefold lyksalige Mand! var Svaret, hvis Lyksalighed kan rummes, kan nydes i denne trange Grotte. Jeg — — dog jeg bor ei forstyrre din Fred, o Olding! Nybden, og du glad og forglemt!" — "Hvi forglemt, sagde Oldingen; og om saa var — dog forglemt skal jeg ikke blive. Ararats Hyrder skal mindes, og elſke mit Navn, og om de finde min Grav, pryde den med Blomſtre og væde den med deres Zaarer." — "En Trost, hvor lidet det end er, svarede Hamed. Men ved hvad Daad blev du navnkundig blandt Hyrderne, fra hvilke du lever saa afskilt i denne fra alt Menneskeselskab fierne Fjeldgrotte?" — "Dit Aasyn er mørkt, ulykkelige Vandrer! men din Sorg indbyder til Fortrolighed. Viid da, sagde han, Hyrden Abdul blev i sin Alders Sommer udvalgt af sine Landsmænd til deres Overste, Anfører i Strid, Dommer i Fred. Han vandt i denne Post i fyrtysve Aar stedse meer sine Brodres Godhed. Aldeuden havde svekket hans Siel og hans Arm, da Fraks herxesyge Krigere, anførte af Hamed, anfaldt os. Kun tre Maaneder ere forlobne, siden hans Udsendte ved pludseligt Overfald ødelagde Abduls Borg; hans flygtende Sonner bare ham hid, for derpaa at vende tilbage, og doe i Striden mod Boldsmændene. Af, at det var saa, eller at de vendte hid tilbage, og levede, som jeg, i Fred, og døde, som snart jeg skal,

ubemærket. Åk kun Tanken om dem, og om min elskede Zulmas Skiebne, efter min Bortgang — betynger mine sidste Dieblikke. Dog Ulla lever, og hans Hellige." —

"Abdul! sagde Hamed, og jeg er din Giest! Jeg — fiend ham, Voldsmanden, din Fiende Hamed! Hamed, hvis Krigere bragte dig hid; Hamed, som søgte Storhed ved at giøre de tappre men fredelige Usbeker til Iraks Undersætter; Hamed, som omvanker her forladt mellem Klipperne, forladt, forsøgtet, forglemt. Ei engang Hyrderne, ei en Zulma, skal hædre mine ujordede Been med en Blomst og en Taare."

Det gjorde Indtryk paa Oldingen, at samles med Hamed i sin Grotte; men det forvirrede ham ikke, forandrede ikke hans Opførsel mod sin Gjæst. Matten blev hæbreven med gjensidig Fortælling om begges Skjebne. Ulykke stiftede Venstak, og Venstaker, som fælles Vanheld stiftet, knyttes let og fast.

Zulma gysede ved at betragte ham, da hun havde hørt hans Navn. Abduls Omgang med hans ulykkelige Fiende var hende en Lære til snart dog at taale hans Asyn. Da Dagningen fremfinsnede, var Abdul ei endnu kommen til Ende med at overbevise Hamed om Navnkundighedens Ubetydelighed mod den Fred, som trods alle Ulykker endnu hvilede om Oldingens Leie.

Om Morgenen fulgte Hamed Zulma op i Fjeldet, for at finde og samle de alt halv tæmmede Faar, hun der havde fundet, og gjort fortrolige, og hvis Melk hun bragte sin Fader. Han plukkede Frugter, fulgte hende tilbage til Grotten, fortsatte Samtaler med Abdul, beredte sig selv en Bolig eller et Leie i en af de nærmeste Grotter, og levede saaledes med Fyrsten af Turdistan, og Prindsessen i nogle Dage. Hans Samtaler med Zulma paa deres Vandringer vare mere overtalende end Abduls. Den ulykkelige Hamed begyndte, at glemme sin Storheds Drømme.

Han begyndte at finde Tilsfredshed med dette Liv, ved at dele Taarer, Fortrolighed, Glæde og Andagt, og Alt, med Abdul og hans Datter, da en Dag Abduls to Sønner kom tilbage til Faderen, mens Zulma og Prinsen vare borte. De forkynede, at have samlet Folk nok til, med Sikkerhed at betvinne de tilbageblevne Frakere. Abdul fortalte dem den Franske Prindses Nærverelse, og havde alt forekommet al uvenlig Modtagelse, da han og Zulma kom hjem.

Fælles Sag mod fælles Fiender stiftede strax Venstebab mellem Abduls Sønner og Hamed. Han fulgte dem til Høren, og blev deres Anfører for sin Krigsklogskabs, og elset af dem for den før savnede Blidheds Skyld, som Zulma og Abdul havde indprentet

hans Bryst. Han seirede let over de svage set an-
førte Trakere, satte Abdul igjen paa Tronen, og blev
tilbedet af hele Curdistan.

Og nu med en Hær af velvalgte Curdistaner
vendte han tilbage til Bassora, gjennem de Stroekninger,
han selv havde undertvunget, for at stifte Ven-
skab imellem Storherrens Stater og Curdistan, som
han havde overtydet om Fordelen af, at være i no-
gen Maade hin store Magt undergiven, fremfor at
leve utsat for dens Anfalb.

Alt førend hans første Afreise var hans Fader
død, og hans ældste Broder i hans Sted sat til
Pacha. Osmin havde i hans Graværelse saaledes
møttet sig af Nydelsen af det, han kaldte Lyksalighed,
at han, kjed af alt, forhadt og affryet, fandtes
dræbt i sin Seng, man sagde, af en af hans Hof-
mænd, der havde sit Harem for sjønt forsynet, til
at nyde det i Ro under denne Pacha. Kublai var
stedse Divanets Skriver og Pachaens, noiedes ret
vel dermed, og onfede intet høiere. Paa hele Traks
Begjering, thi man lærde snart at kjende og elskke
ham, blev Hamed i den dræbte Brothers Sted valgt
til Pacha.

Hans gamle Drømme, og den dermed forbunde
ne Utilfredshed, begyndte snart at vende tilbage. Han
reiste ligesaa snart til Trak, fandt Sulma, Prinds-
sessen, hverken mere eller mindre elskværdig, end han

havde fundet hende, som Hyrbinde. Hun blev hans Gemal. Begge bleve tilbedede i alle Egne, lige fra Caucasus, til der, hvor Euphrat kysser det paradisiske Bassoras Mure. Han opnaaede, uden at sage deraf, al den Hæder, han før saa stormifte søgte, og langt mere; thi Blidhed og Welgjørenhed vandt ham alles Hjerter. Skjaldene besang ham i udødelige Sange; og i disse lyder endnu Hameds Navn og Noes, mere elstet end nogen Helts eller saa kaldet Stors, hele Jorden om.

Til Læseren.

Undertegnede, som her har den Ære at forelægge Publikum det første Bind af sin afsøde Mens, Etatsraab Ridder Prams, efterladte poetiske Skrifter, har, som ovenfor er seet, havt den Lykke, at kunne pryde det, saavel med Tilegnelse, som Fortale, fra Digterens egen Haand, der sjældt ikke af ham oprindeligen bestemte til dette Brug, neppe kunne tænkes eller ønskes passeligere dertil.

Tilegnelsen, Vaaren, en Hymne, tilskrevet vor daværende Kronprinds, i hin hans usorglemmelige Baar 1784, i det den fortolker Forf. usorandret talnemlige Sindelag mod denne hans alle Alberes Velynder og Velgjører, saadant, som han paa hans usorglemmelige Afskedshøstid saa hjertelig og levende udtrykte det, er tillige mærkelig ved en Afbildning af Danmarks daværende Held under en almindelig Forstyrrelse, som den Kaiser, der ikke mindes, at Året 1783 var betegnet med frygtelige Naturbegivenheder i det sydlige Europa, kunde fristes til at tage figurlig og prophetisk — med Hensyn til Danmarks lykkelige inbortes Rolighed under Frederiks Scepter, midt iblandt den rædsomme politiske Crisis, der næsten samtlige disse 40 År har ryftet det øvrige Europa, og hvis Rystninger vel neppe endnu ere ganske tilende — medens det bogstavelig og historisk om hine Naturphenomener er sagt. Den er her meddeelt efter et separat Aftryk, uden Bogtrykkers og Trykkesteds Navn.

Fortalen til de tilkommende Skrifter, aftrykt af den poesiesamling, han i Forening med mig hos vor Ungdoms

Ben, Boghandler Iversen i Odense udgav — 1783 — stemmer saa fuldstig med, hvad han til sine seneste Dage, i Tilegnelsen af den oversatte Gingiskan til Digteren Deh-lenschläger, og flere Stæder, har vedkjendt sig, at den vel egner sig til det Sted, den her er tildeelt, ligesom ogsaa dens næstsidste fire Linier sikkertlig ville findes, og længe vedblive at findes en sandru Spaadom.

Skjønt jeg imidlertid saaledes har funnet overlade saa vel Tilegnerens som Forerindrerens Hverv i de bedste Hænder, skylder jeg dog med et Par Ord at gjøre Læseren Rede for, hvorledes jeg har efterkommet det kjære Kald, min hedengangne; Ben har hædret mig med, hvad jeg her har givet, og hvorfra jeg har taget det.

Efter Fors. udtrykkelige Ønske i hans efterladte sidste Willie begynder Samlingen af hans Digte, med de Oversættelser efter Musæus og Ovid, som Selskabet til de flønne Videnskabers Fremme gav et hæderligt Sted i deres Samlingers 14de Stykke, samt det sammesteds indrykkede kronede Priisdigts, Heroiden Philippa til Erik, hvortil, ligesledes efter hans udtrykkelige Bestemmelse, er fojet hans anden, i riimfrie Vers udarbeide, Heroide over samme Emne, astrykt af den ovennævnte odenseiske Poesiesamling for 1783.

I den Overbevisning, at det saavel for Læserens Interesse, som for Udgavens egen Fremtarv, vilde være bedst, at lade Arbeider af forskellig Art i nogenlunde chronologiske Orden afsløse hinanden, følge herpaa dramatiske Digtninger. Disse begynde, efter efter Digterens Willie, med hans Lagertha, et dramatisk Forsøg, astrykt i mine dramaturgiske Samlingers tredie og fjerde Stykke, udkommet 1789. Det var mig, da jeg her lod dette astrykke,

ubekjændt, at der i Xaret 1801 var udkommet en ny, ved Hr. Overkrigscommisair Øst foranstaltet, af Digteren gjen- nemseet og rettet Udgave deraf. Siden har jeg fundet denne mellem adskillige, mig fra vor sælleds mangeaarige Ven, Prof. Myrup af Prams Efterladenskab meddeleste Papirer. Jeg har da jævnført den med nærværende Aftryk, og paa det nær, at Heroth deri nævnes som Konge til Østgoth- land, og hans Undersætter Gothen, kun fundet et Par li- det betydelige Rettelser. Hertil er, ligeledes efter Digte- rens Ønske, føjet Programmet af det pantomimiske Sør- gespil Lagertha, som han i Forening med vor uerstattelige Galleotti bragte paa Scenen, og har jeg troet dette til- lige det passeligste Sted, til at meddele de Sange, hvor- med Digteren udstyrede Balsetten Telemach paa Calyp- sos Ø.

Hans Opera Olindo og Sophronia følger herpaa, af- trykt af Maanedsskriftet Minerva for 1788, og smigrer Udgiveren sig, at Læserne ville give ham Ret i, at have underkjændt Digterens strænge Dom over dette Drama.

Dernæst følger det hidtil utrykte Skuespil, Negeren, opført med fortjent Bifald paa den danske Skueplads 1791, med de tvende dertil hørende Prologer, der hidtil kun hav- des i løse Aftryk, saaledes, som de ved Forestillingen i Skuespilhuset vare uddelelte. Endog om Forf. ikke ud- trykkelig havde forestrevet det, vilde den muntre Rand og det livlige Lune, hvormed de ere udstyrede, gjort Udgiveren det til en ejer Pligt, at bevare dem her.

Bindet sluttes med fem af de Fortællinger i Prosa, ver, som Forf. selv i sin ovenomtalte sidste Billie med Sandhed har sagt, ikke lidet bidroge til, at Maanedsskrif- tet Minerva, som han prydede dermed, i sin Tid læstes af

hele Verden. De fire her meddelelte, Førgen, en Døsmers Levnetsbeskrivelse, Hans Kruuskop, Harun Ulraschid og Moabdar, og Hamed, ere aftrykte af nysnævnte Tidskrift, og haaber Udg. at have hævet de Hindringer, Fors. syngede for, at skulle modsette den Meddelelsen af hin sidste. Den liben Fortælling, Harun Ulraschid og Viziren, har Udg. fundet mellem Prams Haandskrifter, og er den formodentlig utrykt; en tilføjet Note figer imidlertid, at den er efter en tydse Fortælling i Genius der Zeit, altsaa formodentlig af Khre. Hennings, en Mand, hvis mangeaarige Undest, Vensteb, og Medarbeidning har været, og er Digterens og Udgiverens Stoltheb.

Dg overgives saaledes herved dette Bind med tillidsfulb Erbødiged til den pramske Musas Undere og Skjønnere.

Balkeh. Maaren 1824.

R. L. Rahbek.

Nettelser i Lagertha.

S. 69. Den gamle Fader færkked Regners Rygte,
Af Frygt betvungen loved han ham Thora.

Læs: Den gamle Fader, færkket af hans Rygte,
Af Frygt betvungen loved ham sin Thora.

S. 84 nederste Linie. Hun saae, læs: Han saae.

